ISBN 80-243-0159-8
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno, 2000
© 1995 Michael Clynes

Michael Clynes

STÍNY TOWERSKÝCH KOBEK

SIR ROGER SHALLOT ZNOVU VZPOMÍNÁ
NA TAJEMNÁ SPIKNUTÍ
A MYSTERIÓZNÍ VRAŽDY,
K NIMŽ DOŠLO
ZA VLÁDY KRÁLE JINDŘICHA VIII.

Památce
Bridge a Billyho Clynesových,
mých prarodičů.

Některé historické osobnosti, zmíněné v tomto díle

Edward IV. – anglický král z rodu Yorků (1471-1483).

Alžběta Woodvilleová – jeho královna.

Edward a Richard – jejich synové (princové towerští).

Richard z Gloucesteru (později Richard III.) – bratr Edwarda IV. V roce 1483 svrhl svého synovce z trůnu.

Roben Brackenbury – konetábl v Toweru za vlády Richarda III.

Sir James Tyrrell – jeden z dvořanů Richarda III.

Dighton a Greene – dvě pochybné postavy zodpovědné za oba mladé prince.

Jindřich VIII. – král Anglie, „Velký vrah", „Velká bestie".

Kardinál Thomas Wolsey – arcibiskup a Jindřichův kancléř.

Sir Thomas More – právník, humanista, další kancléř za Jindřicha VIII., autor knihy o vládě Richarda III.

Sir Francis Lovell – důvěrník Richarda III.

PROLOG

Vražda s černým srdcem a zarudlýma očima! Jako mlha, která visí nad bažinami Burphamského panství a ovíjí svá chapadla kolem dubů, sykamor a jasanů, lemujících vzdálenější stranu trávníku, tak se vraždy vynořují z mé minulosti. Ruší můj spánek a kazí mi radosti klidného stáří. Ležívám v posteli (mezi Phoebe a Margot) a zírám do stropu. Stále má minulost! Je neustále kolem mne!

Před dvěma týdny, těsně před vyvrcholením léta, mě přijela navštívit do Burphamu sama velká Alžběta. Seděla v mém soukromém pokoji a smála se. V tom pokoji nejsou žádné mezery v obložení na zdech. Žádné průzory ani štěrbiny pro špiony a zvědavce, jako je můj kaplan. Ano, ten ošklivý mužík, ten had, ten hlupák nás tady nemůže poslouchat klíčovou dírkou. Oh ano, ten hýkající osel, ten žok sádla by se měl mít na pozoru před naší královnou. Jednou Alžběta hodila střevícem po starém Walsinghamovi, svém hlavním špionovi, a vyděsila ho na celý život. Jednou zase napsala tak zuřivý dopis hraběti z Essexu, že omdlel a břicho se mu nadmulo tak, že mu upadaly všechny knoflíky u kabátce, jako by je někdo uřezal dýkou.

Ale naposledy jsme seděli s Alžbětou v mém pokoji s damaškovými draperiemi, pojídali jsme sladkosti a popíjeli sladké víno. Královna vypadala skvěle, přestože už překročila pětašedesátku. Její nos je o něco víc zahnutý, zuby má černé, bez paruky se neobejde, a přesto stále trvá na tom, že musí nosit střevíce s vysokými podpatky, aby vypadala majestátněji. Ne že by to potřebovala. Obličej má oválný a jemný a v něm ta malá očka jako dvě temné, bezedné studánky, která mi i dnes dokáží vyloudit na tváři úsměv. Povídali jsme si a přitom se smáli, jak jsme vzpomínali na různé zážitky z mládí. Najednou Alžběta odložila brýle a úsměv jí povadl ve tváři.

Usmívala se vždy jen mírně! Víte, měla obličej nalíčený tak silnou vrstvou bílé hlinky, že kdyby víc roztáhla rty, fasáda by popraskala.

„Než odjedu, Rogere," prohlásila při jedné z předchozích návštěv, „budu potřebovat tvé spravedlivé zrcadlo a za každou prasklinu v líčidle mi zaplatíš pokutu ve výši deseti liber. Ve zlatě!" dodala a olízla si jazykem červené rty.

Ovšemže jsem zaplatil. Alžběta je pověstná tím, že v její ženské hrudi nebije něžné srdce. Je tvrdá jako kámen, pokud jde o peníze! Nezlob se na mě, ty velká mezi ženami! Má milovaná! Má královno, vznešená paní, panovnice, milenko a matko našeho drahého levobočka. Bůh ví, kde je tomu rošťákovi konec! Naposledy jsem slyšel, že je ve Španělsku a snaží se prodat tomu hlupákovi španělskému králi mapu Eldoráda, stříbrného města Aztéků.

Ale vraťme se k poslední návštěvě. Tehdy seděla Alžběta před zrcadlem a počítala škody v líčidle. Já jsem stál za ní a ona se na mě zadívala.

„Tentokrát mi dlužíš víc, Rogere!" pronesla. „Ale když mi slíbíš, že mi přineseš to druhé zrcadlo, odpustím ti tvůj dluh."

Na to jsem jen zavrtěl hlavou. „Madam, nevím, co tím myslíte."

Alžběta po mě loupla těma svýma černýma očima v bílé tváři. Sevřela mi zápěstí a nelítostně mě štípla. „Ty víš, co myslím, Rogere!" zašeptala.

Já jsem se jen usmál a zavrtěl hlavou. Byla sice mou milenkou, je dcerou Anny Boleynové, největší královnou na světě, ale já jí to zrcadlo nepřinesu! Je schované v mé tajné skrýši, v truhle se sedmi zámky. Je to strašné zrcadlo! Patřilo Kateřině Medicejské, která ho měla ve své komnatě v Blois, kde praktikovala černou magii. Daroval jí ho Nostradamus, víte, ten muž, který dokázal prorokovat budoucnost a viděl strašné, hořící věci, padající z nebes. Jednou, když jsem v Blois prchal před duševně chorým vrahem, jsem se v tom pokoji ukryl. Zabil jsem vraha a ukradl zrcadlo. Pak jsem poznal jeho skutečnou moc. Nemusím vám říkat, že jsem se do něj podíval. Ukázalo mi temná tajemství, která vyplouvala z černé mlhy, ohavné scény z budoucnosti!

Mrštil jsem svíčkou o zem a vyhnal kouzelníka ze svého panství. Křičel jsem za ním, že jestli ho tu ještě někdy uvidím, pověsím ho na prvním stromě. Nikdy jsem Alžbětě to zrcadlo neukázal, ale ona nějak tušila, že ho mám. Ale to už zase odbočuji… Toho dne se Alžběta jen usmála a otočila se na židli. Z jejího pohledu jsem poznal, že je ochotna odložit zrcadlo na jindy.

„Když už mě nechceš nechat nahlédnout do budoucnosti, Rogere," zašeptala, „vzpomínáš na minulost? Na to, co jsi mi jednou řekl o Toweru? Víš, byla jsem tam znovu!"

V tu chvíli jsem se na ni jen tázavě díval. Nevěděl jsem, co tím myslí, ale když odjela a já potom ležel ve své velké posteli s nebesy, najednou jsem si vzpomněl. Víte, je mi už víc než třiadevadesát. Prožil jsem život plný uskoků. Setkal jsem se s vraždami v hedvábných budoárech dvořanů, v římských stokách, ve vonných zahradách v Istanbulu. Byl jsem pronásledován ve sněhem zapadlých lesích, bojoval jsem o život v troskách vypálených měst, ale nikdy jsem nezapomněl na Tower! Na ten prokletý palác a jeho kamenné síně plné tajemství, na jeho tajné chodby a tajné komnaty! Na popraviště Velkého vraha, Temného či Krtka (taková pěkná jména mu současníci dávali), toho výtvoru Satanova, Jeho ďábelské Výsosti anglického krále Jindřicha VIII. Oh ano, vzpomínám si na Tower a na to, jak jsme před lety, v létě 1523, já a můj pán Benjamin Daunbey, jemný, tmavovlasý muž s přísnou tváří, synovec velkého kardinála Wolseyho, objevovali jeho tajemství. To hrozné horké léto, kdy se Londýnem šířila potní nemoc a řádil v něm jeden z nejkrutějších vrahů! Teď sedím tady, ve svém bludišti, hladím Margot a Phoebe po vnadných ňadrech, popíjím při tom nejjemnější klaret a chystám se zase jednou diktovat své paměti. Můj kaplan už netrpělivě čeká, až začnu. Nesnáší, když se nechám něčím rozptýlit. Nu ano, nesnáší to, ten pitomeček! Vím, že jak tu tak sedí, sbírá veškerou odvahu k tomu, aby mě požádal o svolení k sňatku. Už jsem poznal tu jeho vyvolenou. Má tvář jako anděl a kulaté oči, vystihující její povahu. Vsadil bych se, že prošla víc rukama než kapesník. Nebo, abych se vyjádřil knižně: „Upadla v pokušení a chovala se necudně." Ne, ne, to si ho jen tak dobírám. Viděl jsem je, jak se procházejí pod stromy.

„Proč to děláte?“ zeptal jsem se ho. „Copak je to květina divoce rostoucí v lese?“

„To u ženy člověk nikdy neví,“ opáčil kaplan.

„V jejím případě by to bylo dobrodiní,“ řekl jsem já.

Oh, já žertují. Jsem si jist, že je to moc milé děvče a stanovil jsem datum svatby na svátek svatého Michaela. Vida, jakou mu to udělalo radost! Vrtí se na zadku, ramena se mu otřásají smíchem! Ten malý prevít by se mi raději neměl smát. Dívá se přes rameno jako neviňátko, ale já ho znám. Každý, kdo má dvě brady, má i dvě tváře! Ne, ne, jsem ke svému kaplanovi nespravedlivý. Kdyby ode mne odešel, chyběl by mi, zejména jeho nedělní kázání.

Mám-li být upřímný, nepatřím k těm, kdo zastávají reformní víru. Jsem stále katolík a nechávám sloužit mše tajně ve svém pokoji. Mám zde sošku Madony s jezulátkem, vyřezávanou ze starého dřeva, kterou jsem zachránil z Walsinghamu. Postavil jsem před ni svíce a dbám na to, aby neustále hořely. Podle božího přikázání bych měl každou neděli chodit na mši do kostela v našem hrabství, a já chodím. Sedím ve své lavici před kazatelnou a většinu času trávím tím, že se usmívám na každou pěknou tvářičku. Nosím s sebou vždycky prak a střílím po krysách, které běhají po podlaze v kapli. Víte, ty malé potvůrky žijí v kostele a hodují na vosku ze svíček. Většinou se schovávají, ale můj kaplan je takový mluvka a jeho kázání bývají tak dlouhá, že se krysy obvykle vzdají naděje, že vůbec kdy skončí, a některé vylezou ven. No, a tak dostanu příležitost použít svůj prak. Jakmile některá z nich vystrčí hlavu, už letí vzduchem černý oblázek. Všem přítomným se to líbí o to víc, že kaplan to nikdy nepostřehne.

Už jsem vážně vyzkoušel všechno. Jednou jsem dokonce vystřelil z pistole, ale ten pitomec stále žvanil, tak jsem vymyslel něco jiného. Někteří z pastorů začínají svá kázání čtením z bible nebo výkladem evangelia. Můj kaplan není jiný. Řekl jsem si, že bych do jeho kázání mohl zapojit posluchače. Víte, něco podobného, jako praktikujeme v Globu, když se hraje Shakespearův Macbeth a ten divoch s vyhublým obličejem se objeví na jevišti. Rád na tu hru chodím a beru s sebou shnilé ovoce, tolik, kolik unesu, a pak ho spolu s obecenstvem házím po tom vražděcím lotrovi. Báječná zábava! Naposledy, když jsem po

něm hodil, Macbeth ovoce zvedl a hodil je po mně zpátky. Když jsem se vracel domů, dostal jsem skvělý nápad: kázání mého kaplana nejsou o nic kratší než hry Willa Shakespeara, tak proč by se jich nemohli posluchači aktivně zúčastnit?

Příští neděli, když vyšel na kazatelnu, začal smutně: „Proč mi lidé říkají křesťan?“

„Protože o tobě všechno vědí, ty dobráku!“ vykřikl jsem nahlas.

Ale zase to nezabralo. Tak jsem seděl v lavici se založenýma rukama a díval se na něho. Musela uběhnout hodina. Na chvíli jsem usnul, popil jsem totiž trochu vína, které jsem si s sebou nosil. A pak jsem najednou viděl dobrou příležitost.

„Drazí bratři v Kristu,“ zanotoval kaplan. „Žádám vás se vší vážností, zamyslete se nad evangeliem a zpytujte své svědomí, zda byste raději žili ve světle s pěti moudrými pannami, nebo ve tmě s pěti hloupými pannami?“

„Dej hloupou otázku,“ zařval jsem, „a dostaneš hloupou odpověď!“

Všichni přítomní se rozesmáli. Oh, můj roztomilý kaplan! Doufám, že ví, co dělá, když se žení. Jednou jsem žádal jednu ze svých žen o odpuštění, když umírala. Zašeptal jsem: „Musela jsi asi mnohokrát přemýšlet o tom, že požádáš o rozvod, viď?“

Ta dobrá žena ke mně obrátila svou tvář a usmála se. Vzala mě za ruku svou zesláblou rukou a usmála se sama pro sebe.

„Na co myslíš?“ zeptal jsem se.

Zadívala se na mě a řekla: „Rogere, po celou dobu, co jsem za tebe vdaná, mi ani jednou nenapadlo se s tebou rozvést. Zabít tě, to ano, ale rozvést se nikdy.“

No a potom ta dobrá žena zemřela. Velká úleva pro ni. Neustále si na něco stěžovala. V kostele můžete vidět náhrobek, na němž je vyryto její jméno, věk a ctnosti. Dolů jsem připsal epitaf: „Říkala jsem ti, že jsem nemocná.“

Kaplan se teď na mě nasupeně dívá, i když vidím, že by se nejraději rozesmál. Ví, že lžu. Miloval jsem všechny své ženy víc než život. Ale starý Roger se dokáže smířit s tragédií jen tak, že ji obrátí v žert. Tak dokážu přežít, tak dokážu spát, když kolem mne krouží

všichni ti duchové. Jindřich, ta krutá bestie, se na mě dívá těma svýma zarudlýma prasečíma očkama šílence. Vedle něho Wolsey se svou olivovou pletí Itala. A pak muži, které jsem zabil, a vrahové, které jsem chytil. Pokaždé zavřu oči a vyvolám si v duchu tvář, která tam nikdy není: protáhlou a opálenou, s dobrýma očima a líbeznými rty, tvář svého věrného přítele Benjamina Daunbeyho. Snažím se najít jeho duši, procházím všechny ty dlouhé, zaprášené chodby z dob, kdy Jindřich, Velký vrah, terorizoval Anglii a Wolsey vládl církvi i státu. Kdy se Londýn stal překypujícím kotlem nemocí a vražd a ve všech těch hrůzách měl své prsty on.

KAPITOLA

1

ok 1523 byl drsný a krutý. Byla to divoká doba, kdy to v zemi vřelo, a mocní snili o válce. Celá Evropa se dostala na okraj propasti, připravena roztrhat sama sebe na kusy kvůli náboženství. V Dánsku byl sesazen z trůnu Kristián II. pro krutost. Ve Švýcarsku napadl Zwingli papeže a nazval ho Antikristem, zatímco v Bruselu byli zaživa v hučících plamenech upáleni dva stoupenci Martina Luthera. Na druhé straně kanálu snil František II. o tom, že se stane druhým Karlem Velikým, zatímco Karel V, habsburský mocnář, měl v plánu najít ve vzdálené Americe záplavy zlata.

V Anglii se naopak změnilo velice málo… do té doby, dokud se Jindřich VIII., ten odulý bastard, černý krtek z Merlinova proroctví, těšil duševnímu zdraví. Do doby, než se u něho otevřeně projevily (zatímco já už o nich věděl dávno) záchvaty nezvládnutelného hněvu, které utopily jeho království v krvi. To mělo ještě několik let trvat. Ted Jindřicha mnohem víc zajímaly různé kratochvíle. Chtěl být nejlepším zápasníkem, lukostřelcem, nejlepším tanečníkem a nejobávanějším rytířem na turnajích. Věřil, že je princem z pohádek a ti, kteří s ním tančili, sotva tušili, že už brzy nastane čas hrůz. Od r. 1523 už si začínali červi prožírat cestu do jeho mozku. Jindřichova žena, tělnatá Kateřina Aragonská s odulou tváří, mu nebyla schopna porodit živého mužského dědice a dvořané si začali za jejími zády šuškat a posmívat se. Někteří říkali, že Jindřichovo semeno je zkažené (asi měli pravdu). Jiní trousili zlověstné narážky na to, že Jindřich je Tudor. Jeho otec sice byl velšský princ, ale jeho děd byl velšský rolník! Tak jaké měl právo na anglickou korunu? Jindřich jejich řeči slyšel, a co bylo horšího, Jindřich stárnul. Myslím, že Bacon měl pravdu, když napsal, že i zlaté dívky a zlatí jinoši se obrátí v prach, až

přijde jejich čas. Jindřichovo tělo ho začínalo zrazovat. Na noze se mu udělal otevřený bércový vřed, břicho mu nateklo jako pivní sud. V krku a nose se mu vytvořilo tolik hustého hlenu, že z toho ohluchl. Jindřich sám z toho začal být rozmrzelý a dělat si starosti. Ano, měl sice dceru, bleďoučkou Marii Španělskou, a kromě ní zlatovlasou Bessie Blountovou od levého boku, ale v noci ve své posteli (jak se mi ten zloduch přiznal), se Jindřich začínal ptát, zda se Bůh neobrátil proti němu.

Nikdo ve Whitehallu, Windsoru, Hampton Courtu, nebo Sheenu nemohl předvídat, co přijde. Bylo to jako při jedné z těch maškarních her, které si tak oblíbil Will Shakespeare, kdy se všichni herci shromáždili na jevišti. (Jako ta poslední, *Othello,* o mouřenínském důstojníkovi, kterého si najali Benátští). Samé barvy a hodně světla. Krásní lidé, chodící po jevišti, oslavné řeči o slávě, cti a lásce. Nicméně publikum tají dech a čeká na Jaga s černým srdcem, který se mezi ně vetře a všechno zničí násilím a krutými vraždami.

Jindřichův Jago se měl teprve objevit: Anna Boleynová, spíš okouzlující než krásná. Malá Anna se svými dlouhými černými vlasy a jiskrnýma očima. Vychovaná na francouzském dvoře, báječná milenka, která si získala Jindřichovo srdce. Ovšem, ubohá Anna nepřežila dlouho. Jedna dcera (budoucí královna Alžběta), tři potraty a jeden mrtvě narozený syn, a skončila. Obvinili ji, že má tři bradavky (a ona je měla). Muži Annu proklínali, ale mně připadaly její černé, jiskrné oči neodolatelné. Víte, že Anna si odmítla před popravou nechat zavázat oči? Katovi připadaly její oči tak odzbrojující, že potřeboval pomocníka, který ji měl za úkol zabavit, než se soustředí a postaví se za ni, aby jí mohl srazit hlavu. Byl jsem u toho. Odvedl dobrou práci! Anna mě požádala, abych přišel a zkontroloval ho. Najala si kata speciálně z Calais a poslední večer v Toweru mě požádala o laskavost.

„Rogere, dohlédni, aby měl nabroušený meč!“

Ano, zase Tower. Stále se vracím k němu i k těm strašlivým scénám, které se tam odehrály ještě dlouho předtím, než Anna Boleynová nastoupila svou poslední cestu k popravčímu špalku.

Jak už jsem řekl, starý Tom Wolsey, kardinál, arcibiskup a kancléř Anglie, ovládal království. Jindřich si hrál na Robina Hooda či krále Artuše od kulatého stolu, zatímco skutečnou moc měl ve svých rukou Wolsey. Kardinálovi důvěrníci šeptali o tom, že Wolsey ovládá krále za pomoci čarodějnice, jisté Mathildy Briggeové. Tvrdili, že si ji Wolsey najal a ona byla ochotná se za jeho zlato po tři dny v týdnu postit a přivolat tak démony, aby vyplnili její vůli.

Ve Wolseyho životě toho bylo málo, co opravdu miloval. Jednou z výjimek byl jeho milovaný synovec Benjamin Daunbey. V létě roku 1523 nás kardinál nechal, abychom si užívali svého zlatého mládí poblíž Ipswiche na panství, které nám věnoval. Naše mládí možná bylo zlaté, ale my ne. Benjamin byl vysoký, poněkud pohublý, pohledný mladý muž s moudrou tváří a srdcem jehňátka. A starý Shallot? No, myslím si, že jsem byl taky dost hezký: černovlasý, s rozcuchanou kšticí a opálenou pletí, obdařený obdivuhodnou výřečností (tak mi to alespoň dámy říkaly). Nu ano, mírně jsem šilhal na jedno oko. Pravděpodobně jste viděli můj portrét. Jsem na něj pyšný. Slyšel jsem některé lidi šeptat, že už viděli hezčí tváře jet na popravčí káře na Tyburn. Ale kdo by si na ně vzpomněl? Ti všichni jsou již po smrti a já jsem teď sir Roger Shallot, pán na Burphamském panství, rytíř Podvazkového řádu, rytíř řádu Lázně, nositel Zlatého rouna atd. atd.

Ale vraťme se k létu 1523. Vrátili jsme se z Florencie, kde jsme s Benjaminem dopadli jednoho z nejkrutějších vrahů. Bohatě odměněni kardinálem jsme odjeli domů do

Ipswiche. Benjamin se zase pustil do své oblíbené práce, zejména do vyučování ve škole pro ty malé ďáblíky ze vsi. Teď se mne, Bůh žehnej jeho dobrému srdci, snažil přesvědčit, abych mu v tom pomáhal.

„Rogere, máš dar řeči," prohlásil, „a smysl pro dramatický efekt. Děti tě milují a ty je dovedeš rozesmát."

Necítil jsem se polichocen. „Smějí se mi, pane," odpověděl jsem. „A učitel by měl být vážný. Po pěti minutách nad jejich slabikáři už bych s nimi byl v polích a lukách."

„Dobrá, dobrá." Benjamin uhnul pohledem.

Byl natolik taktní, aby mi nepřipomínal onen den, kdy jsem děti vzal ven, abychom si předvedli, co se událo v Tróji. Jak jsem mohl vědět, že když jim řeknu, jak řečtí vojáci masakrovali trojské muže a znásilňovali ženy, ten hlupák Simpkins Threebottle mne vezme za slovo a vrhne se na Maude Rossinghamovou!

„Já nechci být učitelem," odpověděl jsem vzdorovitě.

„Ale měl bys," odpověděl Benjamin, však už o tom dál nemluvil.

Tak jsem byl ponechán sám sobě, toulal se po okolí a dvořil se děvčatům. Měl jsem čas přemýšlet a pochopitelně jsem začal vymýšlet rošťárny. Jak už víte z mých předchozích vyprávění, vždycky jsem proklínal doktory. Nenadávám jim do lhářů, jen bych si přál mít jejich peníze. Všimli jste si někdy, jak se všichni lidé zajímají o své zdraví? Má poslední žena toho byla zářným příkladem. Volala k sobě doktora, ale to, co opravdu potřebovala, byl posluchač. Můj kaplan si také neustále stěžuje na různé choroby, na které neexistují léky, a některé z nich nemají ani jméno. Na druhé straně nelze všechno svádět na doktory. Přicházejí k pacientům s diagramy zvěrokruhu a lahvičkami na moč, krabičkami léků a různými prášky. Škrábou se na hlavě a vědí, že se jejich pacientům neuleví ani nepřitíží, dokud nezačnou řečnit a provádět své léčebné kůry. Cokoliv, ať už odvar z kozlíku nebo ze žaludů. Chápete tedy můj zájem o medicínu? Proč bych se měl stát učitelem? (Co jsem nikdy Benjaminovi neřekl, bylo, že jsem nikdy nezapomněl na toho surovce, který učil mne, když jsem byl chlapec. V zimě nás ten lotr každé ráno řezal jen proto, aby se zahřál. Jindy nás zase zmlátil, že moc klejeme, a klel u toho sám jako pohan.) Ale Benjamin věděl o mé zálibě v doktorském řemesle a snažil se mi to rozmluvit. „Vzpomínáš na vikáře Doggerella? Dal jsi mu kravinec na to, aby mu začaly růst vlasy."

„Ano, ale neřekl jsem tomu hloupému oslovi, aby si jím pomazal hlavu v neděli ráno a zasmradil celý kostel." Benjamin se usmál a kroutil hlavou.

Moje ambice vydělat jmění ve světě medicíny dostaly povzbudivou injekci, když jsem dostal dopis od starého známého, doktora Quicksilvera, opravdového šarlatána, který předstíral, že je

nejlepším doktorem na zemi, ale žil v Londýně v chudinské čtvrti poblíž karmelitánského kláštera. Chtěl ode mě další elixíry, a kdo jsem já, abych mu odmítl? Vrátil jsem se tedy ke své oblíbené zábavě. Nebojte se, nic nebezpečného: mísil jsem tymián, heřmánek a yzop jako lék proti revmatismu. (A ono to vážně účinkovalo!) Nebo rozemleté a ohřáté liščí chlupy, které se měly vtírat do ucha proti hluchotě. Rád jsem ty lektvary destiloval. Jednoho dne si mě Benjamin zavolal do svého pokoje. Seděl za stolem zavaleným žákovskými slabikáři.

„Rogere, drahý příteli," začal.

„Ano, pane?" zeptal jsem se s nevinnou tváří.

„Jestli už se za každou cenu musíš plést do medicíny…" Benjamin si přitáhl kožešinový plášť přes ramena. Otevřeným oknem sem pronikal studený ranní vítr. „Jestli od toho opravdu nemůžeš upustit, zapřísahám tě, abys to nedělal ve svém pokoji a nezamořoval celý dům nesnesitelným zápachem. Vyhradím ti k tomu účelu zvláštní místnost."

Ten návrh se mi moc líbil a na několik dalších týdnů jsem se zavřel v tajném pokoji v nejvyšším patře domu a obklopil se mlhovinou těch nejrůznějších výparů. Plnil jsem kádinky vysušenými žabími a mločími tělíčky. Dokonce se mi podařilo koupit opičí kůži a namíchat z ní šňupavý prášek na pročištění hlavy. Poslal jsem ho trochu Quicksilverovi. Potom jsem sbalil všechny své medicíny, naložil je na mezka a odjel do Ipswiche na trh. Mezka jsem zavedl do stáje, koupil si místo a postavil si stánek. Samozřejmě jsem se musel stěhovat a také jsem to pohotově udělal, když se v blízkosti objevili kontroloři, ti tyrani z úřadu, který určuje pravidla na tržišti. Ale jinak se mi tam líbilo. Poslouchal jsem křik prodavačů nabízejících své zboží, vyprávění vypravěčů těch nejneuvěřitelnějších příběhů a mohl držet hlavu zpříma. Ne, nebyl jsem žádný podvodník, ale obchodník. Žádná z mých medicín nebyla nebezpečná, některé z nich byly dokonce i účinné. Nepřišel za mnou žádný pochop se zatykačem v ruce. Nicméně, jak praví přísloví, vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá a já byl brzy obklopen všemi rošťáky ze Suffolku.

Když den skončil, zamířil jsem přímo do hlučné krčmy s měšcem plným peněz, obklopen lapky, chmatáky, lumpy, ničemy, pašeráky i holkami z ulice a se všemi jsem se poplácával po ramenou. Byli to moc milí lidé! Většina z nich by prohrála vlastní matku v kostkách. Žili na ostří nože, ve strachu před šibenicí, ale každý z nich měl nenechavé prsty, připravené za kus žvance uříznout komukoliv od opasku měšec s penězi či mu vyloupit krámek. Bavil jsem se a hrál s těmi nejlepšími z nich. Oni podváděli mě, já podváděl je. Jeden z těch lumpů, který mě šidil v kartách, trpěl kašlem a já mu ho léčil tím, že jsem mu dal spolykat živé pavouky polité máslem. Druhému, který se vychloubal tím, jak hrubě zachází s ubohou vdovou, jsem poradil na léčbu příjice, aby smíchal krev z ocasu černé kočky se smetanou z mléka poražené krávy a vypil to. (Ten hloupý tupec to udělal, ale stejně se pořád škrábal na přirození). K poctivým lidem jsem se snažil být poctivý. Krčmáři, který mi dal zdarma napít, jsem poradil, jak se zbavit much v krčmě.

Řekl jsem mu, aby na zem položil klacek politý liščím nebo ježčím sádlem. Všechny mouchy se na to slétnou a přilepí. A kdyby to náhodou nepomohlo, aby nalil do misky kozlí krev a postavil ji pod postel. Všechny mouchy z krčmy se na ni sletí, aby se napily, a při tom se utopí. (Mimochodem to účinkovalo, měli byste to zkusit!)

Po celodenní práci a zábavě jsem se vrátil domů a povečeřel s Benjaminem v tmavým dubem obložené jídelně, jejíž zdi byly ověšeny korouhvemi, tapiseriemi a velkými dřevěnými štíty s erby Daunbeyů a Shallotů, které jsem sám maloval. Pokaždé jsem se vracel domů s obavou. Prožívali jsme sice venkovskou idylu, ale Londýn nebyl daleko a Wolsey na nás nikdy nezapomněl. Pokaždé když kardinál luskl prsty, abychom přijeli, poslal pro nás toho podivného člověka v černém plášti, tajemného doktora Agrippu.

O Agrippovi jsem se zmínil již dříve. Byl Wolseyho důvěrníkem. Mág a kouzelník, muž, který nikdy nezestárnul a nezemřel. Ne, ne, jsem při smyslech, když to tvrdím. Agrippa se svou cherubínskou tváří a bezvýraznýma očima žil ve Wolseyho stínu. Potkal jsem lidi, kteří byli ochotni přísahat, že viděli Agrippu s Richardem III. na bosworthském poli. Podle těch starých mužů to byl právě Agrippa,

který poradil krutému princi, aby podnikl toto strašné tažení, při němž uvízl v bažinách a přišel o korunu i o království. A jsou i jiní, kteří za mnou přijíždějí na Burphamské panství, přestože je mi dnes už přes devadesát, a tvrdí mi, že viděli Agrippu v temně zelených lesích Virginie, v Jamestownu, ve sluncem zalitých ulicích Konstantinopole nebo dokonce v zasněžených nekonečných pláních u Moskvy. Všichni se shodují v jednom: Agrippa nezestárnul ani o den a neustále chodí v černém jako za dob, kdy jsem ho znával, tedy v dobách krvavé vlády Jindřicha VIII.

Agrippa mohl přijít kdykoliv, ale za těch večerů, kdy jsem nacházel prázdnou stáj a pána čekajícího v jídelně, jsem si úlevou vydechl. Popíjeli jsme, já poslouchal Benjaminovo povídání o jeho škole a při tom jedním okem pozoroval mladou, kulaťoučkou služebnou, která se při obsluhování úslužně skláněla a velkoryse mi ukazovala své vnady. Takového večera jsem usínal spánkem spravedlivých.

Musím přiznat, že náš život na panství byl skutečně rajský, ale v každém ráji je had. Ten náš se objevil v podobě kypré, tučné matrony jménem Isabella Poppletonová. Poppletonová bydlela se svými rozmazlenými syny na druhé straně údolí a hluboce záviděla mému pánovi jeho jmění. Což o to, její synové byli konec konců jen nafoukaní panáci, ale jejich matka byla opravdová zmije v sukních. Kdyby kousla jiného hada, umřel by na otravu. Měla jazyk tak ostrý, že by jím mohla stříhat ploty a odhazovat hlínu rychleji než hrobnickou lopatou. Její jazyk byl jako ostrý meč a ona velmi dbala na to, aby se neotupil. Říkal jsem jí „Velká huba“.

Potíže nastaly jednoho nedělního rána, když jsme s Benjaminem odcházeli z kostela, kde jsme byli na mši. Vyšli jsme ze dveří a mířili ke hřbitovní brance, když jsem zahlédl tu dobrou ženu uprostřed náhrobků s hejnem klepen, které na ni visely očima a hltaly každé její slovo. Když jsme procházeli kolem, zmlkly, ale Isabelliny oči, ostré a plné nenávisti, se zavrtávaly do mého pána. Udělal jsem prostředníčkem velmi neslušné gesto. Ta potvora ovšem nikdy nebyla v Itálii, takže nemohla vědět, co znamená, i když musela pochopit, že nic lichotivého to není. Ale tolik nenávisti mne přece jen zarazilo.

Chtěl jsem si o tom promluvit se svým pánem, ale ten jen zavrtěl hlavou a odmítl mě poslouchat, tak jsem pokračoval v cestě až k vesnické krčmě U Bílého jelena, kde se každou neděli po mši scházely drbny v kalhotách, aby tam rozcupovaly své sousedy na kusy. Když jsem vešel do výčepu, skupina mladých hejsků vzhlédla a hihňali se s rukou před ústy. Poznal jsem v jednom z nich Edmunda Poppletona, staršího syna Velké huby.

„Co si to povídáte veselého?“ zeptal jsem se.

Hostinský, dobrý muž, který mi přinesl korbel piva a paštiku s nádivkou z mletého hovězího, se na mě smutně podíval a zakroutil hlavou. Posměváčci pokračovali v šepotu, tak jsem vypil pivo, snědl paštiku a odebral se zpátky na panství.

Příští den ráno za mnou přišel Benjamin do pokoje, kde jsem míchal nový lék proti kataru: rozemleté husí kosti se solí a česnekem. Rozkašlal jsem se z toho a rozkýchal, proto jsem usoudil, že to bude dobré i na revma. Benjamin si sedl na židli naproti mně. Tlachal jsem o tom, co právě dělám. Mlčel, ale když jsem k němu vzhlédl, s překvapením jsem si všiml, že má oči smutné a zalité slzami.

„Co se stalo, pane?“

„Dnes ráno mi mlynářův syn Tom řekl, jaké klepy o mně jdou po vsi,“ odpověděl a těžce polkl. „Prý jsem tu školu otevřel jen proto, že si potrpím na malé chlapce.“

Upustil jsem nůž, který jsem držel v ruce.

„Vy, pane, že jste na chlapečky? Teplouš? A co Tom, věří tomu?“

Benjamin zakroutil hlavou. „Byl velmi rozezlen. Tvrdil, že za těmi odpornými klepy je Poppletonová.“

Proklel jsem Velkou hubu těmi nejhrubšími slovy, jaká jsem znal. Benjamin kroutil hlavou a zvedl se k odchodu, ale já viděl, jak se mu kutálejí slzy po tvářích. To bylo poprvé, co jsem ho viděl plakat! Často jsem ho doprovázel po břehu Temže do Syonu, kláštera, kde se trpělivé jeptišky staraly o jeho milovanou Johannu, která přišla o rozum, když ji krutě svedl a opustil jistý urozený darebák. Nikdy jsem ho neviděl plakat. A teď vzlykal. Měl jsem chuť Poppletonovou zabít.

Později téhož dne jsem pána vyhledal, abych ho utěšil, ale on se jen smutně pousmál a já kypěl vzteky. Nejsem zlý ani pomstychtivý.

Můj kaplan to může potvrdit. Když mi ukradne klaret, vyhubuji mu a vezmu do ruky rákosku.

Nikdy jsem ho ale doopravdy neuhodil. Alespoň zatím! Pán sice řekl: „Máje pomsta. Já jim splatím," ale stojí také psáno, že Bůh pomůže těm, kteří si pomohou sami. A jelikož pomsta je pokrm, který je radno servírovat, až vychládne, vyčkával jsem na vhodnou chvíli a kul plány, i když se klepy šířily rychleji, než se šíří a roste plevel.

Ale nakonec jsem já, Roger Shallot, předvedl, co umím. Nechci vás nudit detaily. Nejdříve jsem se v přestrojení vetřel do domu Poppletonové jako pomocná síla. Lidé jako Poppletonovi neráčí na své sloužící ani pohlédnout. Nechal jsem se najmout na čištění žumpy a vynášení nočníků, takže jsem mohl volně chodit po jejich domě. V jejich velké jídelně, v salonu, jak tomu Poppletonová ráda říkala, stál soudek s vínem: bečička se zátkou, kterou majordomus vyndal pokaždé, když Velká huba a její rodina jedli. To je totiž věc, kterou sloužící nikdy neberou. Nikdo nesmí vztáhnout ruku na víno svého pána, přinejmenším ne na sud, který už je načatý. Jednoho krásného rána, když byli všichni pryč, jsem soudek odzátkoval. Pak jsem do něj nasypal zvlášť připravený prášek, který obsahoval nejúčinnější projímadlo a pár mých vlastních, tajných ingrediencí. Nakonec jsem dal zátku na místo, upustil plný nočník, který jsem nesl, a letěl s větrem o závod.

Další den jsem odcestoval do Castle Acre a zastavil se ve Willow, ve špinavé krčmě, kde se ubytoval můj dobrý přítel, doktor Quicksilver, kterého jsem povolal z Londýna. Quicksilver byl ztělesněný rošťák. Dokonalý herec, rozený lhář, prohnaný Filuta znalý všemožných triků. Hubený jako fazolový šlahoun, s dlouhými, rozcuchanými šedivými vlasy, s asketickou tváří a znalostmi, které by mu záviděli i ti nejlepší doktoři ze Salerna. Když mě uviděl, upřel na mne své nevinné oči v hladce oholené tváři a jeho rty se usmívaly tím nejlaskavějším úsměvem. Znáte to, takový úsměv mívají vikáři nebo kaplani zejména tehdy, když dávají falešné rady někomu ze svých věřících. Quicksilver si nastudoval svou roli. Oblékl si plášť, lemovaný drahou kožešinou, se stojatým límcem a rukávy nabíranými na ramenou, aby vypadala širší. Pod ním měl kabátec do pasu,

vypasovaný a s vycpávkami. Pavoučí nohy mu trčely z kalhot stejné barvy. Na hlavě měl klobouk se širokou střechou, který podtrhoval jeho úctyhodný a vznešený vzhled. Jedné věci jsem si všiml i tentokrát: ruce měl vždy schované pod vyšívanými manžetami.

Sešli jsme se ve výčepu ve Willow.

„Rogere, drahý, nejdražší příteli."

Quicksilver mi podal ruku a mocněji potřásl. Usmál jsem se a řekl tomu bastardovi, aby mi vrátil prsten, který mi stáhl z prstu. Ten šarlatán se usmál a vrátil mi ho bez protestů.

„A ty svoje ručičky držte pěkně daleko od mého měšce," zabručel jsem. „A nezkoušejte na mě žádný z těch svých triků, Quicksilvere. Neotvírejte účty a nevolejte pro mne, abych je zaplatil." Položil jsem před něho dva zlaťáky. „Toto je záloha a tři další dostanete po splnění úkolu."

Mince zmizely, než jsem stačil mrknout. Ten člověk se vyznal. Posadil se, zavolal hostinského a objednal si to nejlepší, co dům měl. Přestože byl vychrtlý a starý přinejmenším šedesát jar, snědl jako kůň a po celou dobu se mě vyptával. Proč jsem ho zavolal? Mám nové medicíny? Co po něm chci?

Vypověděl jsem mu všechno o Velké hubě a Poppeltonových. Quicksilver mě pozorně vyslechl a pak se zvrátil dozadu a rozchechtal se jako blázen. „Dobrý Bože, Shallote, ti museli celou dobu sedět na záchodě. A dal jsi do toho projímadla i anýz? To se ještě osypou."

„Jak to víte?" otázal jsem se. „Vždyť jste poctivý mastičkář."

V tu chvíli Quicksilverovi ztuhly rysy. Na chvíli jsem za jeho očima viděl úplně jiného člověka. Víte, najednou jsem si uvědomil, že o tom člověku nic nevím, ani kdo doopravdy je a odkud přišel.

„Rogere, Rogere," pohrozil mi prstem. „Já jsem tě nikdy neurážel. Já nejsem takový, jak se možná jevím."

„Většina lidí není," konstatoval jsem. Zahlédl jsem v jeho očích hněv. „Promiňte," omluvil jsem se a obdařil ho svým nejneodolatelnějším úsměvem. „Opravdu mě to mrzí, a až dokončíte svou práci, dostanete ne tři, ale čtyři zlaťáky." Musel jsem v něm probudit vzpomínky, protože se ke mně naklonil a zašeptal: „Slyšel jsem o tobě, Shallote, i o tvé práci u dvora pro velkého Wolseyho."

Ledově se usmál. „I já jsem kdysi pracoval ve stínu mocných. Ve skrytu noci mne povolávali do Toweru, vodili do tajných komnat, abych se posadil k lůžku princů a vyslechl jejich zpověď.“ Pak se stáhl, jako by si uvědomil, že řekl příliš. „Ale,“ dodal, „to už patří minulosti.“

Nikdy jsem se ho na to nevyptával. Když žijete ve světě plném stínů jako já, nikdy se nevyptáváte. Stačí si vzpomenout na chudáka Kita Marlowa, kterého zavraždili při jídle. Kit, se svou andělskou tváří, ironickými ústy a moudrýma očima, nikdy nikomu neřekl, kdo vlastně je. Už dvacet let odpočívá v hrobě a stále se debatuje: Byl Marlowe špion? Vrah? Byl ateista, luterán, nebo papeženec? Bůh ví. Totéž platí o Willu Shakespearovi. Je opředen tolika tajemstvími, že by byl skvělým námětem pro spoustu her.

Starý Quicksilver teď změnil chování. Zvědav, jakou rošťárnu jsem vymyslel, čekal na mé pokyny. Když jsem mu to pošeptal, vybuchl smíchem, spráskl ruce a slíbil, že se od zítřka přestěhuje do pokoje u Bílého jelena.

Příštího dne jsem před západem slunce vešel do naší vesnické krčmy. Rozhlédl jsem se kolem, ale po Quicksilverovi nikde ani památky. Zaklel jsem a doufal, že ten zlodějský ničema nesebral mé zlaťáky a neodjel do Londýna, jak nejrychleji mohl. Sedl jsem si ke krbu s korbelem piva a vtom do krčmy vejde majordomus Velké huby, oči jako talíře, ruce se mu třesou. Vzal si svůj džbánek, sklonil se nad ním a promluvil ke všem přítomným.

„Dobří pánové, modlete se za paní Poppletonovou a její rodinu.“ Jeho hlas přešel do dramatického šepotu, oblíbeného autory dramatu, jakým byl Jonson. „Mají průjem,“ oznámil. „Běhají na záchod jako honící psi a na kůži se jim vyrazily vřídky a pupínky.“

„Mor?“ zeptal se jeden z venkovských balíků. „Říká se, že v Londýně zase ta strašná choroba řádí!“

Majordomus, nenapravitelný klevetník, který vychutnával, že je středem zájmu, jen zavrtěl hlavou.

(Oh, můj kaplan se ptá, jak to, že mě nepoznal? Ten pitomec! Pracoval jsem přece u Poppeltonových v přestrojení!)

„Nikdo jiný to nedostal," vytruboval majordomus, „Bůh nás ochraňuj. V domě to páchne jako v kanále."

„Říkáte, že mají vřídky a pupínky?" ozval se hlas ode dveří u schodů. Stál tam Quicksilver ve svém nejlepším plášti lemovaném kožešinou a s brýlemi na nose. Měl na ruce pečetní prsten (falešný, pochopitelně), kterým se prokazoval jako člen cechu felčarů v Londýně. „Tak vřídky a pupínky?" opakoval a vešel do výčepu. „A stolici jako voda?"

„Ano, pane," odpověděl majordomus, kroutil si pramen vlasů nad čelem a díval se na krčmáře.

„To je doktor Mirabilis," vysvětloval krčmář uctivým hlasem. „Lékař z Londýna, nad kterým drží ochrannou ruku sám velký kardinál. Cestuje ke svým příbuzným do Norwiche."

Oh Bože, jak jsem se musel přemáhat, abych nevybuchl smíchy a honem sklonil hlavu do džbánku. Quicksilver hrál svou roli dobře a vsadím se, že by starý Marlowe obětoval levou ruku za to, kdyby to mohl vidět. Krčmář mu přisunul nejlepší židli, jakou měl, a on se na ni usadil, jako když král usedá na trůn. Přísně se přes brýle díval na majordoma.

„Vřídky a vodnatá stolice," opakoval.

„Ano, pane."

Quicksilver protáhl obličej a zapraskal prsty. „Toť nepochybně Rotterus Arsicus," pronesl důležitě.

„Je to nakažlivé?" zeptal se majordomus.

„Nebuďte hlupák!" odpověděl Quicksilver. „Aleje to zákeřná choroba. Už jsem ji léčil v Montpellier a v Salernu."

„Je to smrtelné?" zeptal se majordomus a v hlase mu cinkla naděje.

„Jak dlouho už jsou nemocní?" odpověděl Quicksilver otázkou.

„Asi tři dny. Ano, pane, dnes je to třetí den."

„Trvá to týden," prohlásil důležitě Quicksilver, „než se začne tělo rozkládat. Pak následuje smrt."

Majordomovi málem vypadl džbánek z ruky a museli ho podepřít, aby nespadl. Nemyslím, že by si byl dělal starosti o Poppeltonovy, ale

při představě, že přijde o výnosné zaměstnání, se mu podlomila kolena.

„Dobrý muži," povzdechl a zvedl obočí, „můžete jim pomoci?"

„Ovšem!"

„A kolik to bude stát?" protáhl majordomus obličej a nasadil výraz, o kterém se domníval, že je prohnaný.

„Stát! Stát! Vy se opovažujete ptát se mne, kolik to bude stát? Mne, doktora Mirabilise?"

Quicksilver napůl povstal ze židle, ale majordomus před ním padl na kolena. „Pane, pojďte se mnou, prosím!" lamentoval.

Povedený doktor nakonec souhlasil, a aniž mi věnoval jediný pohled, vyšel z krčmy za majordomem. Počkal jsem, až budou pryč, a pak jsem utekl, abych se mohl beze svědků vysmát v příkopě. Tak tedy, past byla nastražena, návnada položena. Pozdě v noci jsem se vykradl ven a setkal se s Quicksilverem při měsíčku na rozcestí u šibenice. Ten lotr se smál, až se za břicho popadal.

„V tom soudku už není ani kapka vína," oznámil mi. „Trvali na tom, že ho budou pít, i když jsou nemocní. Prý aby se posilnili," skvěle napodobil způsob mluvy Velké huby.

„A co jste jim doporučil?"

Quicksilver pokrčil rameny. „Držel jsem se tvých instrukcí. Nedal jsem ji žádnou medicínu, ale řekl jsem jim, aby nic nejedli ani nepili kromě vody s cukrem a že se vrátím zítra k večeru."

„A dál?" zeptal jsem se netrpělivě.

„Pak budu pokračovat v léčbě, to znamená pěstovat semínko, které jsem dnes zasel. Že Rotterus Arsicus je skutečně záhadná choroba, pocházející víc z přebujelé fantazie či stavu mysli než z čehokoliv jiného. Že museli někoho zle pomluvit a napáchat velké zlo, a to infikovalo jejich duši a projevilo se patologickými změnami tělesných šťáv, což se projevuje oněmi odpornými vřídky a vodnatou stolicí." Quicksilver se usmíval a upravil si plášť, aby si mohl pohodlně sednout na podezdívku plotu.

„Ti hlupáci to spolknou," řekl tiše. „A já dostanu tučnou odměnu. Ty budeš mít svou pomstu a já se vrátím do Londýna." Ukázal na kostru, která se houpala na železné oprátce visící z šibenice. „Myslíš,

že skončíme také tak, Rogere? Jako zplesnivělá kostra, se kterou si vítr pohrává na opuštěném rozcestí?“

Zadíval jsem se na šibenici, koupající se v měsíčním světle, a po zádech mi běhal mráz. Quicksilver nebyl obvykle tak melancholický. Skočil jsem z plotu a poplácal svého spojence po ramenou.

„To nebyl žádný zločinec,“ řekl jsem. „Copak neznáte své řemeslo, doktore Mirabilisi? Ten chudák trpěl chorobou Rotterus Arsicus a v záchvatu vzteku vyběhl ven a někoho zabil.“

Quicksilver vybuchl smíchem. Potřásl jsem mu rukou a řekl mu, že pokud všechno dobře dopadne, přinesu mu zbytek peněz, a vydal se na zpáteční cestu na naše panství.

Nakonec všechno dobře dopadlo. Každý večer jsem chodil do k Jelenovi, kde Quicksilver hlasitě vyprávěl, jak to pokračuje s Poppeltonovými. Majordomus seděl vedle něho, vážně pokyvoval hlavou a pěl chválu na lékařské umění starého Quicksilvera. Past tedy sklapla. V sobotu večer jsem si přečetl z tváře toho šarlatána, že všechno jde podle plánu: ukázal mi, abych se posadil u krbu, přinesl mi pohár klaretu a zvedl svůj k přípitku. V očích mu blýskalo čertovinou.

V neděli ráno jsme odešli s mým pánem do kostela na mši. Benjamin byl stále ještě zaražený. V posledních dnech jsem ho skoro neviděl a nemluvil jsem s ním. Řekl bych, že se ho ta urážka opravdu hluboce dotkla.

Jistě si umíte představit, jaký triumf jsem cítil, když vikář Doggerell stál na schůdcích k oltáři s rukama rozpřaženýma, tlustou, tupou tvář rozzářenou úsměvem. Ukázal na Poppeltonovy, kteří se už opět těšili pevnému zdraví a seděli ve své lavici, a potom na mého pána.

„Tento týden,“ pronesl ten starý osel, „se stala naše farnost svědkem velkého vítězství. Jedna z našich nejvznešenějších rodin unikla ze spárů smrti.“

Obrátil se, sepjal ruce a naklonil se k místu, kde seděl u sloupu Quicksilver. Dobrý Bože, ten lotr vypadal jako svatoušek! Málem jsem na několik vteřin podlehl klamu i já.

Vikář Doggerell pokračoval. „Tento zázrak není jen výsledkem lékařského umění tohoto muže, ale také hluboké víry této paní, která si uvědomila, že mohla urazit, byť nevědomky, dobrého křesťana. Paní Poppeltonová by to nyní chtěla napravit.“

Velká huba povstala ve svých tmavě hnědých šatech a směšném závojíčku, který jí rámoval tlustý, zakaboněný obličej. Stála mezi chórem a chrámovou lodí a vypadala, jako by se jí v té její strašné hubě rozpouštělo máslo.

„Drazí bratři a sestry v Kristu,“ spustila. „Naší farností se rozšířily velmi ošklivé pomluvy, že tento poctivý člověk –“ ukázala na Benjamina – „tento nejlepší učitel v celém hrabství se stal obětí nepřirozené chlípnosti.“ Zvýšila hlas. „Já, paní Poppeltonová, prohlašuji, že tyto pomluvy jsou nehorázná lež. Pan Daunbey je klenotem naší farnosti! Je to dobrodinec chudých! Jeho škola je velkou pýchou našeho hrabství, a v její prospěch,“ vytáhla z rukávu své objemné róby těžký měšec, „nyní skládám toto stříbro, abych přispěla na vzdělání chudobných žáčků.“

Ano, všichni začali tleskat. Benjamin se usmíval: jeho tělo, napjaté jako pero, se uvolnilo. Vstal v lavici, přistoupil k ctihodné paní Poppeltonové a přede všemi ji políbil na usmířenou. (Já jsem vyskočil a shrábl stříbro.) Pak následovala slavnostní mše.

Po ní se všichni shromáždili kolem Benjamina, poplácávali ho po zádech a chválili ho, jaký je dobrý člověk. V té chvíli jsem udělal velkou chybu. Starý Quicksilver se chystal k odchodu. Odvedl svou práci a s úsměvem ve tváři, pomrkávaje, ke mně mířil s nataženou rukou. Za jakýchkoliv jiných okolností bych toho idiota proklel a poslal ke všem čertům, ale Benjamin vypadal tak šťastně, že jsem Quicksilverovi strčil do ruky měšec se stříbrem a otočil se. Když jsem to udělal, všiml jsem si, jak na mě civí starší syn Velké huby. Ano, tak je to, starý Shallot je velkorysý a nezáleží mu na nějaké té penci či libře. Blaženě jsem se usmíval, když jsem viděl, jak starý Quicksilver běží k hřbitovní brance a spěchá do bezpečné náruče Londýna. Nicméně, když o tom dnes přemýšlím, tak ta událost tehdy zachránila život jak mně, tak Benjaminovi. Pomohla nám také prokličkovat

složitým bludištěm vraždy a vypátrat jedno z nejtemnějších tajemství Anglie.

KAPITOLA

2

Za pár dní sekyra dopadla. Benjamin mne zavolal do svého pokoje. Seděl tam jako soudce těsně předtím, než vyřkne hrdelní rozsudek.

„Posaď se, Rogere, měli bychom si spolu promluvit.“ Poslechl jsem.

„Rogere, to, co jsi udělal, bylo statečné a dobré.“ Benjamin se na mě usmál přes stůl.

Vy už tak trochu znáte starého Shallota. Jen jsem tupě zíral na jeho obočí a tvářil se nechápavě. Je to starý trik – když to děláte, lidé vás považují za chlapa, který čestně a upřímně opětuje jejich pohled. I ti největší lotři, s jakými jsem se setkal, se vám dokáží dívat do očí a lhát, jako když tiskne. Ano, a znám i několik stejně dovedných, co chodí v sukních…

„Ano, pane?“ zeptal jsem se nevinně.

„Ta záležitost s Poppeltonovými, Rogere,“ odpověděl Benjamin. „Vím, co se stalo. Paní Poppeltonová je zlá osoba a při vší dobré vůli nemohu uvěřit jejímu obrácení.“ Mávl rukou. „Ne, neboj se, ona to neodvolá, ale jejich rodina se začíná vyptávat, Rogere. Hledají toho sluhu, kterého najal jejich majordomus, aby vynášel nočníky. Jeden z nich prý upustil na zem a záhadně zmizel. Také se vyptávají na toho skvělého doktora Mirabilise. Navíc si jejich majordomus najednou vzpomněl, aby si zachránil místo, že pokaždé, když ten doktor Mirabilis seděl ve výčepu u Bílého jelena, byl jsi u toho.“ Benjamin sepjal ruce a naklonil se ke mně přes stůl. „Abych to zkrátil, Rogere, Poppeltonovi ti jdou po krku. Vyhrožují, že některé informace o tobě předloží soudu.“

„Neudělal jsem nic špatného,“ odpověděl jsem. „A jestli se chtějí veřejně zesměšnit…“

„Oh, oni se nezmíní o *Rotterus Arsicus*," řekl Benjamin, potlačuje smích. „Ale obviní tě z prodeje lektvarů a léků a z toho, že jsi podvodník." Pokrčil rameny. „Víš, jak to může skončit? Pokutou, vězením, posazením do klády nebo zmrskáním."

„Mé léky jsou dobré," protestoval jsem.

„Všechny?"

„No, dělám, co umím. Nejsou lepší, ale určitě ani horší než to, co se prodává v Londýně."

„Ale oni tvrdí něco jiného."

„Nemohl byste požádat o přímluvu *drahého strýčka?*"

Jen jsem to vyslovil, věděl jsem, že jsem udělal chybu. Kdyby se kardinál Wolsey, neboli tlustý Tom, dověděl, že mě čeká výprask, sedl by si a vychutnával to potěšení. (Zvláštní, že? Thomas Wolsey, kancléř a kardinál! Ve své povýšenosti by pro starého Shallota nehnul ani prstem. Ale později, když umíral a chrčelo mu v hrdle a dostal strach z pekelného ohně, na koho myslíte, že si vzpomněl? Na starého Shallota!)

Z Benjaminovy tváře jsem vyčetl, že tam bychom záchranu nenašli.

„Tak co mi radíte?" povzdechl jsem.

Benjamin položil na stůl měšec se stříbrem.

„Rogere, musíš odjet. Mám jednoho příbuzného, velmi vzdáleného, spíše známého. Je převorem u Svatého Dunstana ve Swaffhamu. Už jsem mu poslal vzkaz, aby se tě ujal. Pojedeš se tam schovat."

„V převorství?" zvolal jsem. „Mezi nudnými a smilnými mnichy? Bez piva, bez vína?!"

„Ano, a bez dívek," dodal Benjamin. „Rogere, budeš tam v bezpečí. Poppeltonovi jsou zlí. Pokud jim nepopřeje sluchu soudce, najdou si někoho jiného, aby si s tebou vyřídili účty."

„Dovedu se postarat o sebe sám," odpověděl jsem, vypjal hruď a zatlačil ramena dozadu. „Umím zacházet s dýkou i holí a monsieur Darmoral, který nás učí šermovat, říká, že už je toho málo, co mě může naučit."

„A to by měla být tvá obrana?“ otázal se Benjamin. „Proti lotrům ve tmě opuštěných uliček? Nebo proti výstřelu z muškety, vypálenému za plotem? Nebo proti šípu z kuše, který tě zasáhne, až budeš chytat ryby na břehu řeky?“

Benjamin byl velmi moudrý muž. Já nejsem zbabělec a umím rychle běhat, ale nejsem blázen. To říkám vám, mladí mužové, kteří hltáte romány o hlupácích, kteří si myslí, že se ubrání sami, ale já jsem z jiného těsta. „Ten, kdo z boje uteče, si zachrání život, aby mohl v boji pokračoval jindy,“ je jednou z oblíbených zásad starého Shallota. O tři hodiny později jsem opustil panství. Umytý, oholený, v čistém oblečení a s Benjaminovým stříbrem v měšci. S mečem za opaskem a na nejlepším koni, jakého jsme měli, s veškerým svým cennějším majetkem (včetně své lékárničky) naloženým na zádech mezka. Potřásl jsem pánovi rukou. Díval jsem se mu na obočí a slíbil, že budu tím nejlepším mnichem ve Swaffhamu.

Přijel jsem do převorství pozdě večer. Neřekl jsem své pravé jméno. Vydával jsem se za doktora Mirabilise, který cestuje z Yorku do Londýna.

„To je skutečně zvláštní,“ řekl starý šedivý mnich a přiložil si prst na rty. „Nedávno jsme tu měli jiného doktora Mirabilise. Léčil bratru Ralphovi nežity na zádech.“

„Oh!“ zvolal jsem.

„Ano. Dal mu nějaký nápoj.“

„A zmizely ty nežity?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Ano, ale bratr Ralph je teď celý zesláblý.“

„Tento doktor Mirabilis,“ povytáhl jsem obočí, „je můj vzdálený příbuzný.“ Otevřel jsem dveře do vytopeného, uklizeného pokojíku pro hosty. „To je jeden z důvodů, proč cestuji do Londýna,“ dodal jsem ztlumeným hlasem. „Jeho

Excelence kardinál mne požádal, abych toho doktora Mirabilise sledoval na jeho cestách a odhalil ho jako šarlatána, kterým ve skutečnosti je.“

Svatá Matko, je to možné? Ten mnich uvěřil všemu, co jsem řekl. Strávil jsem v převorství velmi příjemnou noc. Bohatě jsem posnídal a zanechal tam lahvičku svého elixíru místo peněz.

„A vyřiďte, prosím, otci převorovi, že mu přináším vzkaz od pana Benjamina Daunbeyho," řekl jsem, když jsem vyskakoval na koně. „Roger Shallot nepřijede. Ten ubohý muž změnil plány a rozhodl se, že pojede k cisterciákům na Svatou horu do Yorkshiru."

Potřásl jsem svému hostiteli rukou, vyklusal z převorství a letěl jako šíp rovnou směrem na Londýn. Dorazil jsem tam za dva dny a najal si dva pokoje v krčmě „U mitry a prasete", stojící mezi bordely v Southwarku, s výhledem na Temži. Dosyta jsem se najedl, vyspal se s holkou a přemýšlel, co budu dělat. Samozřejmě jsem většinu času proseděl ve výčepu a poslouchal, co se mluví, ale když jsem tu novinu uslyšel, stydla mi krev v žilách. Město zachvátila strašlivá choroba. Přicházela zcela náhle a nečekaně, začínala křečemi, pocením a zvracením. V podpaží se člověku udělaly boule a celkem vzápětí přišla smrt.

„Je to tak," ujistil mě starý tulák, „lidé hynou jako mouchy. Král, kardinál a celý dvůr odcestovali do Windsoru." Ztlumil hlas a šeptal skrze mezery mezi zuby. „Celé město pomalu vymře. Satan vystoupil z pekla a přišel si pro sobě rovné. Lidé říkají, že je to trest boží, mor seslaný za jejich hříchy."

Nechal jsem stařík vymluvit. Pro mne nebyl Londýn branou do pekla, ale skutečným rájem. Ulice byly plné tanečníků s rolničkami, vyšňořených koní, minstrelů, mužů ve zbroji a trubačů. Ale příštího rána, když jsem přešel Londýnský most a prošel kolem strážního domku a dál kolem kaple svatého Thomase Becketa, všiml jsem si rozdílu.

Už tady nebylo tolik kočárů, ba ani dav čumilů na koncích mostu, kteří se jindy zvědavě dívali na uťaté hlavy a rozčtvrcená těla zrádců.

Jak jsem vcházel hlouběji do města, uvědomil jsem si, že ten starý tulák nebyl hlupák, ale prorok. Celé ulice byly uzavřené, zatarasené kládami, dřevěnými závorami a řetězy. Podobaly se temným, ponurým tunelům, kde se odpadky nesbíraly, ale zapalovaly a nechávaly doutnat. V oblacích dýmu uvězněného mezi domy tu a tam probleskovaly plameny.

V Cheapside byly tržiště i stánky prázdné. Ani pouliční děvky neprovozovaly své řemeslo. Naříkající žebrák na rohu uličky v

Poultry mi vyprávěl, jak všichni bohatí a mocní uprchli z města za králem a jeho dvorem na čerstvý venkovský vzduch. Nemohl jsem tomu uvěřit. Pomalu jsem sešel dolů k řece, ale doky a nábřeží zely prázdnotou. Krámky a domy obchodníků byly zavřené, okna zatlučená. Tak jsem se vydal k Newgate, kde bylo vždycky rušno, protože zde zástupci spravedlnosti a jejich bičicové konali své dílo. V Londýně jste za vlády Velké bestie mohli dostat oprátku za krádež sokolího vejce, vypuštění rybníka nebo sodomii (i když to bylo vzácné, protože pachatele bylo nutné nachytat při činu). Nebo za krádež měšce stejně jako za čarování, triky, kouzla a podobná nepoctivá řemesla. Ale náměstí před branou věznice bylo prázdné. Totéž jsem našel na Smithfieldu. Londýn se stal děsivým městem, kde mezi domy probleskovaly plameny požárů jako duchové. Vrátil jsem se do krčmy. Krčmář se postavil několik kroků ode mne a nedůvěřivě si mě prohlížel.

„Jste zdravý a čistý?“ zeptal se.

„Stejně jako vy!“ odpověděl jsem.

„Moje kuchyně vám nemůže nic nabídnout!“ vyštěkl na mě.

Řekl jsem mu, aby nebyl nevlídný, a požádal ho o pohár vína a bochník chleba. Pak jsem si sedl a začal přemýšlet.

Musel jsem opustit Southwark narychlo, proto jsem se dohodl s krčmářem, že ustájí mého mezka. Najal jsem si také pokoj s těžkou truhlou na tři zámky, kam jsem uložil svůj majetek. Pak jsem se vrátil do výčepu. U okna seděl nějaký veršotepec, který si mumlal pro sám sebe. Objednal jsem si další pohár vína, sedl si a pozoroval ho. Neustále si utíral obličej a krk kolem límečku. Byl horký den, ale když jsem si ho prohlídl lip, zjistil jsem, že mu po obličeji stékají potoky potu. I krčmář zneklidněl.

„Když jste sem přišel, byl jste zdravý a silný,“ řval na něho zpoza sudů s pivem, jako by ho mohly ochránit před nákazou.

Muž vstal. „Necítím se dobře,“ vykoktal. „Já…“ udělal několik kroků, zachroptěl a zhroutil se na podlahu.

Krčmář vykřikl a utekl do komory. Zabouchl za sebou dveře. Chtěl jsem ho následovat, ale ten člověk naříkal a prohýbal se v zádech jako

v agónii. Šel jsem k němu a poklekl. Měl bledou tvář a šaty prosáklé potem.

„Pro Krista Ježíše, pomozte mi!“ zašeptal.

Co jsem mohl dělat? Nemohl jsem tam přece toho chudáka nechat umřít. Vzal jsem ho pod pažemi a odtáhl ho ven ke stájím. Pak jsem ho přehodil přes svého mezka a vydal se s ním pustými ulicemi k nemocnici U Svatého Bartoloměje ve Smithfieldu. Velké náměstí před kostelem opatství bylo prázdné. Žádní mastičkáři, žádné stánky s perníkem, žádní hokynáři. Zabušil jsem na bránu nemocnice a řval ze všech sil. V bráně se otevřelo malé okénko a v něm se ukázala vyděšená tvář starého vrátného.

„Běž pryč!“ ječel na mě, dívaje se při tom vystrašeně na muže, kterého jsem vezl v sedle.

„Pro lásku boží!“ zařval jsem. „Tohle je nemocnice a já vezu nemocného!“

Řeholní sluha povzdechl, přiložil si na ústa a nos kus plátna namočeného v octě a vyšel ven. Přiblížil se k pacientovi, něco nesrozumitelného zamumlal a rozběhl se k nemocnici. Jak jsem se pohnul, dotkl jsem se rukou ruky nemocného. Byla studená jako led. Sklonil jsem se nad jeho tváří. Čelisti měl povislé a oči otevřené.

Bože, slituj se, ten chudák umřel během té krátké cesty z krčmy do nemocnice. Byla to potní nemoc, náhlá a prudká. Stáhl jsem ho ze sedla a položil před bránu kostela. Když nepomohli živému, mohou alespoň pohřbít mrtvého. Vrátil jsem se do krčmy. Bylo časné odpoledne. Venku postávalo pár lidí, ale byly tam také povozy s mrtvými. Naložené po vrch drkotaly kolem; jejich kočí byli celí v černém jako stíny z pekla. Zastavili před domem, zabouchali na dveře a z domu vynášeli těla zabalená v černých plátěných prostěradlech jako hromady odpadků. Kočí, kteří se spolu bavili a smáli se, těla zvedali, házeli je na káry a táhli dál. Těm chlapíkům se jejich práce očividně líbila. Zdobili se černými pery a své vozy pomalovali bílými kostlivci a smrtkami. Jejich zvoníci byli vyzdobeni podobně. Šli před povozy, zvonili a vykřikovali: „Vyneste ven své mrtvé! Vyneste ven své mrtvé!“ Všechny domy, kde se infekce objevila, byly zatlučeny a označeny velkým červeným křížem.

V některých ulicích už začalo loupení a drancování. Zloději a hrdlořezové vnikali do prázdných domů a s ďábelskou nestoudností nakládali svůj lup na káry. Nikdo se je neodvážil zadržet. Byli tam vojáci a městští strážní, ale ti se víc báli, než pomáhali. Báli se nákazy a drželi se daleko od každého domu s červeným křížem. Naposledy jsem je viděl zasáhnout v domě za jatkami v Newgate. Rodina, která se bála nákazy od příbuzného, se pokoušela uprchnout, ale vojáci ji přinutili, aby se vrátila. Vrátil jsem se do krčmy, ale ta měla zamčené a zatlučené dveře. Šel jsem ke stáji. Můj mezek tam stál opuštěný a pod oknem byla vyhozená truhla s mým majetkem. Chvíli jsem tam stál, klel a řval na krčmáře, aby mi otevřel. Nakonec to nevydržel, otevřel okno a vylil na mě obsah nočníku.

„Vypadni!“ zařval. „Nakazil ses. Všechny svoje věci máš venku!“

Vynadal jsem tomu Satanovu bastardovi, že se nestačil divit – vychrlil jsem na něho všechny šťavnaté nadávky, na které jsem si vzpomněl. Nakonec jsem vyčerpán otevřel truhlu. Vytáhl jsem své vaky a zamířil ulicemi a uličkami Whitefriars, abych vyhledal doktora Quicksilvera.

Našel jsem ho v temném brlohu na rohu Stinking Lane Právě seděl u jídla. Pozdravil mě jako milující otec marnotratného syna.

„Rogere, Rogere, pojď dál a povečeřej se mnou.“ Vzal brašny z mých ramenou a potěžkal je v rukou. „Neseš zase nějaké lektvary pro doktora Mirabilise, Rogere?“

„To kvůli Mirabilisovi jsem v Londýně!“ vyštěkl jsem popuzeně. „Velká huba po mně jde. Potřebuji ubytování.“

Quicksilver odložil má zavazadla a rozhodil rukama. „Rogere, toto je tvůj domov. Co je moje, je i tvoje.“

„Ano,“ odpověděl jsem, „a co je moje, po tom ti nic není!“

Quicksilver se usmíval. „Ale, ale, Rogere.“ Zadíval se na mě. „Proč se chceš ubytovat právě tady?“

„Protože město je v rozkladu,“ odpověděl jsem.

„Oh ano, potní nemoc.“

Quicksilverův pohled zaletěl zpět k mým vakům. Ulomil kus z kuřete, které právě jedl, a posunul mi ho přes stůl. Pak mi podal otlučený hrnek z police, naplnil ho vínem a trval na tom, abychom

dojedli. Řekl jsem mu o Poppeltonových, o cestě do Swaffhamu a o tom, co jsem viděl, když jsem chodil po Londýně.

„Celý svět zešílel," konstatoval Quicksilver. „Naše elixíry a masti jsou na potní nemoc neúčinné. Jediné, co můžeme dělat, Rogere, je jíst, pít a být veselí."

Studoval jsem ten zjizvený, prohnaný obličej, jeho zbytky vlasů, oči, v nichž se škodolibě blýskalo, černý, umazaný kabátec a plášť. Rozhlédl jsem se po jeho nuzném salonku. Na zdech byly police. Na jedné stály cínové hrnky a talíře, na druhé řada lebek. Quicksilver sledoval můj pohled.

„Ti všichni zemřeli na Tyburnu," řekl. „Dodávají mému skrovnému příbytku žádoucí auru a atmosféru."

Viděl jsem, jak pod rozbitým táflováním vykoukla krysa, a musel jsem mu dát za pravdu. Zbytek místnosti zabíraly truhly, bedny a krabice. V rohu stál stůl, pokrytý svitky umaštěného pergamenu, ale na stěnách nevisely žádné tapiserie ani závěsy. Kamenná podlaha byla holá a vypadala, že ji nikdo nemyl ani nezametal už celé měsíce.

Po jídle mě Quicksilver vzal na obhlídku svého království, po temných chodbách a rozviklaných, vrzajících schodech. Celé místo bylo načichlé smrtí a rozkladem. Temné, špinavé pokoje, postele se špinavými přikrývkami a prostěradly. Přidělil mi pokoj ve druhém poschodí. Podhlavník byl špinavý, závěsy kolem postele potrhané a přikrývky prožrané od molů a plné skvrn. V oknech nebylo sklo, byla prostě zatlučená starými prkny. Ale byla tu truhla na mé věci, stůl a židle, nočník a tlustá žlutá lojová svíce v železném svícnu. Měl jsem mu být vděčný, ale místo toho mi bylo nepříjemně. Měl jsem roztřesený žaludek a začalo mě mrazit v zádech a na šíji. Ohlédl jsem se přes rameno na Quicksilvera, který stál ve dveřích. Jeho tvář mi připadala žlutější a vyhublejší. Najednou jsem si uvědomil, že to není jeden z těch sympatických rošťáků, kteří jsou mi vždycky blízcí, ale člověk, kterého neznám. Vzpomněl jsem si, co se o něm říká: že je čaroděj, pán stínů, mág, který zavrhl Krista a dal se na černou magii. Musel si všimnout mé rozpačitosti. Usmál se na mě jako smrtka a pozval mě zpátky do salonku, abych se s ním napil toho, co nazýval nejlepším vínem z Bordeaux.

Měl pravdu, víno bylo skvělé, a čím víc Quicksilver pil, tím byl hovornější. Neustále mi doléval a žoviálně brebentil.

„Já toho už zažil," pronesl a díval se přes pohár na usmolený stůl. „Ano, ano, pane Rogere, co já toho už zažil."

„Co tím myslíte?" řekl jsem nedůvěřivě.

Jeho oči posmutněly. „V dobách svého mládí, Rogere, jsem byl velkým lékařem. Léčil jsem mocné a vznešené. Králové a princové nade mnou drželi ochrannou ruku."

„Například?" vyzvídal jsem.

„Král Edward IV. blahé paměti, jeho bratr Clarence a Richard z Gloucesteru, který se později zmocnil trůnu."

„Ale to muselo být před dobrými šedesáti lety," namítl jsem.

„Začínal jsem mladý." Usmál se. „Už v osmnácti jsem byl apatykárem a měl jsem svůj krámek v ulici Svatého Martina. Tu a tam ke mně zavítal i někdo z mocných této země." Předklonil se přes stůl. „Například pro lektvar, který by je zbavil nežádoucího dítěte. Pro prášek, po kterém by manžel postupně slábl až k smrti. Tablety, po nichž se z manžela stane v posteli hřebec." Třel si svůj rovný nos. „Oh ano, bývaly doby, kdy byl starý Quicksilver pro svůj um velmi žádaný."

„Jestliže jste tak chytrý," vpadl jsem mu do řeči, „tak proč nenamícháte lektvar proti potní nemoci?"

Suše se zasmál. „To jsem udělal, ale všichni mí pacienti zemřeli."

„Jde to strašně rychle!" řekl jsem a vyprávěl mu o nemocném, kterého jsem dopravil ke Svatému Bartoloměji.

Vyslechl mne a nevěřícně na mě zíral. „Jsi mrtvý muž, Rogere."

Dobrý Bože, nikdy nezapomenu na jeho tvář: dlouhou, hubenou a žlutou. Ve světle blikající svíčky dostaly jeho oči zlý, nepřátelský výraz.

„Jak to myslíte?" zeptal jsem se.

„Dotkl jste se nemocného. Nákaza přešla na vás a koluje vám v těle."

„V tom případě," řekl jsem a uchopil ho za ruku, „odtančíme do pekla spolu."

Quicksilver svou ruku neodtáhl. „Já už jsem nemoc prodělal, Rogere, a přežil jsem. Pokud se to jednou stane, už ti nic nehrozí. Tvé tělo je odolné. Ale pojď, otevřeme druhou karafu.“

„Kdy jste tu nemoc měl?“ vyzvídal jsem.

„Před osmatřiceti lety,“ odpověděl Quicksilver přes rameno, stál nad truhlou a otevíral další karafu. „Před osmatřiceti lety, Rogere, smetla Londýn stejná choroba. Byl jsem tehdy v bezpečí v Toweru.“ Vrátil se ke stolu a dolil mi pohár. „Ale jak jsem řekl, pijme a buďme veselí, protože zítra zemřeš!“

A tak jsem poslechl. Asi to bylo bláznovství, ale jistě znáte rčení, že „vrána vráně oči nevyklove“. Přes jeho podivínství jsem považoval Quicksilvera za přítele a spojence. Když jsem se příštího rána probudil, poznal jsem pravdu. Quicksilver byl pryč, a s ním moje boty, měšec, opasek s mečem a všechen můj majetek. Převrátil jsem ten jeho zavšivený příbytek vzhůru nohama, ale jediné, co jsem našel, byl vzkaz připíchnutý na dveřích.

„Drahý Rogere,“ četl jsem. „Do týdne budeš mrtev. Nechal jsem ti ve spíži karafu vína. Šťastnou cestu do pekla. Quicksilver.“

Roztrhal jsem vzkaz a strčil ho do kapsy. Po zbytek dne jsem proklínal jeho proradnost a falešnou povahu. V celém domě nebylo nic k jídlu ani k pití, kromě vína. Vyhodil jsem je. Bůh ví, co do něj mohl Quicksilver namíchat. Za normálních okolností jsem značně odolný, ale ještě dva dny po té pitce jsem měl těžkou a tupou hlavu a neohebný jazyk. Jsem si jistý, že Quicksilver do vína něco přimíchal. Nicméně jsem se pomalu začal cítit lépe a dostával jsem čím dál větší hlad. Co jsem mohl dělat? Quicksilver mi vzal mezka i koně a všechno, co jsem měl.

Prochodil jsem celý den po městě, ale krámy byly zavřené a pekařství prázdná. Do města se nedovážely potraviny. Po ulicích se potulovali i jiní, hladovější a divočejší než já. Téměř zoufalý jsem se vrátil do Quicksilverova domu, nevěděl jsem, co mám dělat. Vrátit se do Ipswiche nepřicházelo v úvahu. Neměl jsem ani své jezdecké boty, nemluvě o koni. Přiznávám, že jsem si to zavinil sám. Nakonec jsem se vydal k Biskupské bráně, ale jen proto, abych zjistil, že ji nikdo nehlídá a že je zatlučená. Otcové města, kteří uprchli, se rozhodli, že

nikdo nesmí následovat jejich příkladu a vynést nákazu za městské zdi. Ubytoval jsem se v jednom opuštěném domě poblíž augustiniánského kláštera na konci Broad Street. Myslel jsem si, že jsem v bezpečí, ale napadli mě pouliční zloději, kteří mě připravili o kabátec. Druhého dne ráno, zmrzlý a hladový, jsem se přidal k ostatním žebrákům kolem kláštera. Zoufale jsem toužil po krajíci chleba a troše čisté vody.

Znovu jsem chodil po městě. Bylo to jako procházka peklem. Nákaza se ještě víc rozšířila. Ze všech stran se mi vysmívaly domy označené červeným křížem. Po zuby ozbrojení vojáci mě ranami zahnali, když jsem vycházel z kostela. Kolem drkotaly povozy, do výšky naložené mrtvými těly, jejichž končetiny visely volně dolů. Jak povozy nadskakovaly po kočičích hlavách, dodávalo to těm bílým údům zdání života. Hromady odpadků byly čím dál vyšší.

V každé ulici hořely ohně a město páchlo kouřem a sírou.

V noci se ulicemi plížily temné stíny, ozbrojené noži a dýkami, rozhodnuty rvát se jako vlci o poslední zbytky majetku. Čas od času se některý z otců města, kteří ještě zůstali, pokusil nastolit pořádek. Vyslal do ulic vojáky, aby zkontrolovali, že je respektován zákaz vycházení, a všude nastalo ticho a klid, dokud nepřešli.

Šel jsem směrem k Newgate. Měl jsem už tak nesnesitelný hlad, že jsem byl ochoten dopustit se zločinu, jen abych sehnal něco k snědku a trochu vody. Ale ty nejbídnější si jako vždy našla spravedlnost. Ti, kteří byli přistiženi při rabování či jiném zločinu, byli oběšeni. Šibenice rozestavěné podél velkého, páchnoucího městského kanálu, některé z nich šesti – až sedmiramenné, byly ověšeny odsouzenci. Podařilo se mi dojít k Aldersgate a přejít Smithfield, ale jen proto, abych spatřil ještě horší divadlo než dosud.

Za Jindřichovy vlády měl Smithfield nejen své tržiště, ale také městské popraviště. Byly na něm šibenice a hranice, na nichž se upalovalo, a mohlo se pochlubit i mohutným kamenným sloupem, který se tyčil k nebi jako strom. Z jeho vrcholu visela velká černá železná klec. Tu bylo možné zvedat či spouštět dolů pomocí kladky a byla určena pro traviče, zejména pro ty, kteří otrávili své pány. Byla používána jen zřídka. Ale toho dne, když jsem procházel špinavou

uličkou vedoucí k tržišti, zaštípal mne v nose příšerný puch a dostal jsem ještě horší křeče do břicha. Byl ostrý a pronikavý, hnilobný, jako se line z veřejných vyvařoven. Když jsem došel na popraviště, uviděl jsem důvod. Bylo časně ráno, ale kolem sloupu se shromáždil hlouček lidí. Klec byla spuštěna a visela kousek nad hlavami zvědavců. Ze zvědavosti jsem se protlačil kupředu a uviděl v kleci ohořelé mužské tělo. Kůže a vlasy byly spečené, z rukou a nohou zbyly jen ohořelé pahýly a obličej měl ten chudák spálený úplně.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se hubeného muže, který vypadal stejně hladově jako já.

„Já nevím,“ odpověděl zpěvavě. „Ale ráno našli klec spuštěnou a v ní hořel ten člověk. Bůh ví, kdo to je.“

„To nebyla poprava!“ zvolal jiný.

Dva biřici sháněli dobrovolníky, kteří by nosili vědra s vodou a polévali klec a tělo. Nabízeli za to tenký krajíc chleba a malý pohár vína, tak jsem se přihlásil. Celou hodinu jsem chodil tam a zpátky pro vodu a s vodou, abychom ochladili klec a její hrůzný obsah. Pach byl tak pronikavý a pohled tak otřesný, že všichni ostatní zmizeli. Jen já a ten člověk, se kterým jsem mluvil, jsme pracovali. Olizovali jsme si oschlé rty při představě krajíčku chleba a trošky vína. Být upálen k smrti je snad ten nejstrašnější konec.

Viděl jsem to jen jednou. Šlo tehdy o Johna de Rouse, kuchaře biskupa z Rochesteru. Pokusil se otrávit svého pána a celou jeho domácnost namícháním arzeniku do polévky. (Mimochodem, než se na to zeptáte, v mém domě jsou kuchaři pečlivě vybíráni. Kapitán mé gardy, ten nejroztomilejší hrdlořez, jakého si lze představit, je přítomen v kuchyni, když se připravují pokrmy a peče chléb. Polovina vládců v Evropě by si mne přála vidět mrtvého, od *Luciferů* ve Francii, přes *Radu osmi* ve Florencii a benátské *Secretissimi* až po toho šíleného moskevského knížete! Stále posílá dopisy, v nichž se ptá po mém zdraví. Můj kaplan, ten posměváček, už se zase hihňá. Jestli mě nepřestane takhle urážet, ukážu mu, zač je toho loket. Na každého jednou dojde.)

Ale vraťme se k tomu letnímu ránu. Asi po hodině jsme konečně klec ochladili natolik, že jsme mohli vytáhnout zbytky ohořelého těla.

Nikdo by ho nepoznal, ale velitel biřiců, hromotluk s upřímnou tváří, k němu přistoupil. Přes všechnu hrůzu a smrt kolem nás to byl jeden z těch poctivých vojáků, kteří vykonávají svou práci čestně a věří, že prosazují zákon a udržují pořádek ve městě. Poklekl a začal pozůstatky studovat. Zahlédl jsem, že z ohořelého pahýlu ruky něco sklouzlo na zem a ukázal na to. Biřic to zvedl. Byl to železný náramek – řetízek s medailonkem, na němž byla smrtka. Biřic ho zkoumal a potom hvízdl mezi zuby. Vyleštil ho o plášť a zvedl.

„Bůh nás ochraňuj!“ zašeptal.

„Co je to?“ zeptal jsem se zvědavě.

Biřic si pohazoval řetízkem na dlani. Pak ukázal na ohořelé zbytky těla. „Věřte tomu, nebo ne, ale tohle byl Andrew Undershaft, městský kat. Hlava cechu katů, kteří se scházejí v krčmě U šibenice poblíž Toweru.“

„Byl odsouzen za nějaký zločin?“ zeptal jsem se.

Biřic zavrtěl hlavou. „Soud už několik týdnů nezasedal a Andrew se žádného zločinu nedopustil.“ Vzhlédl vzhůru k vrcholku kamenného sloupu. „Undershafta zavraždili,“ pokračoval tiše. „Neuvěřitelné, ale někdo ho sem přivedl včera v noci, nacpal ho do té klece a rozdělal pod ním oheň.“

„A nikdo si toho nevšiml? Určitě musel křičet tak, že byste ho museli slyšet až do Windsoru.“

Biřic se na mě pátravě zadíval. „Na žebráka mluvíte dobře.“

„To proto, že nejsem žebrák,“ odpověděl jsem, „jen nešťastník, který hledá ztracené štěstí.“

Měl jsem pokušení zmínit se o svém pánovi i o tom, jak jsem svého času nosil livrej kardinála Wolseyho. Ale on by mi nevěřil. I když jsem oholený, vykoupaný a mám ostříhané a naolejované vlasy, vypadám jako rozený lhář.

„Dobrá, ať jste kdokoliv,“ řekl biřic a zastrčil řetízek do měšce, „komu teď záleží na tom, co se děje v Londýně! Z města se stala začouzená, páchnoucí brána do pekla. V Cripplegate pěstují čarodějnictví, ve Vintry se vraždí ve velkém. Celé rodiny umírají hladem v zatlučených domech. Koho by zajímala něčí smrtelná agónie v kleci nad ohněm na Smithfieldu? Je to znamení naší doby.“ Protáhl

obličej. „I kdyby žil, když ho do té klece strkali, a já myslím, že už nežil, nekřičel by dlouho.“

„A co bude s mým chlebem a vínem?“ zeptal jsem se.

Biřic se narovnal a poklepal mi po rameni. „Můžeš se najíst se mnou.“

A vedl mě a druhého pomocníka přes náměstí do krčmy „U biskupské mitry“, z níž byl výhled na celý Smithfield. Jedli jsme venku, opřeni zády o zeď krčmy, protože krčmář nás nechtěl pustit dovnitř. Biřic dodržel slovo. Dostali jsme chléb, víno a dokonce i plátek tučné šunky. Víte, jedl jsem už na banketech po celé Evropě. Seděl jsem vedle Kateřiny Medicejské, panovnice s temnýma očima i srdcem, a pil jsem ze zlatých kalichů a jedl jsem nejskvělejší lahůdky francouzské kuchyně (byl jsem však opatrný, protože Kateřininou nejoblíbenější zábavou bylo travičství). Ale řeknu vám, že se nic z toho nemohlo vyrovnat naší hostině pro žebráky tenkrát před krčmou U biskupské mitry ve Smithfieldu před tolika, tolika lety.

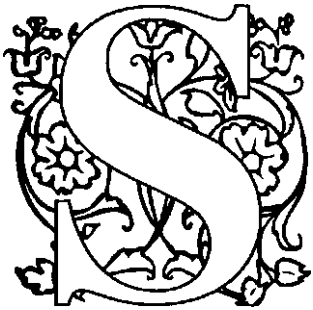
Myslel jsem si, že tím s námi ten biřic skončil, ale on se vrátil a vtiskl každému z nás do ruky voskovou pečeť se znakem města.

„Jestli chcete práci,“ řekl, „tak běžte k vozům, co sváží mrtvoly. Neplatí tam mnoho, ale aspoň neumřete hlady.“

Ovšemže jsem přijal. Zvedl jsem se a zadíval se přes popraviště, kde právě nakládali ty strašné, ohořelé zbytky člověka na káru. Myslel jsem si, že tím ten případ skončil, ale ve skutečnosti vrah Andrewa Undershafta předurčil běh věcí příštích.

KAPITOLA

3

tal se ze mne sběrač mrtvol. Pracoval jsem s partami, které patrolovaly v ulicích ve dne v noci a vynášely z domů těla všech, kteří zemřeli na potní nemoc. Bohulibá práce! Při ní se člověku zatvrdilo srdce a hluboce se mu vryla do duše. Chlapi, se kterými jsem pracoval, patřili k nejhorší spodině, která se nebojí ani Boha, ani lidí. Ani teď, po tolika letech, nejsem schopen mluvit o těch hrůzných věcech, jichž jsem byl svědkem. Vybrakované domy, okradená těla. Ty strašné zvonečky, které zvonily dnem i nocí! Velká zející jáma pro mrtvé, vykopaná na sever od města za kartuziánským klášterem. Historky o tom, že ne všichni, které jsme odváželi, byli mrtví. Oživlý zlý sen! Výjevy z Apokalypsy! Mé smysly se otupily. Přísahám, že jsem odváděl poctivou práci, jak to šlo. Při životě mě držela jediná myšlenka: našetřit tolik peněz, abych se dostal z města a mohl se vrátit do Ipswiche.

Bohudíky nad městem nevládl jen Satan. Kartuziáni ve svém klášteře plnili své kněžské poslání, Bůh jim za to žehnej. Vycházeli ven poskytovat umírajícím poslední pomazání a třikrát v týdnu jsem vztyčoval oltář, u kterého kněz v černé nebo červené sutaně sloužil za zemřelé mši. Zejména jeden převor na mě učinil velký dojem. Byl to John Houghton, kartuziánský kněz, robustní muž pevných, rozhodných rysů. Pokaždé, když jsme vysypávali mrtvá těla z povozů do jámy, stál u ní, sledoval nás ostřížím zrakem a přitom zpíval žalmy za mrtvé. Nedovolil žádné rabování ani výsměch a neváhal použít tlustý klacek, aby sjednal pořádek mezi tou lůzou, s níž jsem pracoval.

Jednou ráno, když byl dým mimořádně hustý a temný, postavil se příliš blízko k okraji jámy. Sklouzl dolů do bláta, kde byly naházené mrtvoly. Sběrači těl popadli lopaty a smáli se, jak se chudák ve své šedivé kutně pokouší vyškrábat nahoru. Okraj jámy byl rozmoklý

deštěm, takže čím víc se snažil, tím to bylo horší. Přistoupil jsem k okraji, lehl si a podal mu ruku.

„Chyťte se mě, otče!“ řekl jsem mu.

Houghtonovy světle modré oči se setkaly s mými.

„Chyťte se!“ opakoval jsem. „Nepustím vás.“

Ten chudák mi nevěřil. Myslel si, že ho shodím ještě níž do jámy, nebo ještě hůř, že ho vytáhnu nahoru a pak mu rozseknu hlavu rýčem. Vždyť se ocitl uprostřed chátry, která se nebojí ani Boha, ani lidí.

„Pro všechny svaté,“ zašeptal jsem chraptivě, „nechci vám ublížit.“

Chytil se mě za ruku, já ho vytáhl a pomohl mu očistit bláto z kutny.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se. „Roger Shallot, otče.“

„Děkuji, pane Shallote. Budu se za vás modlit.“

Potřásl mi rukou a vydal se na obchůzku kolem jámy, aby řekl mým druhům své mínění.

Dny ubíhaly. Při takové práci mi nebylo do smíchu ani žertování. Jednoho rána jsem se probudil v domě starého Quicksilvera s těžkou hlavou a zemdlelými údy. Při každém kroku jsem se strašně potil. Sešel jsem po schodech. Vypil jsem sklenici vody a vyšel ven, abych se přidal k partě v místě, kde jsme se scházívali, u hřbitovní brány u Svatého Pavla. Bůh ví, jak jsem dokázal toho rána pracovat. V poledne jsem zvracel a strašně mě bolelo břicho. Když jsem si sáhl pod paži, nahmatal jsem zduřelé boule. Ostatní pochopitelně věděli, oč jde: kdybych nebyl vytáhl dýku, kterou jsem vzal jednomu z nich ve rvačce, byli by mě praštili do hlavy a shodili do jámy. Takhle mě jen zahnali nadávkami a ranami. Odpotácel jsem se pryč hustým kouřem přes hromady vápna a padl jsem před branou kartuziánského kláštera. Zabušil jsem do ní z posledních sil. Vzpomínám si, jak se s vrzáním otevřela a Houghton poklekl vedle mne.

„Mám tu nemoc, otče,“ zašeptal jsem.

Lehce mi poťukal obočí kusem mokrého hadru a řekl: „Ale Rogere, my pro vás nemůžeme nic udělat.“

„Nechci chcípnout jako pes,“ zasténal jsem a omdlel.

Potom už si vzpomínám jen na málo věcí. Na bratry s laskavými a ustaranými tvářemi, jak se nade mnou sklánějí. Blouznil jsem a křičel, zmítal se v deliriu. Mou duši trápily scény z minulosti. Viděl jsem matku, která neměla zemřít tak brzy, jak jde ke mně s kyticí květů v rukou. Benjamina za jeho stolem, jak si utírá prsty a kroutí hlavou. Doktora Agrippu, tvář orámovanou stínem, jak se nade mnou sklání a usmívá těma svýma bezvýraznýma očima. Téměř jsem cítil tu zvláštní vůni, která ho neustále obklopovala, někdy prchavá, jindy vtíravá, jako když se pálí prázdný kotlík ponechaný nad ohněm. A měl jsem i jiné sny: jak mě honili vlci po Paříži a pronásledovali ti strašní leopardi na dvoře Františka I. Přišel i Wolsey, oděný od hlavy k patě do purpurového hedvábí, jeho temná, ďábelská tvář, zbrázděná vráskami starostí.

„Tys měl být knězem, Rogere," posmíval se mi.

„Jako vy, pane kardinále?" odpověděl jsem uštěpačně.

Wolsey se zatvářil rozhněvaně a jeho tvář se rozplynula. A samozřejmě, přišel i Velký vrah, krvavý král a převtělený Satan Jindřich VIII. Tlustý, s nohama jako klády, ruce založené v bok, s prasečíma očkama, která se na mne upírala, a s těmi odulými, smyslnými rty, zvlněnými v pohrdavém úsměvu.

„Shallote! Shallote!" vysmíval se mi. „Co tady děláš?"

Převalil jsem se na druhou stranu.

Pak, jednoho odpoledne, zlý sen zmizel. Viděl jsem nad sebou obličej Johna Houghtona a za ním mniši, kteří mě ošetřovali, tleskali, jako by se stali svědky zázraku. Houghton se posadil na okraj mé postele. Usmíval se a hladil mne prsty po tváři.

„Vy jste ten nejšťastnější muž, pane Shallote," prohlásil. „Není mnoho těch, kteří uniknout ze spárů smrti."

„Peklo mě vyplivlo zpátky, otče," zažertoval jsem.

Usmál se a urovnal mi přikrývku tak, abych ji měl těsněji k tělu. „Mluvil jste, Rogere," zašeptal. „Oh Rogere, co vy jste všechno napovídal. O Jeho Výsosti králi, o kardinálu Wolseym a synovci Jeho Eminence Benjaminu Daunbeym. Co jste pro všechno na světě dělal mezi sběrači mrtvých v Londýně?"

„Slyšel jste o marnotratném synovi, otče?“ Houghton se usmál a odešel poté, co vydal ošetřovatelům přísné instrukce, aby mě nechali odpočívat.

Dík tělesné konstituci vola jsem se zotavoval velmi rychle. Dobrotiví bratři na mě pohlíželi jako na boží zázrak a živili mě nejvybranějšími pochoutkami, jaké si jejich kuchyně mohla dovolit. Šťavnatými kuřátky, silnými vývary, vejci rozmíchanými v mléce… Také mi dávali pít odvary a lektvary, které zcela určitě nenašli ve sbírce doktora Quicksilvera. Rychle se mi vracely síly. Byl jsem překvapen, když mi řekli, že od chvíle, co jsem se zhroutil před branou kláštera, uplynuly tři týdny.

„Jste šťastný člověk,“ řekl znovu Houghton, když za mnou jednoho rána přišel. „Těch, co přežili potní nemoc, je jen málo, a teď už ji nemůžete dostat.“

„A co město?“ zeptal jsem se.

„Nákaza je na ústupu. Plní se králův příkaz. Lord kardinál přivedl žoldnéře z posádek v Doveru a Sandwichi a kati provozují své řemeslo.“ Vzal mou ruku do své, pohladil ji a přitom se na mě díval bystrýma, nevinnýma očima plnýma milosrdenství. „Je dobře, že jste přišel sem, Rogere. Je-li jen polovina toho, co jste řekl, pravda…“ Houghton zakroutil hlavou v předstíraném hněvu. „Jste opravdu pěkné kvítko od narození. Než se uzdravíte, můžete zůstat tady, jste naším hostem.“

Tak jsem zůstal. (Přál bych si, aby se můj kaplan už přestal hihňat. Bylo to jedno z nejbohabojnějších období mého života!) Připojil jsem se k bratřím nejen v jídelně, ale i v kostelních lavicích. Absolvoval jsem bohoslužbu za svítání a v poledne jsem šel na mši. Pomáhal jsem v zahradě a ošetřovatelé i bratři byli překvapení mými znalostmi lidského těla. (Ne, nebojte se, nikdo neumřel.) Musím přiznat, že jsem byl zvědavý, jak je možné, že jsem se uzdravil, ale bratr Bruno mluvil o zázraku nebo něčem takovém.

„Možná jsi nechtěl umřít,“ řekl s úsměvem. „Možná lidský osud dokáže ovlivnit spíš vůle než stav tělních tekutin.“

Víte, že jsem dokonce začal uvažovat o tom, že se stanu bratrem laikem? Ale jednoho dne mě poslali do malé vsi na sever od kláštera

nakoupit zásoby. Po cestě tam jsem klopil oči a zpíval žalmy, ale na zpáteční cestě jsem dostal žízeň a zastavil se v krčmě. Tam jsem uviděl opálenou holku s plavými vlasy, s plnými, červenými rty a s čertovskýma očima. Vy už znáte starého Shallota, dokáže odolat všemu, jen ne pokušení. Stačily dva poháry vína a ocitl jsem se s ní v seníku. Oh, bratr Bruno měl pravdu, mám nesmírně silnou vůli, ale slabé tělo! Na ten den si dodnes vzpomínám, protože jsem se vrátil bez několika kusů svršků. Nechal jsem v seníku kutnu s kapuci. Převor Houghton na mě už čekal.

„Rogere, máte návštěvu," oznámil mi.

Chytil mě za rukáv a vedl do zahrady. Benjamin a spolu s ním doktor Agrippa seděli na trávníku a pozorovali kapry v rybníku, jak chňapají po mouchách. Můj pán mi skočil kolem krku, pevně mě k sobě přitiskl a pak o krok ustoupil, oči zalité slzami.

„Rogere, už jsem si myslel, že jsi mrtvý! Hledali jsme tě všude."

„Čas Rogerovy smrti zatím nenadešel," zamumlal Agrippa. Smekl černý klobouk se širokou střechou a podíval se na mě s tím nejblahovolnějším úsměvem ve své cherubínské tváři. Vypadal jako milující strýček, až na tu černou kůži, do které byl oblečen od hlavy k patě, a na rukavice, ve kterých ukrýval červené kříže na dlaních.

„Roger má před sebou velmi dlouhý život," dodal. „Osud neukončí jeho život brzy." Vstal a zadíval se na převora Houghtona, který si nás zvědavě prohlížel. „Peklo se o své stará, Rogere."

Agrippa mě vzal za ruku a jeho oči změnily barvu. Nevím, zda to způsobil stín nebo změna světla. Najednou byly černé jako antracit a tvář mu zbledla a povadla. Držel mou ruku o něco déle, než by měl, a mně pokleslo srdce. Chtěl mě tím varovat, že nás opět čeká doupě Velké bestie.

Převor John Houghton zneklidněl. Díval se na Agrippu a přitom vyprávěl Benjaminovi o mém zázračném uzdravení. Převor pak odešel s tím, že nám pošle nějakého bratra laika s bílým vínem a pečivem. Zůstal jsem a vyprávěl Benjaminovi o všem, co se přihodilo. (Nebo přinejmenším to, co jsem si myslel, že by měl vědět.) Trpělivě jsem snášel, když si mě dobíral, jak se ze mě stal kartuzián. Chvíli jsme tam jen tak seděli, upíjeli vína a vychutnávali vůni květin a bzukot včel

sbírajících med. Potom začal klášterní zvon svolávat bratry k bohoslužbě a já si uvědomil, že tu nemohu zůstat věčně.

„Jak jste mě našli?“ zeptal jsem se.

„Odjel jsem do Swaffhamu,“ Benjamin protáhl obličej, „a zbytek jsem si domyslel. Potom jsem s pomocí našeho dobrého doktora prohledával město. Jeden ze sběračů mrtvých tě poznal podle mého popisu, a tak jsme přišli sem.“ Jeho tvář posmutněla. „Rogere, hledal jsem tě celé dva týdny. Považoval jsem tě za mrtvého.“

„Okradl mě!“ hájil jsem se. „Neměl jsem peníze a v Ipswichi na mě čekali Poppeltonovi.“

„Rogere, Rogere,“ Benjamin se ke mně naklonil. „Kardinál poslal dopis šerifovi z Norfolku, v němž nabádá Poppeltonovy, aby ti neškodili.“ Usmál se neradostně. „Tak je to vystrašilo, že zase běhají na záchod.“

„Jestliže váš strýček zasáhl v můj prospěch, znamená to, že nás opět potřebuje,“ odpověděl jsem jízlivě.

„Ano, drahý strýček nás potřebuje,“ prohlásil Benjamin a odložil pohár. „Musíme jet do Toweru, Rogere, a potom za králem do Windsoru.“

Hleděl jsem na tichou zahradu, plnou míru a vůní. „Nemohu zůstat tady,“ zašeptal jsem, „ale nechci jet do Windsoru.“

Benjamin otevřel cestovní brašnu a vytáhl z ní dopis, zapečetěný kardinálovou osobní pečetí. Rychle jsem ho přečetl. Neměl jsem na vybranou: Benjamin Daunbey, kardinálův milovaný synovec, a jeho pomocník Roger Shallot, králové poddaní, nechť se neprodleně vydají ke královskému dvoru do Windsoru. Zastrčil jsem dopis zpátky. V té chvíli mi svážení mrtvých, potní nemoc a ty hrozné hromadné hroby nepřipadaly tak strašné! Jestliže mne Wolsey potřebuje, znamená to, že budu muset vejít do říše stínů. A provázet mne opět budou vraždy a zrada!

Rychle jsem si sbalil své věci a vykoupal se v rybníce. Pak jsem se rozloučil s převorem Houghtonem a jeho laskavými bratry. Houghtona už jsem nikdy v životě neviděl. O mnoho let později, když se tlustý Jindra rozešel s Římem kvůli tmavooké Boleynové, Houghton, věren svému přesvědčení, odmítl složit supremační

přísahu. V té době jsem byl mimo zemi, nevítaný host španělského inkvizitora. (Obdivuhodný gentleman!) Když jsem se vrátil do Anglie, dověděl jsem se, že Houghton a někteří z jeho bratří byli oběšeni v jejich vlastním klášteře. Seděl jsem ve tmě a plakal. Byl to dobrý člověk. Zasloužil si lepší smrt…

Agrippa, Benjamin a já jsme odjeli a drželi se pěkně mimo město. Jeli jsme podél Gray's Inn, kolem templu a karmelitánů, kde na nás čekala loďka, aby nás odvezla proti proudu řeky do Toweru. Veslaři byli samí doktorovi věrní stoupenci – větší partu ničemů jste nikdy nepotkali. Hrdlořezi, lumpové, ta nejhorší spodina! Jako obvykle mě uvítali jako ztraceného bratra. Jejich bouřlivé uvítání mě potěšilo, protože když jsme šli po rozpálených, smrdutých ulicích, Agrippa s Benjaminem byli podivně zamlklí. Přestože jsem jim vyprávěl o Quicksilverovi, rozčilen jeho proradností, a vyhrožoval jsem, že si ho najdu, jen mlčky pokyvovali hlavami, ponořeni do vlastních myšlenek. Nejprve jsem si myslel, že mají strach, ale když se loďka dostala doprostřed proudu, Agrippovi hrdlořezi se opřeli do vesel, doktor zpozorněl a ukázal na oba břehy.

„Jak ten čas letí!" zamumlal tiše. „Víš, Rogere, vzpomínám si na Claudiovy legie, jak se pokoušely přebrodit tuto řeku, když byl Londýn ještě rozblácenou rovinou s rozsáhlými bažinami."

Udiveně jsem se na něho podíval. Čas od času se Agrippovi stalo, že mu unikla nějaká poznámka o událostech, které se staly před stovkami let, jako by to bylo včera.

„Ale vymstilo se jim to," pokračoval. „Řeka se doruda zbarvila jejich krví. Břehy směrem po proudu byly plné mrtvých těl; ležela tam jako dříví v lese." Nasadil si na hlavu klobouk a zadíval se na mě zpod svých řas. „A zbarví se tak znovu," pokračoval a ukazoval směrem k pilířům nad Londýnským mostem, kde se krkavci a havrani prali o uťaté hlavy zrádců. „Nastane čas velkých hrůz."

„Mohu vás vyrušit?" zeptal se Benjamin suše.

„Proč, co se stalo?" zeptal jsem se.

„Ukažte mu to, doktore Agrippo."

Agrippa zalovil v měšci a vytáhl malý svitek bílého pergamenu. „Přečti si to, Rogere."

Rozvázal jsem rudou stužku a zvědavě se zahleděl na zelenomodré, úhledné písmo. První slova mě rozesmála.

„Jindřichu Tudorovi, který si říká král. Já, Edward, z boží milosti král Anglie, Irska, Skotska a Walesu, vás prohlašuji za zrádce, uzurpátora a syna uzurpátora, který se neprávem zmocnil koruny a žezla mého otce."

Vzhlédl jsem a zvolal: „Co je to?"

„Cti dál."

„Nyní víme," pokračoval dopis, „a je to veřejné tajemství, jak vás Bůh potrestal za tyto hanebné činy. Své vlastnictví nepředáte synovi. Považujeme tento trest za dostatečný. Spokojíme se čekáním na zásah boží. Do té doby nicméně musí být zachován náš královský majetek. To, co nyní považujete za své vlastnictví, pouze spravujete jako náš správce. Z toho důvodu požaduji, aby bylo u západního vchodu do katedrály svatého Pavla složeno tisíc liber ve zlatě, a to o půlnoci na svátek svatého Dominika. Nestane-li se tak, bude v den svátku svaté Kláry přibito na kříž u Svatého Pavla prohlášení, v němž bude veřejnosti dána na vědomí vaše hanba. Uposlechněte tohoto varování! Psáno a pečetěno v Toweru v den svaté Marty, 29. července 1523."

Podal jsem pergamen zpátky Agrippovi. „Londýn je plný bláznů, pošetilců a podvodníků," řekl jsem.

„Podívej se na konec dopisu," naléhal Agrippa a vrátil mi dopis.

Když jsem to udělal, zíral jsem. Pro vaši informaci, je-li dopis psán a zapečetěn králem, mívá dvě pečeti. První je osobní, takzvaná královská pečeť, obvykle ze zeleného vosku. Pak je dopis předán kancléři, který jej opatří velkou pečetí království; taje červená. Tento dopis měl dvě pečeti, až na to, že první nepatřila Jindřichu VIII., nýbrž Edwardovi V.

„To není možné," zašeptal jsem. „To jsou podvrhy."

Agrippa zavrtěl hlavou. „Ne, nejsou. Ten pergamen je nejdražší, jaký lze v Londýně sehnat. Inkoust je stejný, jakým se píše v královské kanceláři, a totéž platí o vosku. Ty pečeti jsou pravé."

„Ale Edward V. je po smrti," namítl jsem. „Zemřel v Toweru asi před čtyřiceti lety."

Benjamin se díval přes řeku. Sledoval pohledem nízkou veslici, benátskou galéru, jak vyplouvá od břehu, jak se její vesla noří do vody a vynořují se z ní, jak si razí cestu k volnému moři. Kolem ní se motaly zásobovací čluny a pramice z Londýna, jejichž posádky se snažily prodat své zboží této majestátní galéře.

„Musí to být nesmysl," pronesl rozvážně Benjamin. „Edward IV. zemřel zde, na Temži, při rybolovu, devátého dubna 1483." Usmál se a pokrčil rameny. „Tedy, přinejmenším se zhroutil a byl převezen do jednoho ze svých paláců, kde zemřel. Zanechal po sobě dva syny: Edwarda, kterému tehdy bylo jedenáct let, a Richarda, kterému bylo sedm. Vláda přešla do rukou jejich strýce Richarda, vévody z Yorku, ale jak víš, Richard se zmocnil trůnu a uvěznil své synovce v Toweru, odkud později zmizeli. O dva roky později, v srpnu 1485, byl Richard III. poražen a zabit na bojišti u Bosworthu otcem dnešního krále. Veškeré indicie ukazují na to, že oba princové byli buď otráveni, nebo zavražděni. Jejich těla byla pohřbena buď v Toweru, nebo v pytlech, zatížena kameny, potopena na dno Temže." Benjamin poklepal prsty na dopis. „Avšak podle tohoto mladý prince Edward přežil. A má u sebe vlastní pečeť a začíná vyhrožovat našemu králi."

„Ale to je vydírání," řekl jsem pomalu. „Plané výhrůžky za účelem získání zlata."

„To může být," odpověděl Agrippa, „ale poslouchej mě chvíli, Rogere." Naklonil se ke mně, aby zdůraznil svá slova. „Za prvé, Edward údajně zemřel před čtyřiceti lety. Je to tak?"

Přikývl jsem.

„Za druhé, po smrti krále – a nezapomínej, že Richard III. ani nedovolil, aby Edwarda korunovali – bývají jeho pečeti posbírány a zničeny. Richard III. si zcela jistě ověřil, že těch několik pečetí, které patřily jeho uvězněnému synovci, skončilo v ohni. A pokud to neudělal on, Jindřich Tudor, otec našeho nynějšího krále, by to udělal zcela určitě."

„Tak odkud se ty dvě pečeti vzaly?" zeptal jsem se. „Nemohl je někdo sejmout z nějakého dopisu nebo dokumentu?"

Agrippa zavrtěl hlavou. „Ne, je vidět, že jsou čerstvé. Podle písma a insignií nejsou padělané."

„Ale čím jsou nebezpečné?“

Agrippa se usmál a potřásl hlavou. „Rogere, Rogere, přečti si ten dopis pořádně. Náš současný král, Jindřich VIII., Bůh mu žehnej, je vskutku synem uzurpátora. Nestrpí nikoho, komu koluje v žilách krev Yorků.“

(Agrippa měl pravdu. Jindřich VIII. se za své vlády systematicky, sérií justičních vražd, zbavil každého, kdo měl v žilách krev nenáviděných Yorků nebo větší nárok na trůn než on. Edmund Stafford, vévoda z Buckinghamu, byl jedním z nich, zatímco celá rodina de la Pole, kromě kardinála Reginalda, který uprchl do zahraničí, byla uvězněna v Toweru. V tomto ohledu byl Jindřich úplný blázen.)

Agrippa mi strčil pečeti pod nos. „Dovedeš si představit, Rogere, co se stalo, když to viděl Jindřich? Řádil několik dní. Nikdo se k němu nesměl přiblížit. Dokonce ani Benjaminův drahý strýc. Jindřich byl jako podrážděný býk. Rozbíjel nábytek, vyhrožoval, proklínal a vykopnul každého, kdo se k němu přiblížil.“

Nu ano, pomyslel jsem si, taková je Velká bestie! Je sladký a usmívá se, když mu nic nestojí v cestě. Ale když mu někdo vyhrožuje nebo ho tlačí ke zdi, stane se z něj větší a nebezpečnější blázen než ti z Bedlamu. (Jak stárnul a z vředu na noze mu tekl hnis a jeho tlustým, dnou postiženým tělem zmítaly bolesti, mohli jste se ocitnout u popravčího špalku jen proto, že jste si v jeho přítomnosti kýchli.)

„A král tomu dopisu uvěřil?“ zeptal jsem se.

„Ale ano, uvěřil,“ odpověděl Benjamin. „Nezapomeň, Rogere, že Edward a jeho bratr Richard sice zmizeli, ale nikdo doopravdy neví, co se s nimi stalo. Každý náznak, nepatrné podezření, že by mohli být ještě naživu, přivodí Jindřichovi záchvat nespoutaného vzteku. A navíc se pisatel dotkl toho nejcitlivějšího nervu. Král je pověrčivý jako venkovský balík. On opravdu věří, že nemá syna kvůli nepřízni osudu.“

„Ale lidé tomu nevěří,“ namítl jsem.

„Ne?“ zeptal se Agrippa.

Chtěl pokračovat, ale veslaři se rozkřičeli, jak vytahovali vesla. Blížili jsme se k Londýnskému mostu a přelily nás spršky zpěněné

vody. Byla studená, ale jinak to byl docela vzrušující zážitek. Tuto cestu jsem už prodělal několikrát. Když veslaři zvednou vesla a nechají proud, aby loď unášel, spadne vám srdce do kalhot a zvedne se vám žaludek.

Když jsme se ocitli v klidných vodách, Agrippa pokračoval. „Dovedeš si představit, co by se stalo, kdyby byl ten dopis zveřejněn v Londýně právě teď, po té epidemii potní nemoci? Lidé by se začali zajímat a okamžitě by se šířily řeči. Klepy by se změnily v šuškandu, a kdyby k tomu došlo, z výmyslu by se stala pravda. Lidé by si začali myslet, že král je prokletý."

Vyklonil jsem se přes zábradlí a díval se do vody. Agrippa měl pravdu. Viděl jsem tu nemoc v Londýně. Na vlastní kůži jsem zažil všechnu bolest a hrůzu, kterou přinesla. Byl jsem svědkem hysterie a věděl jsem, jak to pod hladinou vře. Lidé by žádali odpověď a Jindřich VIII. by se stal jejich obětním beránkem.

„Poslal to zlato?" zeptal jsem se.

„Ovšemže ne," odpověděl Agrippa. „Místo toho nechal chrám svatého Pavla obklíčit vojáky a nechává kříž před kostelem střežit lukostřelci a muži ve zbroji."

„A?" zeptal jsem se.

„Nu, žádný dopis se tam neobjevil. Ten, kdo ho psal, je chytrý. Místo toho dopisu se objevil jiný, na dveřích kostela Panny Marie Le Bow, a další na kříži před Westminsterským opatstvím. Na obou byly Edwardovy pečeti. V obou se říkalo, že je Jindřich uzurpátor, který svádí skutečnost, že nemá mužského dědice, a nemoc, která řádí v Londýně, na boží nemilost. Obě prohlášení byla stržena, ale šeptanda už začala." Agrippa si odplivl do řeky. „A teď přišel další dopis. Tentokrát žádá dva tisíce ve zlatě jako trest. Peníze mají být dodány za šest dní, na svátek svatého Augustina, dvacátého osmého srpna, ve dvou kožených pytlech, které mají být uloženy v ocelové truhlici, a ta položena před kříž u Svatého Pavla, až budou zvony vyzvánět klekání."

„A ten dopis byl odeslán z Toweru?"

„Ano," odpověděl Benjamin. „Vypadá to skoro tak, jako by ten zapomenutý princ posledních čtyřicet let strávil v nějaké tajné kobce v Toweru."

„A to je důvod, proč teď jdeme do Toweru?" zeptal jsem se.

Agrippa si přitáhl k tělu černý plášť, jako by mu najednou bylo z větru nad řekou zima.

(To je další věc, které jsem si u Agrippy všiml. Nemá rád slunce. Je jako pavouk, dává přednost stínu. Nikdy jsem ho neviděl ani jíst, ani pít. Ano, pozvedl pohár ke rtům, jako třeba na zahradě u kartuziánů, ale do úst se nikdy nic nedostalo. A vždycky mi připadal studený.) Agrippa ukázal na písečný břeh, na němž stála fortelná, tříramenná šibenice, na níž se houpala tři hnijící těla říčních pirátů.

„Tower je místo plné tajemství," zašeptal. „Před měsícem někdo strčil zástupce hlavního kata, Andrewa Undershafta, nějakým záhadným způsobem do klece na Smithfieldu a upekl ho zaživa nad ohněm."

„Já jsem tam byl," zvolal jsem. „Viděl jsem jeho zuhelnatělé tělo a pomáhal jsem ho vytáhnout z klece… Co ten měl společného s těmi dopisy?"

„Možná nic," odpověděl Benjamin. „Undershaft zemřel na Smithfieldu, Bůh ví jak. Den předtím ho viděli pít v krčmě poblíž Cock Lane a potom zmizel. Jak někdo může odtáhnout tak těžkého muže, jako byl on, strčit ho do klece a upálit ho, je záhadou. Zástupci města se domnívají, že šlo o akt msty ze strany přátel nebo příbuzných některého popraveného. Ale před deseti dny vylovili z Temže tělo dalšího příslušníka popravčího cechu, Hellbana. Podle doktora, který ho ohledával, byl Hellban živý, když ho strkali do pytle. Na jeho těle se nenašlo žádné zranění, ale na nohou měl závaží. Vidíš, Rogere, to je záhada. Dva členové popravčího cechu byli popraveni. Nebyli ani probodnuti, ani ubiti k smrti. Oba byli popraveni způsobem, jaký zákon předepisuje za konkrétní zločiny. Undershaft zemřel smrtí travičů, Hellbana potkal osud otcovraha."

„A byli nevinní?"

Benjamin pokrčil rameny. „Pokud víme, tak ano."

Díval jsem se na opuštěnou šibenici. „Hellbane," řekl jsem. „Co je to za jméno?"

„Městští katové jsou kapitola sama pro sebe," vysvětloval Benjamin. „Je to překvapivé, Rogere, ale navzdory obecnému barbarství je jen málo lidí ochotno tuto práci dělat. Kati a jejich pacholci jsou poznamenaní, a jsou nenáviděni a proklínáni londýnským podsvětím. Ale oni jen dělají práci, kterou je nutné udělat, a dělají to rychle."

(Oh, Bůh žehnej mému pánovi za jeho čisté srdce. Za vlády Velké bestie nebyly nikdy šibenice prázdné. Znám jednoho kata, který popravoval sekyrou, a tomu se tak zhnusily všechny ty zvrhlé popravy, které musel vykonávat, že z toho zešílel a pokusil si uříznout vlastní hlavu. Ubožák, zemřel v řetězech v Bedlamu.)

„Ale nad městskými katy, kteří věší, drží ochrannou ruku sám král."

„Vrána k vráně sedá," poznamenal jsem.

„Scházejí se v krčmě, které se říká „U Šibenice", ve stínu Toweru. Mají svůj vlastní cech. Nosí kolem zápěstí omotaný řetěz a chodí na mše do chrámu svatého Petra v řetězech."

(To je strašné místo. Pod kaplí svatého Petra v řetězech jsou pohřbena těla všech Jindřichových obětí, bez hlav. Jsou tam všichni ti, kdo byli popraveni stětím, nebo zemřeli v nějaké tajné, bezútěšné kobce.)

„Tak tedy sešli rukou vraha dva kati," řekl jsem. „Lidé, kteří nepatří právě mezi oblíbené."

„Můj strýček kardinál si myslí," odpověděl Benjamin, „že vraždy těch dvou katů a ty vyděračské dopisy spolu nějak souvisejí." Odmlčel se, protože naše loď zamířila ke břehu. „Víš, Rogere, nikdo doopravdy neví, co se stalo s oběma princi v Toweru. Mohli být otráveni, uškrceni nebo umučeni hladem."

„Kardinál se podrobně zabýval osudem obou princů," vysvětloval Agrippa. „Mluvil i se sirem Thomasem Morem, který píše pojednání o Třetím životě krále Richarda. More si myslí, že cech katů musí vědět, co se stalo s těmi dvěma princi."

„Chcete říct, že tajemství přechází z jedné generace na druhou?“ zeptal jsem se.

„Správně,“ odpověděl Benjamin. „John Mallow,“ hlavní kat, přísahal, že žádné takové tajemství neexistuje, ale drahý strýček o tom není přesvědčen. Věří tomu, že jestli princové byli zabiti a jejich těla odstraněna, musel v tom mít prsty někdo z jejich cechu.“

„A jde jen o domněnku *nejdražšího strýčka?*“ zeptal jsem se.

Benjamin povzdechl a sepjal ruce. „Jestli ten ničema, co píše ty vyděračské dopisy, je nějaký podvodník, jediný způsob, jak ho král může umlčet, tvrdí drahý strýček, je zjistit, co se skutečně s princi stalo, a sdělit to celému městu i království. Jindřich by dal oko za to, kdyby se našla jejich těla.“

„A tentýž podvodník,“ dodal jsem, „vraždí katy jen pro případ, že by některý z nich znal tajemství a mohl ho vyzradit?“

„Správně,“ odpověděl Benjamin a díval se přes rameno, jak se blížíme ke břehu.

„A kolik katů v tom jejich cechu je?“ otázal jsem se.

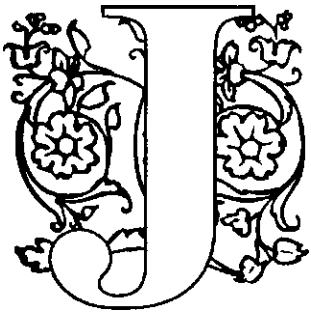
„Mělo by jich být sedm,“ odpověděl znovu Benjamin. „John Mallow, ten je starý a brzy odejde na odpočinek. Nebožtík Andrew Undershaft už nikomu nic nepoví. Hellbanea už také povolal Stvořitel, takže zbývají čtyři pomocníci: Snakeroot, Horehound, Toadflax a Wormwood. Moc pěkná jména, samé nevinné bylinky, jako třeba pelyněk, hadí kořen… A než se na to zeptáš, Rogere, katovským pacholkům se nikdy neříká jejich vlastními jmény.“ Pousmál se. „Je to opatření na jejich ochranu, protože někdy se některý z nich rozhodne změnit povolání.“

Zadíval jsem se nahoru, k věžím a věžičkám Toweru.

„Kdybych to mohl udělat i já, pane,“ zabručel jsem, „udělal bych totéž.“

KAPITOLA

4

ak mám popsat Tower? Tísnivé, kruté místo, i když pověst popraviště Velké bestie dostalo až v roce 1523. Edmund Stafford, vévoda z Buckinghamu, přišel o hlavu venku na kopci, ale pro mne dominovala celému okolí pevnost s přinejmenším tuctem věží, které v kruhu obklopovaly velkou normanskou tvrz, obehnanou dvojitou zdí a vodním příkopem. V ní byly uloženy královy zbraně a artilerie, jeho pokladnice, mincovna a dokonce tu stála i menažerie se lvy, opicemi, pelikány, slony, medvědy a jinými nešťastnými zvířaty, která mu posílala darem cizí knížata. Když jsme tam dojeli od kartuziánů, nejvíc ze všeho mi vadil strašný puch z vodního příkopu, jehož hladina byla pokryta vodními rostlinami, mezi nimiž sem tam plula nabobtnalá zvířecí mršina. Prošli jsme Lví branou kolem stráží, které se okamžitě postavily do pozoru, jakmile jim Agrippa ukázal pověření s královskou pečetí.

Tower je jako bludiště. Vtáhne vás do sebe. Cítíte se ztraceni a vane na vás hrůza ze všech těch křivolakých uliček vinoucích se kolem vysokých cihlových zdí, ze všech těch dveří do věží, přísně střežených strážemi, a zavřených okenice. Stejně jako v bludišti se dostanete do středu, který tvoří velké travnaté prostranství kolem normanské tvrze, které sloužilo za hřiště pro děti členů towerské posádky. Ty skákaly a honily se mezi válečnými praky, katapulty a jinými válečnými stroji. Ženy vojáků si tady natáhly šňůry na sušení prádla, zatímco muži si zalezli do stínu, kde popíjeli, hráli v kostky, pospávali nebo jen tak tlachali. Domácké, poklidné výjevy, a také zapadají do mozaiky! Kolem zeleného prostranství jsou vchody do jednotlivých věží, z nichž každá má své vlastní tajemství. Točitá, ztrouchnivělá schodiště buď stoupají k celám, nebo, což je horší, sestupují do hloubky k podzemním kobkám, kde na vězně čekají

mučírny se svými nástroji, které mají katům pomoci vynutit ze zavřených úst pravdu.

Ve vzdáleném koutě, blízko kostela svatého Petra v řetězech, roste vysoká tráva. Někteří lidé říkají, že je to prokleté místo, protože slouží jako popraviště. Já tomu věřím. Za svůj dlouhý a strastiplný život jsem poznal Tower velmi dobře. Někdy jako návštěvník, jindy jako králův host či jeho vězeň. Natahovali mě na skřipci, což je nástroj, který vám vykloubí končetiny. Když to přežijete a přiznáte se, kat vám vyztuží tělo ocelovými pláty, aby vás mohli odvézt na popraviště vcelku. Ale já už zase odbočuji. Toho krásného srpnového dne, kdy nás hřály sluneční paprsky, jsem ještě o budoucnosti Toweru nic nevěděl. Věřte mi, že kdybych ji znal, obrátil bych se na podpatku a utíkal k nejbližší bráně.

Naproti Normanské věži přes zelené nádvoří stojí dlouhá, zchátralá, tříposchoďová budova s břidlicovou střechou, s římsami, opěrnými pilíři a arkýřovými okny. Dům s černými trámy a bíle omítnutými zdmi, postavený na základech z červených pálených cihel. Tam sídlili vysocí královští úředníci.

Prošli jsme vchodem a pokračovali po širokém schodišti nahoru. Nahoře si strážný zapsal naše jména. Řekl nám, abychom počkali na lavičce ve výklenku, a sám spěchal chodbou a zaklepal na dveře. Pak jsem zaslechl zvonění zvonku a strážný na nás mával, abychom šli dál. Vešli jsme do sálu, kde se tři muži rychle usadili k dlouhému, naleštěnému stolu uprostřed místnosti. Když jsme vešli, povstali. Muž v čele se představil jako sir Edward Kemble. Nervózní, šedovlasý, s šedýma očima a popelavou tváří. Byl oblečen přepychově, do tmavě modrého taláru lemovaného černou, barvenou jehněčí kožešinou. Ale kabátec pod ním byl zašpiněný a límec od košile, který z něj vyčníval, vypadal, jako by ho už dlouho nikdo nepral. Kemble byl jedním z těch ustaraných úředníků, kteří mají zkažené oči od věčného hledění do lejster. Měl nezdravě bledou pleť a jeho ruce se neustále neklidně pohybovaly. Představil nám muže po své pravici jako Francise Vetché, svého zástupce. Byl to širokolící mladík s krátce ostříhanými černými vlasy, velkýma modrýma očima a příjemně se usmívajícími ústy. Vetch byl oblečen střídmě do tmavě žlutého pláště, který mu

spadal jen pod kolena. Měl opasek na zbraně, ale svou dýku a meč nechal ležet na židli u dveří. Muž po Kembleově levici byl Reginald Spurge. Vystrašený jako veverka, a měl přímo koňské nozdry, z nichž neustále hlasitě vyfukoval vzduch, malá, těkající očka a jazykem, který mi svou růžovou barvou a špičatostí připomínal jazyk kočky, si neustále olizoval rty. Všichni tři byli hladce oholeni. (Král si ještě nenechal růst vous. Samozřejmě že to, co dělal král, horlivě napodobovali všichni.)

Spurge byl oblečen jako švihák, hejsek od dvora, ve vypasovaném kabátci s rukávy nabíranými na ramenou. Těsně mu přiléhal v pase a skvěl se na něm úzký pás posázený drahokamy. Poklopec by mu mohl závidět leckterý kůň a v přiléhavých kalhotách měl nohy jako žena. Vetch a Spurge zamumlali něco na pozdrav, zatímco Kemble brebentil tak, že nikoho nepustil ke slovu.

„Nevěděl jsem, že přijdete. Nevěděl jsem, že přijdete," protestoval a mával při tom rukama ve vzduchu jako pták lapený v síti. „Doktore Agrippo, pane Benjamine," mne přešel letmým pohledem, „kdybych byl věděl, že přijdete, nechal bych připravit nějaké pohoštění."

Nakonec se Benjaminovi podařilo ho přerušit a říci mu, že už jsme jedli a pili. Teprve potom nás Kemble nechal usednout na židle po obou stranách stolu. Pak se znaveně usadil i on a otíral si při tom obličej špinavým kapesníkem. Zadíval se bokem na své společníky.

„Pan Spurge je náš inspektor," řekl na vysvětlenou a naklonil se přes stůl. „On a pan Vetch jsou hlavními veliteli posádky."

Benjamin, který seděl vedle mne, mi lehce přišlápl nohu. Už jsem to totiž nevydržel a začal se nad chováním toho nervózního mužíčka pochichtávat.

„Sir Edward chtěl říci," promluvil Francis Vetch, který měl sám co dělat, aby potlačil úsměv nad konetáblovým chováním, „že Reginald a já jsme spolu s ním pravděpodobně jediní muži v Toweru, kteří mohli zfalšovat dopis Edwarda V. a odeslat ho králi."

„Proč to pro všechno na světě říkáte?" zeptal se Benjamin.

Vetch si propletl prsty. „Pane Daunbey," odpověděl pomalu, „slyšel jsem o vaší pověsti. Vy nejste žádný hlupák. Byl bych vám vděčen, kdybyste nám oplácel naši zdvořilost. Každý v této místnosti

ví, že ten dopis byl napsán, zapečetěn a odeslán králi z Toweru. Mimochodem, první dopis sem někdo přinesl.“ Poškrábal se na špičce dlouhého nosu. „Sir Edward Kemble ten dopis otevřel v mé přítomnosti. Musel jsem ho probouzet ze mdlob vonnou solí. Potom jsem poslal pro Reginalda a zařídil, aby byl dopis odeslán do Windsoru.“ Nahnu] hlavu k rameni. „Jste zde, pane Benjamine, kvůli tomu dopisu?“

Benjamin se usmál.

„Dobrá,“ pronesl Spurge vysokým, pisklavým hlasem. „Nemusíme si nic zastírat, že?“

„Promiňte!“ ozval se starý Shallot. Já byl odjakživa taktní. Důvěryhodný sluha, kterému Benjamin dovolil, aby zasahoval do debaty stejně jako on sám, ale to Kemble nemohl vědět. Obdařil mě káravým pohledem a zafuněl tak, jako by mu něco usedlo na nos. Šeptem, ale tak hlasitě, aby mě co nejvíc urazil, se Spurge zeptal, kdo vůbec jsem.

Benjamin ťukal do stolu prsteny na rukou. „Pan Shallot je můj důvěrný přítel a pomocník v této záležitosti,“ řekl klidně. „Je dobře znám králi i panu kardinálovi.“

(Můj pán, Bůh mu žehnej, nikdy nelhal. Ale neřekl už, čím jsem znám!)

Kembleovi muži na sebe mrkli. „Ptejte se dál, pane Shallote,“ vyzval mne Kemble. Opřel se do opěradla a zadíval se do stropu, jako by si přál být někde úplně jinde, nebo abych byl někde úplně jinde já.

„Ten dopis,“ řekl jsem. „Píše se v něm, že byl napsán, podepsán a zapečetěn v Toweru, ale jak můžeme vědět, že to tak skutečně bylo?“

Vetch se ke mně naklonil. „Pane Shallote, o tom nemůže být sporu. Můj nadřízený, pan konetábl, ho našel na svém stole ráno dvacátého devátého července. Slyšel jste o potní nemoci v Londýně?“

„Sám jsem ji dostal a uzdravil se.“

„Pak jste skutečně šťastný muž,“ odpověděl blahosklonně Vetch. „Rád bych vás upozornil, že od poloviny července až do dvacátého srpna, což bylo před dvěma dny, byl Tower uzavřen. Všechny brány byly na závoru. Padací most byl vytažen a padací mříže spuštěny. Dovnitř nebyl vpuštěn žádný člověk, ba ani zvíře. Nikdo z posádky

nesměl ven. Byl to jediný způsob, jak se uchránit před nemocí. Sir Edward velel Toweru jako při obléhání.“ Pokrčil rameny. „A ono to také tak bylo, když všude číhala smrt.“

Kemble ukázal na stůl ve vzdáleném koutě. „Byl jsem na mši v kapli svatého Jana,“ začal vysvětlovat. „Moje pracovna byla stále otevřená. Když jsem se vrátil, dopis ležel na stole.“

„Když byl adresován králi, proč jste ho otevíral?“ zeptal jsem se.

„Kdybyste se podíval na rub,“ opáčil Kemble, „tak byste si všiml věty: *De pars clu Roi*, z rukou krále“. Domníval jsem se, že jde o dopis našeho panovníka, proto jsem jej otevřel. Zpočátku jsem si myslel, že jde o nějaký nesmysl, o nejapný žert, ale když jsem ho dočetl, prostudoval jsem pečeti…“ pokrčil rameny. „Jistě si umíte představit mé zděšení. Díkybohu, že tu byli pánové Vetch a Spurge, aby mi pomohli!“

„To bylo jedinkrát, kdy jsme otevřeli bránu Toweru,“ vysvětloval Vetch. „Poslali jsme nejrychlejšího posla do Windsoru. Na zpáteční cestě musel počkat v nemocnici svaté Kateřiny, než bude Tower znovu otevřen.“

„Račte tedy vidět, pane Shallote,“ pokračoval Kemble, „že ten dopis do Toweru nemohl nikdo přinést zvenčí. A nejde jen o to, za uvážení stojí i skutečnost, že jen člověk vzdělaný a učený mohl zakoupit pergamen a napsat tak formálně dokonalý dopis.“

„A není tu ještě někdo, kdo mohl být pisatelem?“ vyptával jsem se dál.

„Jak už jsem řekl, hlavně sir Edward, já a Reginald,“ vmísil se do hovoru Vetch. „Ještě tu máme samozřejmě posádku, prosté vojáky. Příliš se nezajímáme o jejich původ, ale jsou mezi nimi bývalí kněží, mniši, duchovní. Ale,“ pokrčil rameny, „ti všichni byli s námi zavřeni v Toweru. Je možné, že některý z nich ten dopis napsal. Pracovna sira Edwarda je neustále otevřena.“ Usmál se. „K čemu střežit chodby a galerie, když nás chrání vodní příkop, dvojitá zeď a tucet věží, u každé ozbrojená stráž?“

„Kdo je tu s vámi ještě?“ zeptal se Benjamin.

„Mincovna je prázdná. Zaměstnanci a strážci pokladu následovali krále do Windsoru,“ vysvětloval Kemble. „Nechali nám tu správce

zásob, Philipa Allardyce. Jako jediný zdejší padl za oběť potní nemoci. Jednou v noci se vrátil z krčmy v Petty Walesu. Padl nemocen a zemřel. Pro jeho tělo si přijeli sběrači mrtvol a pohřbili ho do jámy s vápnem.“ zavrtěl hlavou. „Ale to bylo začátkem července.“

„Když Allardyce zemřel,“ pokračoval Kemble, „poslal jsem králi dopis, v němž jsem mu oznamoval, že zdejší posádku zavřu uvnitř. Souhlasil s uzavřením Toweru.“

Spurge vzrušeně zaťukal do stolu a řekl: „Ale ještě je tu cech katů.“

„Ano, ano.“ Kemble si otřel ústa hřbetem ruky. Olízl si rty a pokynul Vetchovi, aby nalil vína. „Správně, cech katů.“

„Oni bydlí v Toweru?“ zajímal se Benjamin.

„Pracují i v mučírnách,“ odpověděl Kemble. „Jsou placeni z peněz pro posádku. Je tu John Mallow, jejich principál, a pět pacholků: Snakeroot, Horehound, Toadflax, Wormwood a donedávna Hellbane.“ Opět pokrčil rameny. „Všichni byli buď staří mládenci, nebo vdovci. Museli tu bydlet.“

„A co Andrew Undershaft?“ zeptal jsem se. „Byl nalezen upálený v kleci na smithfieldském tržišti.“

„S tím to bylo jiné,“ odpověděl Vetch. „Undershaft byl ženatý. Měl svůj domek v ulici Kulhavých bratří na rohu Židovské uličky. Dokud jsme Tower neotevřeli, o jeho smrti jsme nevěděli.“

„A co Hellbane?“ zeptal se Benjamin. „Jak ten byl zavražděn?“

„Když jsme otevřeli Tower,“ vysvětloval Kemble, „každý si mohl chodit ven i sem podle přání, pokud ten den neměl zrovna službu.“

„Proberme si to,“ řekl nečekaně Agrippa, který do té doby seděl schoulen v židli s kloboukem staženým do čela. Sundal si ho a položil vedle sebe na židli. „Zrekapitulujme si, co víme, sire Edwarde. Kdy zemřel ten Allardyce?“

Odpověděl Kemble: „Podlehl nemoci osmého, ale až desátého bylo jeho tělo vyneseno. Pozdě odpoledne ho vzali dva gardisté a odnesli ho k povozu, který čekal u Lví brány.“

Agrippa přikývl. „A třináctého jste Tower uzavřeli?“

„Správně.“

„Uplynul měsíc, a nic neobvyklého se nestalo?“

„Ne," odpověděl Kemble. „Ale nyní už víme, že šestnáctého července bylo na smithfieldském popravišti nalezeno Undershaftovo tělo."

„Ano, ano." Agrippa si natahoval prsteníček. „A devětadvacátého července přišel první vyděračský dopis?"

Kemble a jeho dva společníci přikývli.

Agrippa pokračoval. „Ten, v němž byl požadavek na tisíc liber ve zlatě, které měly být položeny ke dveřím chrámu svatého Pavla o svátku svatého Dominika?"

„Tak to v něm stálo," vypískl Spurge.

Agrippa zavřel oči. „Takže pokud by tam to zlato bylo toho dne položeno, dá se předpokládat, že by si ho ten padouch přišel vyzvednout. Ano?"

Opět všechny tři hlavy přikývly.

„Kde jste byli osmého srpna, o svátku svatého Dominika?" zeptal se Agrippa klidně.

„V Toweru," odpověděl Sir Edward rychle. „Doktore, brány Toweru byly otevřeny až dvacátého srpna. V ten den oznámil městský herold, že nákaza odeznívá a epidemie je na ústupu."

„Takže nikdo z vás nebyl ve městě?" zeptal se Benjamin. „Ani v den, kdy mělo být položeno zlato, ani jedenáctého, na svatou Kláru, když ten falešný Edward V. napsal ta dvě prohlášení, z nichž jedno bylo přibito na dveře Westminsterského opatství a druhé na dveře kostela Panny Marie Le Bow v Cheapside."

„Ani my, ani nikdo jiný," odpověděl Vetch. „Nikdo z posádky v Toweru nesměl vyjít ven až do předvčerejška. Bůh žehnej králi, ale nemůže na nás ukázat prstem a obvinit nás."

Obrátil jsem se na Benjamina. Z jeho zmateného pohledu jsem vyčetl, že jsme se ocitli ve skutečném bludišti záhad.

„Ten vyděračský dopis králi mohl být napsán a odeslán někým z Toweru," řekl. „Všechna fakta na to prozatím ukazují. To zlato mělo být dodáno a ta dvě prohlášení byla zveřejněna v době, kdy jste byli všichni uvězněni v Toweru." Benjamin zavrtěl hlavou a znovu se obrátil na Kemblea. „Ale je možné, Sire Edwarde, že to vydírání je

práce nejedné, ale dvou osob. Jedna z nich mohla být v Toweru a druhá venku.“

„Ale jak by se spolu dorozumívaly?“ zeptal se Vetch.

Teď jsem zasáhl já: „Určitě by se tu našly tajné chodby a postranní branky, které nejsou střeženy.“

„Všechny byly uzavřeny a uzamčeny,“ odpověděl Spurge. „Jako strážce králova majetku jsem to udělal osobně. Každá brána a všechny vchody byly uzavřeny na závoru, nebo zatlučeny a zapečetěny lordem konetáblem. Žádná z pečetí nebyla porušena. Jak vidím,“ dodal Spurge, „zdá se, že spojujete Undershaftovu smrt s touto bizarní záhadou. Ale proč? A kdo mohl zabít tak silného muže, jako byl Andrew? Určitě s nimi nešel pokorně jako jehňátko na jatka.“

Benjamin si hrál s kožešinovým lemem svého pláště. „Možná ten ničema není v Toweru,“ poznamenal a začal ťukat do stolu. „Víte, že byl nalezen druhý dopis? V opatové zpovědnici ve Westminsterském opatství!“

„Taky odeslaný z Toweru?“ zapištěl Spurge.

„Ano!“

„Je tu další problém,“ pronesl Kemble a prohrábl si rukou řídké vlasy. Jeho tvář dostala samolibý výraz. „Pane Daunbey, moje kariéra je, stejně jako vaše, závislá na králově velkorysosti, ať už zde, nebo na pozici správce králova paláce ve Woodstocku. Ale o svátku svatého Michaela budu uvolněn z funkce velitele a nastoupím jako vyslanec v Bruggách.“ Ten tlustý ješita se nafoukl jako kohout.

„Co jste tím chtěl říci?“ zeptal se Benjamin kousavě.

„Pečeti!“ odpověděl sir Edward. „Kvalita toho pergamenu je výtečná, vosk nejčistší, jaký lze koupit, ty pečeti nemohly být padělány. Jsou to pečeti krále Edwarda V, jak královská, tak kancléřova. Jak jistě víte, měly být zničeny před čtyřiceti lety. I kdyby se dochovaly, víte, jak choulostivé takové pečeti jsou? Byly by dávno odřené a otlučené.“

„Na to neznám odpověď, sire Edwarde,“ odpověděl Benjamin. „Ale když vás to tak zajímá, máte nějakou teorii, která by to dokázala vysvětlit?“

Kemble zavrtěl hlavou. „Já nevím," zamumlal. „Bůh mi odpusť, pane Daunbey, ale nevím. Před čtyřiceti lety zde uvěznili mladého chlapce. Na několik týdnů se Edward V. stal skutečným králem, ale potom on i jeho mladší bratr zmizeli. Teď najednou se Edward vrátil, jako by si jen vyjel na nějakou zábavnou vyjížďku po řece a vrátil se, jen aby zjistil, že všechno, co mu patřilo" – Kemble se odmlčel, aby našel ta správná slova – „mu bylo odňato."

„Sire Edwarde?" zeptal jsem se. „Jak dlouho jste konetáblem v Toweru?"

„Je tomu dva roky, co jsem opustil Woodstock v Oxfordském hrabství."

„A nic zvláštního se za tu dobu nestalo? Mám na mysli oba dávno mrtvé prince?"

„Ne."

„A jaké řeči kolují po Toweru o jejich osudu?" omluvně jsem se usmál. „Každá budova, ať už palác, pevnost nebo chrám, má svou vlastní historii a své legendy, které otcové předávají synům…"

„Nic takového," promluvil Vetch. „Pane Shallote, pohybujete se na velmi tenkém ledě. Ti dva princové sem byli převezeni v roce 1483. Naposledy byli spatřeni, jak střílejí z luků do terče. To muselo být na jaře 1484. Potom už je ticho. V Toweru se nic nešeptá, ani nepředává dál. Je to, jako by ti dva princové nikdy neexistovali."

„Ale když zmizeli," naléhal jsem, „musí existovat nějaká legenda o jejich osudu."

„Pane Shallote, teorií je tolik jako vlasů na hlavě." Vetch si začal mačkat konečky prstů. „Některé z nich říkají, že je zabil jejich strýc Richard. Jiné tvrdí, že poslal své pochopy, aby je zardousili v posteli. A třetí teorie praví, že zemřeli na nějakou chorobu podobnou té, co teď řádila ve městě. Další říkají, že jeden z princů zemřel a druhý uprchl. Možná si vzpomenete, pane Shallote, jak už za vlády našeho současného krále přišli dva podvodníci a tvrdili, že oni jsou ti ztracení princové. A…" odmlčel se.

„A co?" zeptal se Agrippa chladně.

Vetch vstal tak prudce, až zavrzaly nohy od židle. Šel ke dveřím a přibouchl je. Pak otočil klíčem v zámku a vrátil se na své místo.

„Doktore Agrippo," řekl tichým hlasem, „nehrajte si s námi. Obecně se říká, že princové byli mrtví ještě předtím, než byl Richard zabit u Bosworthu. Nicméně jsou i jisté náznaky, které ukazují, že je možné, že když se Jindřich Tudor vrátil po svém vítězství, byli oba princové ještě naživu." Rozpřáhl ruce.

„Dovolte, abych to dokončil za vás, pane Vetchi," ozval se Agrippa. „Existují takové podlé duše, které tvrdí, že princové žili a Jindřich Tudor je odstranil." Agrippa točil prstenem na prstě a v jednu chvíli ho natočil tak, že na drahokam dopadlo světlo a on zazářil. (Jeden z Agrippových pomocníků mi řekl, že v tom prstenu byl ukryt démon, který plnil Agrippovy příkazy). „Říkají ještě mnohem víc," pokračoval Agrippa. „Že když se král Jindřich VII. blahé paměti oženil se sestrou obou princů, Alžbětou, matkou našeho dnešního krále, tak že by nedal své švagry hledat?"

Vetch jen protáhl obličej. „Na to nedokážu odpovědět. Možná by Jeho Veličenstvo král nebo Jeho Excelence kardinál Wolsey mohli o takovém hledání něco vědět."

„Vraťme se k těm prohlášením," navrhl jsem. „Pane Spurgei, máte nějaké plány Toweru?"

„Ano, mám."

„A je v nich zaznamenáno všechno?"

„Jako například co?"

„Tajné chodby, průchody?"

„Jsou tam stoky," odpověděl Spurge, „podzemní chodby z římských dob, které se táhnou pod královskou menažerií."

„Budu ty plány potřebovat," požádal Benjamin, který vstal od stolu. „Ale teď už budeme muset jít."

Zamumlal pár slov poděkování, vyšel z místnosti, prošel chodbou, pak dolů po schodech a ven na zelené nádvoří zalité sluncem.

„Začínáte pronikat do tajemství?" napůl si ho dobíral Agrippa.

„Proč král jednoduše nenechá ty tři výtečníky natáhnout na skřipec a nevymáčkne z nich pravdu?" zeptal jsem se ho.

Agrippa se tiše zasmál a přitom se pohupoval na podpatcích. „Výborně, Rogere." Chytil mě za rukáv a přitáhl si mě k sobě. „Znáš našeho rozkošného krále, Rogere. Rád by odsoudil a poslal na

popraviště polovinu Londýna. Jenže potřebuje důkazy, potřebuje soudit na základě důkazů, třeba i sporných.“ Ukázal palcem směrem, odkud jsme přišli. „Ti muži mají rodiny a příbuzné. Kdyby je Jindřich obvinil, spustili by strašný povyk. Mohl by je nechat zabít všechny tři. Mohl by uhasit život každého v Toweru jako plamen svíčky. Ale ty dopisy by mohly pokračovat a Jindřichovo kruté jednání by mohlo vyvolat zájem národa. Koneckonců, když byla ta prohlášení zveřejněna, byli tihle úředníci zamčeni zde, v Toweru. V celém království není bezpečnějšího místa!“

Benjamin, který se od nás vzdálil, aby pozoroval velké havrany, se teď vracel.

„Kam teď, drahý doktore?“ zeptal se.

Agrippa se zahleděl do slunce. „Večer jsme očekáváni ve Windsoru. Naše bárka nás tam odveze. Teď pojďme uhasit žízeň, pánové, podíváme se za pány katy do krčmy U Šibenice.“

Vidina černého piva byla po těch smutných řečech lákavá i v tak ponuré společnosti. Když jsme pak kráčeli travnatým nádvořím a úzkou klikatou uličkou ke Lví bráně, nepřipadal nám už Tower tak jasný a plný slunce. Když jsme zahnuli za roh, zastavil jsem se a ohlédl na vrchol Normanské věže. Někteří lidé říkají, že ji nechal postavit Vilém Dobyvatel, jiní zase, že to byl César, který nechal do malty míchat lidskou krev. Ať už to bylo jakkoliv, ta věž byla svědkem velkých tajemství. Před čtyřiceti lety shlížela dolů na dva malé chlapce, kteří stříleli z luku na trávníku. Jeden z nich byl králem Anglie, druhý jeho mladší bratr. Ale oba zmizeli. Zmizeli však opravdu? Zapojil jsem svou fantazii. Je možné, že se někde v té věži ještě dnes ukrývá dospělý princ?

„Rogere!“ volal Benjamin.

Už už jsem chtěl vykročit, když se najednou ozvalo strašlivé vytí. Hrůzou se mi zježily vlasy. „Proboha, co to bylo?“ zvolal jsem.

„Jindřichovi vlci,“ odpověděl Agrippa. „Dar od moskevského knížete.“

V té době jsem ještě nic nevěděl ani o Moskvě, ani o ledových, pustých pláních okolo ní. Ale když jsem byl v Paříži v době velkého hladomoru, měl jsem z vlků příšerný strach. Město bylo tehdy

odříznuto od světa sněhovými závějemi a vlci se do něj stahovali z okolních lesů. Jedné noci mě honili páchnoucími uličkami na Montmartru a já jako vždycky plakal a škemral o slitování. A teď mi to jejich vytí vyvolalo vzpomínky na všechny ty hrůzy. Teď už jsem nepotřeboval žádné pobízení, šel jsem pěkně vedle svých dvou společníků a vydechl jsem úlevou, až když jsme přešli vodní příkop a ocitli se v Petty Walesu. Ale vypadalo to, že Benjamin s Agrippou změnili názor. Místo aby šli podél zdí Toweru ke krčmě, zamířili do ulice vedoucí do města.

„Nejdřív navštívíme vdovu po Andrewovi Undershaftovi," vysvětlil mi Benjamim. „Možná bude vědět něco, co konetábl nevěděl."

Připomenul jsem si zčernalé tělo, které jsem vytahoval z klece na Smithfieldu, a chytil Benjamina za rukáv. Zastavil se a věnoval mi laskavý pohled.

„Rogere, co je?" zeptal se.

„Pane, vy tomu všemu věříte?" ukázal jsem zpět směrem k Toweru.

„Jsou to loajální úředníci."

„Jistě, jistě, věřím, že jsou. Ale jak by mohl jeden z princů přežít čtyřicet let? A pokud nepřežil, odkud se vzaly ty pečeti?"

Benjamin pokrčil rameny a přiložil si prst ke rtům. „Ať už je to kdokoliv, zná dobře mysl našeho krále a přízraky, které v ní číhají. Král odmítl vydat první sumu. Pochybuji, že svolí ke druhé."

Vykročil napřed a já s Agrippou jsme mu šli v patách. Snažili jsme se držet krok s jeho dlouhýma nohama. Čas od času se zastavil, aby se na něco zeptal. Nakonec nás žebravý chlapec zavedl do úzké, nelibě páchnoucí uličky, která ústila do překvapivě příjemného, otevřeného zeleného prostranství. Na protější straně stál dům Andrewa Undershafta.

„Ten musel oběsit hodně provinilců," poznamenal jsem a ukázal na čerstvě natřená a zasklená okna.

Benjamin se zastavil a zadíval se na pokrývače, kteří pracovali na střeše, odkud odstraňovali poškozenou břidlici a nahrazovali ji novou. Ohlédl se přes rameno na Agrippu.

„Měl Undershaft slušný plat?“

„To ano, každý týden dostával pěknou sumičku. Na svatého Michaela, v létě, na Vánoce a Velikonoce také dostával od krále čerstvé potraviny, otop a nové šaty.“

„Musel zemřít jako bohatý muž,“ poznamenal jsem, když jsme prošli branou a kráčeli po dlažbě. Ze všech stran nás obklopovala zahrada plná kvítí všeho druhu a barev. Benjamin zaklepal na dveře, které se okamžitě otevřely a v nich stála služka v bílém čepečku a šedých šatech. Benjamin jí vysvětlil, kdo jsme. Dívka se uklonila jako před samotným tatarským chánem. Pozvala nás do provoněné předsíně s čerstvě vymalovanými zdmi a pak do příjemného salonku, z něhož byl výhled do zahrady. Já a Benjamin jsme se usadili na lavičce pod oknem, Agrippa na židli vedle a služebná odspěchala pro paní.

Slyšel jsem dětský pláč, zřejmě ze zahrady, a potom hlasy dvou hochů, kteří si hráli nahoře nad schodištěm. Vzápětí se ozvaly kroky, do nichž se mísil šepot služebné. Dveře se otevřely a do salonku vešla paní Undershaftová. Okamžitě jsem vstal a smekl klobouk. Byla to ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl. Měla podlouhlý obličej a bílou pleť. Vlasy barvy vyzrálé slámy měla pod vdovským závojem. Černé smuteční taftové šaty ještě zdůrazňovaly její andělskou krásu. Pohybovala se malými krůčky a mhouřila oči před slunečním světlem, které sem pronikalo oknem. Podívala se na Benjamina, na mne a několikrát na Agrippu. Ten jí musel připadat jako velký černý pavouk, který jí vlezl do domu.

„Měla bych vás znát, pánové?“ zeptala se.

Benjamin nás představil. Zena zvedla ruku, ale ne dost na to, aby ji mohl uchopit. Letmo se usmála a dotkla se prsty rtů. Potom otevřela taštičku, která jí visela za štíhlým pasem. Vyndala z ní brýle a nasadila si je na svůj půvabný malý nosík.

„Omlouvám se, pánové,“ řekla sladkým, hlubokým hlasem. „Mám špatný zrak, ale z marnivosti nosím brýle, jen je-li to doopravdy nezbytné.“

Benjamin se jí hluboce uklonil a řekl: „Madam, přišli jsme za vámi položit vám několik otázek o vašem manželovi.“

Zena zavřela oči a sepjala ruce, jako by se modlila.

„To je těžké, pane," zašeptala. „Je to tak kruté."

Otevřela znovu oči, ty překrásné, čisté studánky, a starý Shallot to uviděl. Je to tak prchavé! Sotva postřehnutelné! Záblesk v očích, sotva znatelné našpulení úst. Ty sotva postřehnutelné pohyby, které zahlédnete koutkem oka, ale které vám prozradí, že všechno není takové, jak se jeví. Agrippa jí přisunul židli, na níž seděl, a tiše jí vyjádřil soustrast. Zena vzhlédla přes brýle na Benjamina a potom se její pohled rychle obrátil ke mně. A znovu jsem to zachytil: záblesk rošťáctví, skrývaného výsměchu. Nikdy nezapomeňte na jedno z Shallotových rčení: „Šarlatán může oklamat moudrého muže, ale nikdy neoklame jiného šarlatána."

„Pánové, přejete si něco k jídlu či k pití?"

Uchvácen takovou krásou bych byl zůstal i na večeři, ale Benjamin zamumlal, že děkujeme, ale nemáme žádná přání. „Přišli jsme si s vámi promluvit o vašem manželovi, madam. Nechceme vás obtěžovat déle, než je nutné."

Paní Undershaftová sklonila hlavu a tiše zavzlykala. Chvíli jsme seděli a mlčeli.

„Omlouvám se, madam," pokračoval Benjamin, „ale přicházíme z pověření krále. Smrt vašeho manžela možná nebyla prostým aktem pomsty, možná souvisí s něčím mnohem temnějším."

Žena reagovala okamžitě, až moc rychle. „Co tím chcete říci, pane?"

„Madam, odpusťte mi mou necitlivost, ale domníváme se, že vašeho manžela nestrčili do klece na Smithfieldu a neupálili jen z pomsty, ale kvůli jistým vlastizrádným aktivitám…"

KAPITOLA

5

Benjamin počkal, až se paní Undershaftová vzpamatuje. „Madam, nechoval se váš manžel nějak divně před svou smrtí? Nezmínil se o něčem? Nebál se něčeho? Vzpomeňte si, mohlo by to být důležité.“

„Andrew byl dobrý muž,“ řekla plačtivě. „Dělal nepěknou práci, i když byl přesvědčen, že ti, které věšel či jinak popravoval, si svůj trest plně zasloužili. Každou neděli, když šel na mši do chrámu svatého Petra v řetězech do Toweru, se modlil za duše těch, kteří trpěli.“

„To je hezké, madam,“ odpověděl Benjamin, „ale…“

„Můj manžel mluvil jen málo o tom, co dělal, pane Daunbey,“ přerušila ho s ledovým nádechem v hlase. „Na rozdíl od ostatních příslušníků cechu se nechvástal tím, kolik lidí popravil, nebo jak nechal někoho trpět tím, že mu nasadil uzel na oprátce na nesprávné místo. Ani neodmítal dát těm, kteří byli odsouzeni k upálení na Smithfieldu, váček střelného prachu kolem krku, aby urychlil jejich konec.“

(Já tam jen tiše seděl a chvěl se, když jsem slyšel tu krásnou ženu tak věcně mluvit o práci jejího manžela.)

„Tak vy nic nevíte, madam?“

„Vůbec nic.“

„A tu noc, co zemřel?“

„Byl dlouho doma,“ odpověděla paní Undershaftová. „Tower byl uzavřen. Městská rada byla rozpuštěna, soudní dvůr nezasedal, tak si krátil čas tím, že pracoval na zahradě nebo si hrál s dětmi. Kdysi se vyučil tesařem, a kdykoliv měl příležitost, vracel se k tomu.“

„A v den své smrti taky?“ naléhal Benjamin.

(Můj pán byl velmi laskavý muž, příkladně dvorný vůči ženám, ale na jeho zamračené tváři a podrážděném tónu bylo znát, že paní Undershaftovou podezřívá.)

„Skoro celý den byl doma," odpověděla, „ale neměl klid. Děti křičely…"

„Kolik dětí máte?" přerušil jsem ji.

„Čtyři," usmála se na mě se slzami v očích. „Ale nejsou moje, pane…?"

„Roger Shallot, madam," odpověděl jsem.

Mírně se ke mně naklonila a poprsí se jí prudce zvedalo. „Andrew byl ženatý už předtím," vysvětlovala. „Jeho žena zemřela asi před pěti lety. Zasnoubili jsme se o tři roky později." Potom se zadívala na Benjaminovu netrpělivou tvář. „Toho dne odešel Andrew z domu. Říkal, že si jde svlažit hrdlo do krčmy U Šibenice." Uhladila si šaty. „To je všechno," uzavřela. „Později toho dne sem přišel biřic a řekl mi, co se stalo."

„Madam," nasadil jsem nejsympatičtější výraz, jakého jsem byl schopen. „Nešťastnou náhodou jsem byl na Smithfieldu ve chvíli, kdy tělo vašeho manžela vytahovali z klece. Nechci vám působit bolest, ale bylo to strašné."

Znovu ten bolestný úsměv plný pochopení. „Jak jste mohla poznat, že to byl váš manžel?"

Pohlédla na mě suchýma očima a už už otvírala ústa k odpovědi, ale pak si to rozmyslela.

„Madam," oslovil ji Benjamin, „měl nějaké znamení, podle něhož by se dal spolehlivě poznat?"

„Bože, slituj se nade mnou!" vykřikla. „Ovšem že ne, pane! Poznala jsem podrážky jeho bot a železný řetěz, který nosil kolem zápěstí. Ale nemohla bych přísahat, že to byl můj manžel. Ale jestli nebyl, pak se vás ptám, pane, kde je Andrew Undershaft?"

„Byl váš manžel bohatý?" zeptal se Benjamin.

„Byl šetrný, pane. Ve své závěti mi zanechal tento dům, veškerý svůj majetek a trochu stříbra, které měl uloženo u zlatníka Thurgooda v Cheapside." Hlas se jí chvěl.

„Madam," ozval jsem se. „Pokrývači vám opravují střechu, dům je čerstvě nalíčen. To všechno zařídil ještě váš manžel?"

Paní Undershaftová učinila rozpačité gesto. „Jsme zde z pověření krále," připomněl rezolutně Agrippa.

„Andrew byl šetrný," řekla spěšně. „Uložil si nějaké peníze. Ale zlatník Thurgood za mnou přišel dva týdny po manželově smrti. Řekl mi, že pro mne dostal zlato a stříbro od neznámého dárce, který mne chce zajistit tak, aby mi nic nechybělo."

„A kdo je ten velkorysý dárce?" zeptal jsem se kousavě.

Paní Undershaftová se na mě zadívala. „To opravdu nevím, pane, a ani mě to nezajímá. Mého manžela zavraždili. Možná je teď trápí svědomí, a tak mě chtějí odškodnit. Jsem opuštěná žena, ponechaná svému osudu, a musím se starat o čtyři děti. Kdyby přišel třeba sám Satan z pekla s měšcem stříbra, vzala bych si ho. Zeptejte se pana Thurgooda, já o tom nic nevím."

Benjamin pokračoval ve výslechu: „Než propukla ta nemoc a Tower byl uzavřen, nezmínil se váš manžel, že by se v pevnosti dělo něco divného?"

„Co například?"

Benjamin pokrčil rameny. „Cokoli, na co si vzpomenete, madam."

„Mluvil málo o své práci," odpověděla madame Undershaftová. „Neměl Tower rád a sira Edwarda Kernblea obzvlášť. Připadal mu jako protivný pedant, který rád předvádí svou moc. Andrew říkal, že Tower je studené, ponuré místo. Na rozdíl od svých kolegů z cechu tam trávil co nejméně času."

„Znal toho člověka, co zemřel?" zeptal jsem se. „Toho správce zásob. Philipa Allardyce?"

„Andrew tam byl toho rána, kdy onemocněl," odpověděla. „Allardyce přišel do krčmy k Šibenici najíst se. Stěžoval si na těžkou hlavu a bolení v celém těle. Můj manžel se za ním šel podívat. Vzal mu džbánek vína, ale ten muž už blouznil. Manžel poznal příznaky nemoci. Od té doby už do Toweru nešel. Allardyce zemřel a Tower byl uzavřen."

„Mluvil někdy o dvou princích?" zeptal jsem se.

Zmatený pohled a zavrtění hlavy mi prozradily, že tato žena není zběhlá v historii.

„Znala jste toho druhého kata, který byl zavražděn? Hellbana?“ zeptal se Benjamin.

„Slyšela jsem o tom,“ odpověděla. „John Mallow, jejich nadřízený, za mnou občas chodí. Nosí dětem cukroví. Co ještě vám mohu říci, pánové? John Mallow je čestný muž, stejně jako byl můj manžel. Ale ti ostatní s jejich odpornými jmény a pochybnou minulostí…“

„Pochybnou minulostí?“ podivil jsem se.

„Andrew věděl, že ten, který si nechá říkat Toadflax, pobýval v klášteře, kde se provozovala černá magie. Druhý, Wormwood, byl v Cambridgi v koleji, odkud uprchl poté, co spáchal nějaký odporný zločin.“

„Oni mu to sami řekli?“ zeptal jsem se.

„Manžel měl rád pivo, pane Shallote, a oni také. Každý cech pořádá někdy večírky a hostiny. Jejich posledním byla oslava králových narozenin, šestého června. Sir Edward Kemble jim podle starých zvyklostí k tomu účelu zapůjčil místnosti. Kati si tam přivedli své přítelkyně, nebo bych měla říci děvčata z města?“

„Vy jste tam nebyla?“ zeptal jsem se nevinně.

„Ovšemže ne!“ odsekla. „Manžel mi řekl, co se tam dělo… až přišel domů,“ dodala rychle.

„Váš manžel byl původně tesař?“ pokračoval jsem. „Uměl psát a vést své účty?“

„Jistě, pane.“ Vstala a přešla místnost k truhle pod křížem na zdi. Otevřela ji a vytáhla z ní účetní knihu. „Někdy něco prodal na trhu a vedl si přísnou evidenci.“

Otevřel jsem knihu a ukázal ji Benjaminovi. Díval se na úhledné, přesné písmo a usmál se.

„Madam,“ můj pán vstal a vrátil jí knihu. „Děkuji vám za váš čas i za to, že jste nám upřímně odpovídala na naše otázky. Nic dalšího nám nechcete říci?“

„Ne.“

Usmála se na mě a já v duchu přemýšlel, zda by nestálo za to navštívit ji soukromě.

Můj pán pokračoval. „Musíme teď samozřejmě vyslechnout zlatníka Thurgooda ohledně toho záhadného dárce. Nedáte nám pro něj nějaký dopis?“

Paní Undershaftová přikývla a vyšla z pokoje. Chtěl jsem zapříst s Benjaminem tichý rozhovor, ale on zavrtěl hlavou. Čekali jsme mlčky, dokud se paní Undershaftová nevrátila a nepředala nám svitek pergamenu ovázaný stříbrnou stužkou. Rozloučili jsme se, odešli a zanedlouho už jsme vcházeli do uličky vedoucí k Toweru.

V půli cesty se Benjamin zastavil a rozvázal stužku. Její písmo nebylo tak úhledné jako písmo jejího manžela, i když paní Undershaftová měla na někoho, kdo nejspíš nedostal dobré vzdělání, rukopis velmi pěkný. Písmena byla pěkně zakulacená, a pokud jde o obsah zprávy, prostě žádala zlatníka, aby odpovídal na jakékoliv otázky, které mu nositel dopisu bude klást ohledně onoho záhadného dárce.

„Co si o ní myslíte?“ zeptal se Benjamin.

„Chytrá,“ odpověděl Agrippa.

„Dobrá herečka,“ dodal jsem. Přivřel jsem oči a díval se dál ulicí. „Nechci k ní být nespravedlivý, ale na jedné straně truchlí pro manžela a na druhé straně je tu ještě něco jiného. Je možné, že Undershaft není mrtev? Že zabil někoho jiného, koho vydával za sebe, a teď posílá své ženě stříbro, zatímco se sám ukrývá ve městě a vydírá krále?“

Benjamin pokrčil rameny. „Pravda je, že nemáme důkaz, že její manžel byl zavražděn. Undershaft uměl psát a byl zručný řemeslník. Mohl se snadno naučit dělat padělky. A jeho žena mu v tom může pomáhat.“ Benjamin poklepal na pergamen. „Ale tohle zanechává přinejmenším tolik otázek, kolik je odpovědí. Jak mohl Undershaft dopis dopravit do Toweru, když byl uzavřen?“

„Měl komplice?“ otázal jsem se.

„Možná,“ odpověděl Benjamin, „ale jak mezi sebou komunikovali?“

„Musíme prostudovat Spurgeovy plány," odpověděl jsem. „Undershaft může být naživu a zrovna tak může být autorem těch dopisů. Mohl dopis napsat ještě předtím, než odešel z Toweru, a dát ho svému komplicovi, aby ho předal, až bude pevnost uzavřena a brány zapečetěny. Potom mohl zařídit, aby ta prohlášení byla přibita na místo až po jeho fingované smrti."

„Souhlasím," řekl Agrippa. „A ten druhý kat, Hellbane, mohl být zavražděn, protože něco věděl, že? Paní Undershaftová není taková, jaká se zdá, to jsem viděl. Její zármutek není tak hluboký, jak by měl být. Nikdo neidentifikoval tělo jejího manžela. Také jsme se dověděli, že pan Undershaft neměl rád sira Edwarda Kemblea. Smrt je ta nejlepší zástěrka, když chcete psát vyděračské dopisy králi a nechávat je ve Westminsteru nebo jinde. Ale kdo je jeho komplicem a jak se spolu dorozumívají, zůstává záhadou. A ty pečeti, Rogere, nejsou podvržené, ty kdysi skutečně patřily Edwardovi Pátému. Je-li tvoje teorie správná, jak se k nim Undershaft či jeho komplic dostali?" Zadíval se na oblohu. „Musíme jít," zamumlal. „Král je dnes na lovu a zítra půjde také." Pochmurně se usmál. „Ale očekává vás na večeři, Rogere. A my ještě musíme vyslechnout Snakeroota, Wormwooda a celou tu bandu."

Vrátili jsme se do Petty Walesu. Agrippa nás zavedl do krčmy U Šibenice, která byla navzdory svému názvu čistá, prostorná. Výčep měl klenutý strop. Z trámů visely truhlíky s květinami, jejichž vůně částečně přerážela pivní výpary a pach omastku z kuchyně. Hostinský zřejmě bral název své krčmy velmi vážně, protože místnost byla dekorována kusy šibenic z různých míst. Na jedné zdi visel provaz, na kterém byl údajně oběšen slavný podvodník Perkin Warbeck. Nad krbem visela dřevěná bednička, ve které byla, jak hlásal nápis pod ní, kůže stažená z těla Richarda Puddlicotta, který se pokusil vyloupit královskou pokladnici ve Westminsterském opatství. Útulné a současně velmi ponuré místo. Na prkenné podlaze byly namalovány lebky a v dřevěných, na červeno natřených sloupech uprostřed místnosti, byly zabodnuté nože, takže vypadaly jako bičovací kůly.

Víte, s přibývajícími lety mne čím dál víc fascinuje lidská povaha. Proč lidé považují za nejzajímavější ty nejkrutější věci v lidské

společnosti? Kdybych se postavil na Cheapside a vykřikoval, že mám lebku zabitého psa, každý by kolem mě bez zájmu prošel. Ale kdybych řekl, že jsem majitelem lebky nějakého vraha, který býval kaplanem v některém kostele, utvořil by se kolem mě dav zvědavců. To jsem se naučil v období, kdy jsem se zabýval prodejem ostatků. Prodal jsem víc lebek, o nichž jsem tvrdil, že jsou třeba Piláta Pontského nebo Barabáše, než čehokoliv jiného ve svém životě!

Dobrá, taková už je lidská povaha a můj příchod do krčmy U Šibenice měl vyústit v nemalé vzedmutí vražedných vášní, které číhají v lidských srdcích. Katovský cech tu byl, seděli v rohu pod primitivní malbou popraviště. Stačil mi jediný pohled, abych si řekl: Ach Shallote, už v tom lítáš zase! Všichni byli oblečeni v černých kožených kabátcích, z nichž jim vykukovaly bílé límce košil. (Odjakživa se straním lidí, kteří se oblékají do tmavých barev, jako by měli rádi smrt.) John Mallow, hlavní kat, vypadal mrzutě. Malý, tlustý, seschlý, s řídkými vousy, usmívajícími se ústy, žlutými zuby a očima, které vypadaly jako dvě jamky ve sněhu, kam se někdo vymočil. Byl z nich nejpohlednější! Představil nám své takzvané učedníky: Snakeroota, hubeného čahouna se studenýma očima a ochablými ústy, muže, který číhá za gobelínem nebo někde ve stínu a poslouchá, co říkáte. Horehound byl pijan s odulou tváří, mastnými vlasy a tělem tak tlustým, že jste nepoznali, kde má pas a kde krk. Brada mu přímo přecházela v krk. A stejně jako já šilhal na jedno oko. Rozhodně to nebyl člověk, který by měl slitování s někým, koho natahovali na skřipec na Tyburnu nebo Smithfieldu! Toadflax byl jiný. Vysoký, hladce oholený, opálený. Obličej mu rámovaly plavé vlasy, že vypadal až ženský. Ale měl divné oči, duchem nepřítomný pohled, jako by žil v nějakém svém vlastním světě. Wormwood – no, kdybych si měl vybrat, s kterým z nich se vydám na cestu, vybral bych si jeho. Ten aspoň vypadal jako člověk. Měl ostré rysy a chladné šedé oči. Zjevně úzkostlivě dbal o svůj vzhled. Divil jsem se, proč takový člověk dělá kata. Všiml jsem si jedné věci (šťouchl jsem do Benjamina), že Wormwood píše něco jako sonety. I když se mi nelíbila slova, podle rukopisu bych mohl říci, že to je vzdělaný člověk, který by se mohl živit v kanceláři kteréhokoliv šlechtice.

Všichni nás zdvořile uvítali. Benjamin objednal pivo. Agrippa se jako obvykle usadil do stínu. Bylo mi tak trochu nepříjemně, protože Mallow a všichni jeho pomocníci upřeli svou pozornost ke mně. Ano, studovali Shallota od hlavy k patě, jako by odhadovali, kolik vážím, jak široký bych potřeboval rubáš a jak dlouho by trvalo, než by mě zardousili provazem. (Možná jsem měl špatné svědomí. Během svého dlouhého a pestrého života jsem byl odsouzen k smrti jak v Anglii, tak v cizině přinejmenším osmnáctkrát. Pardon, devatenáctkrát, zapomněl jsem na toho šíleného moskevského knížete. Přinejmenším osmkrát jsem stál na popravišti s oprátkou kolem krku.)

Nicméně jsem zachoval přátelskou tvář. Chvíli jsme mluvili o potní nemoci, i když naše konverzace nebyla příliš souvislá. Zdálo se, že Mallow a jeho pomocníci jsou nervózní z doktora Agrippy, a ještě víc je znervóznilo, když se Benjamin představil jako kardinálův synovec. Chápal jsem jejich obavy. Kati mají většinou pochybnou minulost. Schovávají se pod plášť spravedlnosti s útěchou, že jsou-li jejími služebníky, nemůže se jim nic stát. Mallow nečekaně prohlásil: „Neudělali jsme nic špatného, pánové," a upil ze džbánku.

„Nikdo neřekl, že jste udělali," odpověděl chladně Benjamin. „Ale jak řekl svatý Augustin: *Quis custodiet custodes?* Kdo hlídá hlídače?" Tiše odložil džbánek na stůl. „Nás zajímají zločinci, kteří vyhrožují Jeho Veličenstvu králi."

„O tom nic nevíme," zašeptal, nebo spíš vydechl Wormwood, „i když jsme slyšeli o těch dopisech."

„A co víte o smrti Hellbana a Undershafta?"

„Taky nic," vyletěl Toadflax. „Pane Daunbey," kat se předklonil a já si všiml, jak má prsty plné inkoustových skvrn. „I my jsme služebníci koruny. Popravujeme londýnské zločince. Každý třetí vystupuje na popraviště a křičí, že je nevinen. A jejich rodiny a přátelé pod šibenicí na nás hrozí pěstmi a plivají."

„Máte na mysli někoho konkrétního?" zeptal jsem se s nevinnou tváří.

Toadflax zvrátil hlavu dozadu a pozoroval mě zpod dlouhých řas. Kdyby mohl, tak by na mě plivl.

Mallow zafuněl, utřel si ústa hřbetem ruky a objednal další pivo, než pokračoval. „Undershaft a Hellbane byli mladí a silní. Ti by se svých životů nevzdali snadno."

„Hellbane byl vyloven z Temže," odpověděl jsem. „Je snadné praštit chlapa po hlavě, nacpat ho do pytle a hodit do řeky."

„Je-li tomu tak, pak je seznam podezřelých nekonečný," odpověděl úsečně Mallow.

„Pravda," zašeptal Wormwood, „to se může stát každému z nás."

„Takže vy nic nevíte?" zeptal se Benjamin a odsunul židli, jako by chtěl vstát. „To je vaše odpověď Jeho Eminenci kardinálovi?"

„Ne," ozval se Mallow.

„Nemáte mezi sebou v cechu žádné spory?"

„Jako všude jinde, pane Daunbey," odpověděl Mallow. „Je pravda, že Hellbana mohl zabít jeden z nás, ale proč? Slyšeli jsme sice o nějakých proklamacích přibitých na dveře chrámu ve Westminsteru a v Cheapside, i o smrti chudáka Andrewa. Ale pane, když k tomu všemu došlo, byli jsme v Toweru, zavřeni pod zámkem jako ve vězení."

„Řekněte," vmísil jsem se opět do vyptávání, „znali jste toho Allardyce dobře?"

Mallow se zadíval na své kumpány a protáhl obličej.

„Popište mi ho," požádal jsem.

„Byl vysoký, asi jako vy," odpověděl kat. „Měl dlouhé, černé vlnité vlasy, knírek a plnovous, hustý a lesklý, který si rád olejoval. Byl to lehkomyslný a veselý člověk, který neměl rodinu a přátele. Řekl nám, že pochází od Doveru. Jeho úkolem bylo vést pečlivou evidenci zásob potravin a střeliva v Toweru. Allardyce zaznamenával, co bylo přivezeno dovnitř a co rozděleno. Měl také oznámit konetáblovi nebo panu Vetchovi, když bylo zapotřebí přivézt další zásoby."

„A on onemocněl?" pokračoval jsem.

„Všichni jsme slyšeli o potní nemoci, ale Allardyce se tomu jen smál. Jednoho dne sem přišel na jídlo. Říkal, že se necítí dobře. Třásl se a po tváři mu stékaly potoky potu, jako voda. Vrátil se do Toweru a sira Edwarda Kemblea to tak rozčililo, že ho chtěl vyhodit."

„Jak to víte?“ přerušil jsem ho.

Mallow ukázal na Snakeroota. „Má přiléhavé jméno, opravdu je jako had.“ Zašklebil se. „Plíží se po chodbách a poslouchá za pootevřenými dveřmi.“

Snakeroot protáhl obličej. „Slyšel jsem, jak Kemble řve na Allardyce, že neměl chodit do jeho pracovny,“ řekl.

„Tower má malý špitál. Jsou to jenom holé komory. Kemble mu přikázal, aby šel tam.“

„Kde to je?“ vyzvídal jsem.

„Blízko Bowyerovy věže s výhledem na řeku. „Je tam stará ženská, napůl blázen, která si říká Ragusa. Vyzná se trochu v léčení a pečuje o členy posádky, kteří onemocní.“ Znovu se zašklebil. „Někdy za nějaký ten peníz pomáhá i chlapům, kteří dlouho neměli ženskou.“

„A viděl jste tam Allardyce?“

„Ne, pro lásku boží!“ vybafl Horehound nedůtklivě.

„Já jsem u něho byl,“ pronesl Mallow. „Špitál je v malé patrové budově. Allardyce byl v poschodí. Sel jsem tam a nechal mu tam džbánek vína. Dveře byly otevřené. Allardyce ležel v posteli a vypadal jako nasáklý hadr.“

Benjamin dopil pivo a postavil korbel na stůl. „Nic víc nám neřeknete?“ zeptal se znovu.

Všichni znovu svorně potvrdili svou zápornou odpověď, tak jsme jim poděkovali a vyšli z krčmy.

„Povedená sešlost, že, Rogere?“ žertoval Agrippa.

„Pěkně vybarvená skupinka vypelichaných grázlů,“ zabručel jsem. „Nemám rád katy a tuhle skupinku obzvlášť. Pane, ti mají k upřímnosti daleko, jejich odpovědi byly příliš uhlazené, předem připravené. A nezapomeňte,“ dodal jsem, „že někteří z nich mají vzdělání na to, aby mohli napsat ty dopisy, a dost spojenců ve městě, kteří jim mohli pomáhat v jejich nekalé činnosti. Všichni jsou vinni a všichni se smluvili na vraždě Undersahfta a Hellbana, kteří odmítli spolupracovat.“

Zahlédl jsem pochybnosti v Benjaminových očích. „I když musím přiznat, pane, že nevím, kde vzali ty pečeti a jak se dorozumívali, když byl Tower uzavřen a zapečetěn.“

„Což nás přivádí zpět ke Spurgeovu plánu," řekl Benjamin.

Chystal se vykročit, ale zarazil se a obrátil se na mě: „Rogere, proč ses vyptával na toho správce zásob?"

Protáhl jsem obličej. „Pane, jen jsem to zkoušel. Nebylo by možné, že Allardyce nezemřel, že svou nemoc a smrt jen předstíral? A že opustil Tower, aby venku jednal tak, jak se dohodl se svým komplicem v Toweru?"

Benjamin se usmál. „Vrátíme se do Toweru, Rogere. Vyhledáme tu stařenu, která si říká Ragusa. Ty půjdeš za ní. My s Agrippou zajdeme za panem Spurgem a požádáme ho o ty plány."

Když jsme došli k bytům královských úředníků, Agrippa s Benjaminem šli dolů za Spurgem. Já prošel přes travnaté nádvoří za Normanskou věž. Voják, který odpočíval v slunečném dni, si uhladil uniformu a ukázal mi cestu. Vešel jsem na prázdné prostranství vydlážděné kočičími hlavami, mezi nimiž prorůstala tráva. Na druhém konci stála malá budova z červených cihel, postavená hned u hradby. Přešel jsem prostranství, otevřel dveře a nakoukl dovnitř.

„Přišel jste se nechat podojit?" zaskřehotal hlas ze tmy.

Ve dveřích se objevila stařena a prohlížela si mě. Bůh je mým svědkem, že nejsem žádný krasavec, ale ona byla hotová ježibaba. Špinavé bílé vlasy jí visely na ohnutá ramena, obličej měla mrtvolně bledý. Měla malé, černé oči a pod zahnutým nosem tenké rty. Kdyby se mě někdo zeptal, kde najde v Londýně čarodějnici, poslal bych ho za Ragusou. Od hlavy k patě byla zahalená do tmavého pláště plného špinavých skvrn. Snažil jsem se nekrčit nos z přívalu nakyslého zápachu, který vycházel jak z ní, tak z brlohu, který obývala. Rozesmála se a vrátila se dovnitř. Slyšel jsem zvuk křesadla, jak zapalovala lojovou svíčku. Pokoj vypadal ve tmě mnohem lépe. Rákos na podlaze byl prošlapaný a vypadal, jako by ho celé měsíce neměnila. Na zdech visely špinavé hadry a v jednom rohu měla pelech. Vedle něj stálo cosi jako stůl stlučený z několika prken. Bylo tu několik kusů nábytku, police s hrnky, džbánky a malými šálky, všechno kupodivu pečlivě popsané. Stařena sledovala můj pohled.

„Potřebujete ošetřit, pane?" zaskřehotala a prohlížela si mě od hlavy k patě. „Vyléčit tělo, nebo duši?"

„Ne, jen pár odpovědí, matko," řekl jsem.

„I ty stojí peníze." Její tvář se roztáhla do úsměvu. Strčil jsem jí před oči stříbrnou minci. Chtěla ji shrábnout, ale já ucukl.

„Co chcete?"

„Jde mi o Allardyce," řekl jsem. „Vy jste ho ošetřovala, když byl nemocný?"

„To je pravda, ale moc jsem toho už pro něho nemohla udělat. Přišel sem v úterý a zemřel ve čtvrtek. Byl promáčený potem, měl boule pod pažemi a v tříslech." Zavírala a otvírala tenké prsty ve vzduchu. „Na to není léku. Dala jsem mu jen valeriánské kapky, aby zaspal bolesti."

„A víte jistě, že to byl on?"

Stařena se zachechtala. „Proč by neměl být? Kdo by předstíral, že má potní nemoc, bral si valeriánské kapky a zemřel? Pomátl jste se, pane?"

„Byl to Allardyce?" opakoval jsem otázku.

„Ovšemže byl!" vyštěkla.

„A viděla jste ho umírat?"

„Samozřejmě, že viděla! Našla jsem ho v pokoji nahoře." Ukázala na rozvrzané schodiště v rohu. „Slyšela jsem pád a šla nahoru. Ležel zpola na posteli, zpola na zemi, oči otevřené, a z koutku úst mu vytékala krev. Strašlivě páchl. Poslala jsem pro sira Edwarda Kemblea."

„A přišel?" zeptal jsem se.

„Ten zbabělec? Vyšel po schodech a jen nahlédl do pokoje. Pak mi řekl, abych mrtvého přikryla prostěradlem, a já to udělala. Na druhý den ráno přišli dva vojáci a odnesli tělo v prostěradle ke Lví bráně, aby ho tam naložili na některý z těch vozů. Byl mrtvý jako špalek!"

Už jsem se obracel k odchodu, když mě zatahala za rukáv. „Slíbil jste mi peníze. Tower má hodně tajemství, pane, ale smrt toho chudáka úředníka k nim nepatřila."

„A co k nim patří?" zeptal jsem se, vrátil se do pokoje a zavřel za sebou dveře. Upustil jsem stříbrňák do její dlaně a poťukával prsty po rukojeti dýky za opaskem.

„Nevyhrazujte mi, pane.“ Stařena poodstoupila. „Já jsem Ragusa a je mi přinejmenším sedmdesát let. Viděla jsem tady všechny mocné pány: Edwarda IV. blahé paměti, jeho bratra Richarda z Yorku, vévodu z Buckinghamu, otce současného krále. Všichni přišli a zase odešli. Jako stíny ve slunci.“

„Viděla jste i mladé prince?“ zeptal jsem se s narůstající zvědavostí.

„Ano, ubozí hoši. Oh, velmi dobře se o ně starali, ale zavřeli je do Wakefieldské věže. Viděla jsem je, jak si hráli na trávníku, když se jejich strýc zmocnil koruny. Ten starší onemocněl. Udělal se mu vřed na čelisti. Byla jsem ho navštívit a přinesla mu hřebíčkovou tinkturu.“

„Ale jinak se těšili dobrému zdraví?“

„Byli stejně silní a zdraví jako vy, pane.“ Pokrčila rameny. „Ale jednoho dne zmizeli, a tím to skončilo.“

„Znáte ještě nějaká tajemství?“ vyptával jsem se. „Prozraďte mi, matko, když jsou všechny brány a vstupy do Toweru zamčené, může se sem někdo dostat, nebo naopak vyjít ven?“

„Leda čarodějnice,“ dobírala si mě. „Ta může přeletět zdi na koštěti.“

„Čarodějnice upalují na Smithfieldu, madam.“

„Ano, ale i katy.“ Její vychytralý obličej dostal tajemný výraz. „Oh, však my víme, o čem to všechno je. Jak se sir Edward Kemble zhrozil, když otevřel ten dopis, to je tu obecně známo.“

Vytáhl jsem z měšce další stříbrňák. „Matko, pomůžete mi?“

Vzala minci z mé dlaně. Měla ruce naběhlé revmatismem, takže jí vypadla na zem. Sehnula se pro ni a narovnala se. „Ne, to nemohu. Ale pokud se situace změní, budete první, kdo se všechno doví.“

Obrátil jsem se a položil ruku na petlici.

„Říká se, že je tu tajná chodba,“ dodala. „Blízko menažerie, pod těmi jámami.“ Pak zvedla žilnaté stařecké ruce a řekla: „Ale už jsem vám toho řekla dost.“

Opustil jsem tu starou čarodějnici a kráčel podél hradeb nazpět. Prošel jsem malými vrátky do prostoru mezi vnitřními a vnějšími hradbami, ze kterého byl výhled na vodní příkop. V něm byla i královská menažerie. Bylo to páchnoucí místo s klecemi postavenými

podél hradeb. V nich byli zavření lvi a leopardi, pološílení nedostatkem prostoru a hladem. Pod srstí jim vystupovala žebra a nervózně chodili po klecích sem a tam. Byl tam i pelikán a velký tlustý medvěd, připoutaný řetězy ke zdi. Ani se nenamáhal zvednout hlavu, když jsem vešel do ohrady. Nebyl tu žádný člověk. Ošetřovatelé, nebo kdo se o zvířata staral, zřejmě utekli, aby si vyčistili hlavu od toho strašného pachu a ohřáli se v odpoledním slunci. Na opačné straně ohrady jsem zahlédl cihlový okraj jámy, kolem níž byl pruh vysypaný pískem. Musela být hluboká přinejmenším deset stop a páchla jako žumpa.

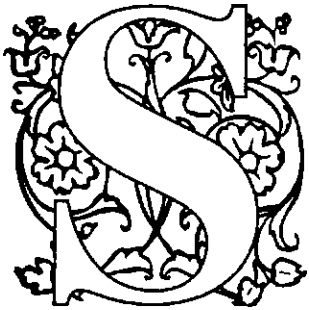
Napřed jsem si myslel, že je prázdná, ale potom ke mně vzhlédlo cosi šedivého, co mi připomínalo vyhozené rohože, ale mělo to žluté oči a vyplazený jazyk a já pochopil, že jde o starého vlka. Už jsem viděl mohutnější. Sel jsem kolem jámy. 1 když byl vlk starý, měl v sobě stále tu strašnou divokost svého druhu. Jeho široká hruď pokrytá hustou srstí, dlouhé, štíhlé tělo, naježený ocas, vztyčená hlava a protažený čenich mi připomněly hrůzy prožité v Paříži. Vrátil jsem se ke Ivovi, který ležel na boku a pospával. Vyrušilo mne cinknutí, jako když někdo hodí minci na štěrk. „Kdo je tam?“ zavolal jsem.

Žádná odpověď. Obrátil jsem se k odchodu s tím, že se budeme muset spolehnout spíš na Spurgeovy plány než na vyptávání, když se to cinknutí ozvalo znovu. Starý Shallot už se mnohokrát ocitl v nebezpečných situacích. Někdo se tu skrýval, buď v domcích za ohradou, nebo v senících a skladištích krmení. Rozhlédl jsem se, jestli někdo nestojí na zdi, a krev mi stydla v žilách. Jestli tu na mne někdo čekal, jak mohl vědět, že sem přijdu? Byl jsem si jist, že mě nikdo nesledoval, když jsem vyšel z Ragusina brlohu. Poslouchal snad někdo za jejími dveřmi? Pomalu jsem kráčel k místu, odkud se ozval ten zvuk. Na písku ležel stříbrňák mnohem lepší kvality než ten, který jsem dal té čarodějnici. Znáte už Shallota. Jsem jako straka, co se třpytí, beru. Zvedl jsem minci, lesklou a čerstvě vyraženou. Uviděl jsem druhou a spěchal ji zvednout. Třetí ležela těsně u okraje jámy a já vběhl do pasti jako idiot. Ten nejstarší trik na chytání zlodějů v Londýně: dát na zem něco cenného a nenechává ruce a oči nedokáží odolat.

Spěchal jsem k okraji jámy. Sehnul jsem se pro minci, a když jsem se narovnával, někdo mě zezadu kopl do zadku. Starému Shallotovi to rychle myslí a ještě rychleji utíká, ale ten kopanec mě překvapil. Snažil jsem se zastavit, ale nezadržitelně jsem mířil k jámě, přepadl jsem a pak padal a mával rukama ve vzduchu. Byl bych spadl až na dno, kdyby se mi nepodařilo zachytit prsty tlustého konopného provazu, který tam visel. Zůstal jsem na něm viset a třásl se strachy. Podíval jsem se dolů. Starý vlk se nepohnul, jen se na mě upřeně díval. Jsem si jistý, že kdybych byl níž, byl by vyskočil a lízal mi nohy. Sevřel jsem provaz ještě pevněji a všiml si, že nedaleko visí další, jen několik palců ode mě. Pravděpodobně ho používali ke spouštění potravy do jámy. Pokusil jsem se na něj dosáhnout v naději, že se mi podaří vyšplhat nahoru, když jsem uslyšel to hrůzostrašné vytí. Byl tam ještě jeden vlk, schovaný v jeskyni, která ústila do jámy.

KAPITOLA

6

hrůzou jsem se díval dolů. Nově příchozí nebyl žádná vyzáblá chudinka, ale velký šedý vlk ve vrcholné formě, divoký, a podle toho, jak se na mě díval, přímo šílený hladem. Jedna z těch nádherných bestií, jaké jsem vídal za svého pobytu v Paříži. Šedivá srst na hrudi se mu ježila. Cenil zuby a ukazoval čelisti, jazyk vyplazený při vyhlídce na kus kýty ze starého Shallota. Zařval jsem, a když po mně skočil, dokonce jsem se pokusil šplhat nahoru. Jeho zuby jen o vlásek minuly můj podpatek. Jen Bůh ví, jak jsem to dokázal. Provaz mi spálil dlaně a připadalo mi, že bude trvat celou věčnost, než se vyšplhám k okraji římsy. Ještě jednou jsem se ohlédl a uviděl šedé zvíře, které skákalo skoro až ke mně a cvakalo čelistmi. Křičel jsem a šplhal rychleji, nevšímaje si pálivé bolesti v dlaních. Provaz se začínal odírat o okraj jámy. Slyšel jsem, jak praskají vlákna. Vlk zavyl a já taky. Zaútočil znovu. Tentokrát to odnesla má bota. Zavřel jsem oči a tiše přísahal: už žádný klaret, žádná děvčata, budu žít jako mnich a postit se! Okraj jámy mi připadal pořád stejně vysoko. Umíral jsem hrůzou, že spadnu. Řval jsem jako pominutý. Najednou jsem uviděl Benjamina, jak se naklání dolů. S Agrippovou pomocí mě vytáhl. Nějakou dobu jsem jen seděl na zemi a lapal po dechu. Z prožité hrůzy jsem zvracel. Pak jsem se obrátil, naklonil se nad jámou a hrozil pěstmi vlkovi, kterému při pohledu na mě tekly sliny. „Ty obludo!“

Sáhl jsem po dýce, ale Benjamin mě odtáhl pryč. „Rogere, Rogere, pro lásku boží, vždyť je to jen němá tvář.“

„Tak to bude mrtvá němá tvář!“ vyštěkl jsem podrážděně.

Agrippa se postavil přede mne. Odkopl dlouhý klacek, který ležel přede dveřmi domku, a já si uvědomil, že to nebyl kopanec, co mě do

té jámy poslalo, ale tenhle klacek, kterým mě někdo praštil po zadnici. Agrippa mi podal měch s vínem.

„Ty ještě neumřeš, Rogere," řekl tiše. „Napij se vína. No tak, napij se," naléhal. „Je to falernské, víno antických císařů. A pil ho i Pilát, když odsoudil Krista."

Zvedl jsem měch a nechal vtékat voňavou šťávu do hrdla. Vrátil jsem ho Agrippovi, usmál se a omdlel.

Když jsem se probral, nebyl jsem už v Toweru, ale v malé pivnici na rohu uličky poblíž Temže. Agrippa mi dal pod nos kus opáleného korku.

„Fuj!" zaklel jsem a odstrčil mu ruku. Zamžoural jsem na pána, který se na mě ustaraně díval.

„Už je ti dobře, Rogere?" zeptal se.

„Ano, skoro ano." Nadzvedl jsem se a rozhlédl se po výčepu. „Ne každý den člověka někdo háže vlkům!" Pokusil jsem se vstát, ale nohy mě neposlouchaly. „Jak jsem se sem dostal?" zeptal jsem se.

„Agrippa a já jsme tě odnesli ke Lví bráně. Pak jsme přemluvili muže s povozem, aby nás dovezl sem." Benjamin se opřel o zeď. „Vezmi si něco k jídlu, příteli."

Přišla k nám děvečka a přinesla podnos s kořeněným hovězím, hrncem zeleniny a korbelem piva. A jak už znáte starého Shallota, stačí před něho postavit hezkou tvářičku nebo dobré jídlo a zapomene na všechna nebezpečí. Vytáhl jsem z měšce lžíci z rohoviny a jedl jako vlk. A na pár okamžiků jsem dokázal pochopit, jak byla ta bestie zklamaná.

„Kdo to udělal?" zeptal se Agrippa, když jsem odložil lžíci a spokojeně si hladil břicho.

„To nevím," odpověděl jsem. „Jednu chvíli jsem zvedal stříbrňák, dostal ránu tou holí do zadku a přeletěl přes okraj jámy. Jeden z těch bastardů se musel ukrývat v kůlně."

„Vyloučeno," řekl Benjamin. „Byli jsme s Kemblem,

Vetchém a Spurgem. Ani jeden z nich se od nás nehnul, takže to žádný z nich nemohl být."

„A co některý z našeho povedeného katovského spolku?"

Benjamin zavrtěl hlavou. „Když jsme vycházeli z Toweru, potkali jsme je, jak šli tam.“

„A zřejmě mohli puknout smíchy,“ vybafl jsem, „Jak jste mě nakládali na vůz.“

Agrippa se zubil. „Ne, nesmáli se. Ptali se, jestli tě vezeme na šibenici a jestli by to nemohli udělat za nás.“

„Lotři!“ zabručel jsem.

Benjamin mě chytil za ruku. „Rogere, ty říkáš, že se tě někdo pokusil zabít. Víš to jistě?“

„Ne, pane, já se jen rozhodl, že slezu dolů a pozdravím ty vlky.“

Benjamin se z rozpaků chopil korbele.

„Ale jestliže Spurge, Vetch a sir Edward byli s vámi a všech pět katů bylo za Lví branou, kdo ještě to mohl být?“

Najednou se z ničeho nic objevila malá černá kočka a skočila Agrippovi na klín. Hladil ji a mazlivě k ní promlouval v jazyce, kterému jsme nerozuměli. Když se na mě podíval, měly jeho oči stejnou barvu jako její – barvu jantaru. Nervózně jsem se zahleděl jinam a hledal útěchu v domácí atmosféře výčepu. Věnce cibule visely z trámů, kuchyňští pomocníci a děvečky se bavili u dveří do kuchyně. Dva muži se skláněli nad klecí s jezevcem, ve vzdáleném koutě seděl opilec, nějaký blázen mluvil a šermoval přitom rukama před neviditelným publikem. Zavřel jsem oči a přemýšlel o té vlčí jámě. Kdo mě mohl sledovat proto, aby mě zabil?

„Paní Undershaftová byla v Toweru,“ poznamenal Benjamin. „Když jsme odcházeli od sira Edwarda, potkali jsme ji se dvěma dětmi, když přecházeli po nádvoří. Zdá se, že jako Undershaftová vdova má stále právo na příděly z Toweru.“

„Ale proč by mě ona chtěla zabít?“ divil jsem se.

„Byl jsi u Ragusy?“ zeptal se Agrippa. „Mohla tě sledovat ona?“

Vzpomněl jsem si na tu stařenu a její šouravou chůzi, na její revmatické ruce a zavrtěl jsem hlavou. Agrippa se na mě znovu podíval těma zvláštníma očima.

„Co si myslíte, doktore?“ vybafl jsem podrážděně. „Ze v Toweru číhá nějaký duch nebo démon?“

Agrippa zamrkal a potom se mu rozjasnila tvář. Jak pokládal kočku na zem, ucítil jsem z jeho šatů tu zvláštní, exotickou vůni.

„Mohl to být duch nebo démon," řekl tiše a chopil se korbele. „Co se stane, Rogere, jestli princové nezemřeli?" Rozesmál se. „Jen tě škádlím, ale já si myslím," zvedl jednu ruku v černé rukavici, „že u kořenů téhle záhady je osud těch dvou princů. Řekla ti Ragusa něco?" zeptal se nakonec.

„Řekla, že existují tajné podzemní chodby a průchody pod královskou menažerií."

„Ano," přikývl Benjamin. „Spurgeovy nákresy nám řekly totéž. Proto jsme také přišli k vlčí jámě. Kemble říká, že jeskyně, ve kterých ta zvířata žijí, jsou bývalé římské stoky. Ale prý jsou už zazděné."

„Rád bych mu věřil," řekl jsem.

„Jednoho dne poznáme, jestli je to pravda," řekl Benjamin a poplácal mě po ruce. „Ale neboj se, Rogere, zařídíme, aby ty vlky dali do klece."

„A co ten Allardyce?" zeptal se Agrippa.

„Podle Ragusy je mrtvý, jak zákon káže."

„To nám řekli i kati. Byli u Lví brány toho dne, kdy odvezli jeho tělo. Říkali, že ho vojáci táhli po dláždění a pak ho hodili do káry, co odvážela mrtvé." Byl u toho taky soudní zřízenec. Benjamin popsal stejného muže, kterého jsem potkal na Smithfieldu. „Řekl, že musí provést nařízenou kontrolu, vylezl na vůz, odkryl prostěradlo a potvrdil, že je ten muž mrtvý."

Vzpomněl jsem si na dny, kdy jsem jezdil s podobným vozem. Obvykle se těla prostě dotáhla po zemi a naházela na vůz, ale když se k tomu nachomýtl nějaký poctivý úředník, taková kontrola se prováděla. „Takže Allardyce je mrtvý a s ním i moje teorie!" zvolal jsem. „Jsou tu vyděračské dopisy s pečetí prince, který měl zemřít před čtyřiceti lety. Připusťme, pane, že je mohl napsat kdokoliv z Toweru, jak kati, tak Kemble a jeho společníci. Ale i kdyby to udělali, nemohli vyklouznout z Toweru, aby si vyzvedli těch tisíc liber u svatého Pavla. Určitě tam nebyli ani ve chvíli, kdy byla ta dvě prohlášení přibita na dveře chrámu ve Westminsteru a v Cheapside, ani když byl doručen druhý vyděračský dopis. Takže," upil jsem ze

svého korbele, „buď existuje tajná cesta, kudy se dá vcházet a vycházet z Toweru, o čemž pochybuji, nebo ten zločinec v Toweru měl komplice venku. Dále víme, že je Allardyce mrtev, takže to musí být Undershaft nebo jeho žena nebo oba."

„A co Hellbanova smrť?" zeptal se Benjamin.

„Vražda, aby ho umlčeli."

„Ale proč?" zeptal se Benjamin.

„To nevím, pane." Dopil jsem. „Stejně jako nevím, kdo mě shodil do té jámy, aby mě tam sežrali vyhladovělí vlci."

Agrippa, který se díval oknem do zahrady, najednou vstal.

„Bude lepší, když o tom králi nic neřekneme, až nás přijme. Už jsme se najedli a napili do sytosti. Musíme jít."

Dorazili jsme do Windsoru s příchodem tmy. Cesta po řece byla klidná a proběhla hladce. Já a Benjamin jsme podřimovali a Agrippovi veslaři se opírali do vesel. Jejich pán seděl na přídi a mluvil si sám pro sebe, díval se na řeku a pozoroval západ slunce.

Malé městečko, ležící pod hradbami windsorského zámku, bylo tiché a klidné. Agrippa nás vedl úzkými, stoupajícími uličkami, a když jsme přešli přes vodní příkop, ocitli jsme se v nejoblíbenějším paláci Velké bestie. Všechno uvnitř bylo pestré a osvětlené. Lucerny visely nad nádvořími jako světlušky. Syté, lahodné vůně jídel se mísily s pachy ze stájí. Sluhové, servírky, poslíčci a komorníci pobíhali sem a tam. Král byl ve své rezidenci a všichni to věděli.

Windsor je velký, rozlehlý palác. Je kombinací pevnosti a majestátního zámku s mnoha budovami a věžemi, to vše propojeno spojovacími galeriemi s komnatami a síněmi, jejichž zařízení a výzdoba se mění podle po sobě jdoucích panovníků. Nejkrásněji je Růžová komnata, dlouhá síň či galerie s velkými okny po obou stranách. Agrippa nás přes ni vedl. Venku už byla tma, ale louče a žluté svíce z včelího vosku ji měnily v den. Nikdo si našeho příchodu nevšiml. Všichni byli zaměstnáni. Agrippa nám pošeptal, že král si přeje, přestože byl celý den na lovu, uspořádat obvyklý banket s tancem až do ranních hodin. Taková byla Velká bestie. Přes den honil vysokou a v noci se vydal na lov dvorních dam. Příštího rána, když se

probudil, si postěžoval na tibu státnických povinností a rozhodl se odpočinout si na lovu. A tak to šlo stále dokola.

Jindřich měl nepřekonatelný, děsivý strach z nemocí. Stačila jen zmínka nebo pouhé pomyšlení na nemoc a on zvedl kotvy a rozjel se co nejdál. Toho horkého a dusného léta, kdy v Londýně řádila potní nemoc, naložil zásoby a odcestoval s celým dvorem do Windsoru. Zajistil si, aby jeho pobyt zde byl co nejpříjemnější. Každý týden nechal měnit dekorace a závěsy na zdech. Do všech pokojů nechal přivézt nábytek z Londýna. Královská kuchyně pod vedením jeho francouzského šéfkuchaře pracovala od rána do večera, peklo se v ní hovězí, skopové, jehněčí, kuřata, bažanti a křepelky k nasycení krále a jeho náročných dvořanů.

Pochopitelně že ani Benjamin, ani já jsme z toho nic neměli. Agrippa nás předal královu komorníkovi a sám zmizel. Ten nosatý sluha se rozháněl bílou holí jako nějaký král z říše vil a zavedl nás do tmavého pokoje do jedné z věží. Byla v něm jen dvě provizorní lůžka a dřevěná truhla, prožraná červotočem, kam jsme si uložili věci. Naštěstí jsme si toho moc nenesli. Nikdy jsme to na takových cestách nedělali. Jindřich byl velký zloděj a rád mě pokoušel. Jednou jsem měl pěkný kabátec z jemné tkaniny, a ten se mi ztratil z pokoje při naší návštěvě v Sheenu. Jindřich jen pokrčil rameny a řekl, prý co jsem čekal, když je tu tolik lidí? Za několik dní jsem ho uviděl na hřbetě jednoho z jeho loveckých psů, rozstřižený a obalený kolem jeho těla, aby mu bylo teplo!

Pochopitelně jsem protestoval proti takovému ubytování, ale Benjamin jen pokrčil rameny a zamumlal, že jeho strýček s tím nemá nic společného. Pochyboval ostatně, že zůstaneme ve Windsoru dlouho. Kdybych tak věděl, co Velká bestie plánuje, otevřel bych okno a skočil rovnou do vodního příkopu. Pokaždé mě překvapilo, že přes všechen ruch a zmatek u dvora Jindřich vždycky věděl, kdy jsme přijeli. Když už byl starý a nikdo kromě starého Willa Somerse a mne se k němu neodvážil přiblížit, řekl mi, že mě vždycky rád viděl. Ten nestydatý lhář! Ale že je Štěstěna pěkně vrtkavá! Já si vždycky myslel, že mnou Jindřich pohrdá. Vždycky si mě dobíral a dráždil mě. Ten tlustý prevít se mě dokonce pokusil zabít. Ale když zestárnul a

zůstal odkázán na pojízdné křeslo, starý Shallot mu byl dobrý, aby ho všude vozil. Jednou jsem s ním seděl na sluncem zalitém kolbišti ve Whitehallu. Chytil mě za kabátec, jeho prasečí očka se leskla šílenstvím a přiblížil své uslintané rty k mému uchu.

„Jsme si tak podobní, Rogere," zašeptal. „Navenek darebáci, ale v podstatě dobří lidé."

(Měl vzácný dar obelhávat sám sebe! Potom mi po řadě jmenoval všechny, které měl kdysi rád a jež mu chybí: Wolsey, Cromwell, Boleynová, Norris, Howardová. Dobrý Bože, obracel se mi žaludek nad tím dlouhým seznamem lidí, které využil a odkopl. No, teď je Jindřich ve Windsoru. Ten tlustý čuník je tam pohřben. Osobně jsem pomáhal nacpat jeho oteklé tělo do rakve. A je pravda, že bylo tak nafouklé, že později prasklo, stejně jako tělo mrtvého papeže Alexandra VI. Ale to už jsem byl pryč. Ujížděl jsem před černými zabijáky, abych si zachránil život. Ale to si nechám na příště. Jen ještě pro ty, kdo to nevědí, Jindřich VIII. nezemřel ve spánku, byl zavražděn!)

Ale vraťme se k tomu letnímu večeru do Windsoru před tolika lety, kdy jsme s mým pánem seděli v naší temné komůrce a mysleli si, že snad bude trvat celé dni, než si nás Jindřich nechá zavolat, když vtom přišel posel. Králův lovčí, oděný v zeleném sametu, s mysliveckou čapkou na hlavě, ozdobenou bažantími péry. (Ano, Jindřich se na hony oblékal jako Robin Hood, hlupák!) Jeho lovčí měl nepřívětivou snědou tvář. Řekl nám, že král je v kapli na mši, kterou nechává sloužit pro své psy. Myslel jsem si, že jsem se přeslechl, ale když nás ten člověk vedl po schodech dolů a dál chodbou, vzal mě Benjamin za rukáv a pošeptal mi, abych se nesmál, ať se děje cokoliv. Lovčí nás zavedl do kaple svatého Jiří, překrásné miniatury kostela. Stěny i lavice byly bohatě zdobené, u lavic korouhve a vlajky rytířů Podvazkového řádu. Presbytář se koupal ve slunci. Před oltářem stál kněz, který se chystal sloužit mši. Spatřil jsem králova záda'v trůnu podobném křesle a vedle něho neseděl nikdo jiný než sám kardinál. Co však upoutalo mou pozornost a úplně mi vzalo dech, bylo, že lavice po obou stranách presbytáře – dvě řady po čtrnácti místech, dohromady tedy dvacet osm míst – nebyly obsazeny věřícími ani

členy královského sboru, nýbrž krvelačnými mastify a loveckými psy. Zastavil jsem se a zíral! Ty bestie tam seděly zbožněji než leckterý panáček, s nohama u sebe, hlavy vztyčené, uši nastražené. Myslíte si, že lžu? Něco vám řeknu, skoro jsem čekal, že začnou zpívat *Te Deum.*

Královský lovčí se na mě ohlédl. Benjamin mě vzal za paži a strkal dopředu. Klekli jsme si na schody před presbytářem. Král obrátil hlavu doprava, viděl, že klečím za ním, luskl prsty a mše začala.

Byla to ta nejpodivnější mše, jakou jsem kdy zažil! Jednoduchá a tichá, kněz z královské kaple zaujatě odříkával text. Král tam seděl, jako by byl Bůh osobně, zatímco

Wolsey… no, jen náš laskavý Pán mohl vědět, kde se toulal jeho neklidný duch. Ale mne fascinovali ti psi. Nemohl jsem od nich odtrhnout oči. Seděli a upřeně pozorovali faráře, jako by to byl zajíc. Pochopitelně, že během epištoly se jich pár sebralo a odešlo. Král zvedl ruku, luskl prsty a oni se vrátili. Velká bestie milovala své psy. Víte, všiml jsem si, že to bylo u krvelačných tyranů velmi časté. Kateřina Medicejská nebyla jiná. Ta vraždila lidi hromadně, ale když si její psí miláček poranil tlapku, sedla si na podlahu a usedavě plakala.

Nakonec mše skončila a kněz před konečným požehnáním vzal kropenku a kbelík a každého psa zvlášť požehnal. Díval jsem se na jejich vůdce, mohutného mastifa, skoro tak velkého jako lev, kterého jsem viděl v královské menažerii, a jsem si jist, že jsem ho viděl sklonit hlavu. Potom kněz opustil presbytář, Velká bestie se zvedla a kráčela podél lavic a pohladila každého psa po hlavě.

„Hodní hoši!“ šeptal. „Hodní, moc hodní hoši!“

Psi radostí kňučeli. Král tleskl rukama a psi seskočili z lavic a poslušně následovali psovoda ven z kaple. Vypadali při tom oddaně jako novici. Král obrátil svou pozornost k nám a naznačil nám, abychom si šli sednout na polštáře před něho.

Vrhl jsem rychlý pohled na kardinála. Seděl rozvalený v honosném křesle, malou purpurovou hedvábnou čapku měl posazenu vzadu na černých, naolejovaných vlasech. Vypadal jako mocný panovník se svými jemnými rysy a tmavou pletí Itala. Měl smyslné

rty, mírně zahnutý nos a temné, zářivé oči. Byl oděn v šarlatu se zlatým lemováním. Zahlédl můj pohled, pokynul mi a pak se pietně zadíval na krucifix umístěný v apsidě kaple. Neodvážil se nás oslovit, dokud to neudělal král.

Jindřich byl tentokrát v dobré formě. Oblečen byl ve stříbrně prošívaném kabátci v lincolnské zeleni, v kalhotách které vhodně doplňovaly barvu kabátce, na nohou měl vysoké boty z měkké kůže a na ramenou plášť lemovaný hermelínem. Na hlavě neměl nic, protože byl v kostele, na jediném místě, kam si nemohl dovolit přijít ve svých oblíbených baretech zdobených drahokamy. Ale jeho tvář! Víte, viděl jsem jeho portrét od Holbeina. Tlustá tvář s prasečíma, šikmýma očkama. Jindřich mi odjakživa připomínal víc Tatara než Angličana, i když je třeba tomu ďáblovi přiznat, že byl impozantní zjev. Kdyby si byl vzal tu správnou ženu, kdyby byl poslouchal čestné muže, jako byl Tom More, místo patolízalů, kterými se to na jeho dvoře hemžilo, mohl z něho být velký panovník. Pokud jste přehlédli jeho oči, byl jeho obličej vznešenost sama. Husté obočí, mohutné čelisti a stále sevřené rty, takže když promluvil, každému se sevřelo srdce. Zadíval se na Benjamina a milostivě mu podal ruku k políbení. Když ji zvedl, zaleskly se mu na prstech prsteny s nejvzácnějšími drahokamy. Benjamin se předklonil a políbil je. Pak se Jindřich obrátil ke mně. Přistoupil jsem blíž. Pohladil mě po hlavě, jako bych byl jedním z jeho psů, a velký Wolsey se škodolibě uchechtl.

„Budeme mluvit zde.“ Král mluvil šeptem. Pohlédl na Wolseyho. „Je to jedno z míst, o němž vím, že nemá odposlouchávací otvory ve zdech.“ Jeho oči sklouzly k Benjaminovi. „Pane Daunbey, pověděl vám náš dobrý doktor Agrippa vše?“

„Viděli jsme ten dopis, Vaše Výsosti. Víme také o těch prohlášeních namířených proti vám, která vyvěsil neznámý zrádce.“

Jindřich zašoupal nohama a oči mu vztekle zablýskaly. „Zrádce, to je to správné slovo!“ řekl chraplavým hlasem. „A jakože je Bůh mým svědkem, chci, aby byl dopaden, odvlečen na Tower Hill, napůl oběšen, odříznut ještě zaživa, jeho tělo rozpáráno, vnitřnosti vyňaty a spáleny před jeho očima.“ Jindřich se opřel do opěradla a vztekle funěl.

„Co jste už zjistili, milovaný synovce?“ zasáhl taktně Wolsey.

„Milý strýčku,“ odpověděl Benjamin vkleče, „je to samá záhada. První dopis byl doručen v době, kdy byl Tower neprodyšně uzavřen. A navíc byl zavřen i v době, kdy mělo být vyzvednuto zlato z chrámu svatého Pavla a kdy se objevila ta dvě prohlášení.“

„To vím,“ vyštěkl Jindřich.

„Domníváme se,“ pokračoval rychle Benjamin, „že se jedná o dva, nikoli o jednoho zrádce. Jeden z nich musel zůstat v Toweru, druhý byl venku.“

„Kdo to byl?“ zachrčel Jindřich.

„Vaše Výsosti, to zatím nevíme.“

„Vaše Výsosti, to zatím nevíme. Vaše Výsosti, to zatím nevíme,“ pitvořil se Jindřich. Natáhl nohu a kopl mě špičkou boty do ramene. „A co ty, Shallote, s tou svou prohnanou tváří a šilhavým okem?“

„Jsem oddaným služebníkem Vaší Výsosti.“

„Jdi se bodnout!“ vyletěl Jindřich. „Všichni jsou mí oddaní služebníci –“ v jeho hlase bylo slyšet sebelítost – „dokud od nich nepotřebuji pomoc či nějakou službu.“

„Souvisejí ta dvě úmrtí mezi katy s těmi zločiny?“ zeptal se Wolsey.

„Milý strýčku, to nevíme. Nemáme ani důkaz, že tělo, které bylo nalezeno v kleci, patřilo Undershaftovi.“

„Podezříváte někoho?“ zeptal se král a předklonil se.

Benjamin zavrtěl hlavou. „Ale Vaše Výsosti,“ dodal honem a zadíval se na strýce, „ty dopisy a prohlášení jsou psány jménem dávno zesnulého Edwarda V.“

Jindřich vycenil zuby a připomněl mi mastifa. Pouhá zmínka o některém členu rodu Yorků ho dokázal vyburcovat k nekontrolované zuřivosti.

„Pokračuj, milý synovce,“ řekl Wolsey tiše.

„Koruna a její tajná služba musí určitě něco vědět o osudu těch dvou princů.“

„Pátrali jsme v záznamech.“ Wolsey se odmlčel a rozhlédl se po setmělém kostele.

„Vaše Výsosti, dveře jsou zamčené," ozval se Agrippův hlas ze tmy. „Nikdo vás nemůže slyšet."

Kardinál se předklonil. „Tak mě dobře poslouchej, synovce. Povím ti o těch dvou princích. Naposledy byli spatřeni v létě 1484, pak zmizeli. Vznešený otec našeho krále se po velkém vítězství proti uzurpátorovi Richardovi Třetímu v bitvě u Bosworthu vrátil do Londýna a ubytoval se v Toweru. Oznámil své zasnoubení se sestrou obou princů, vzácnou matkou našeho vznešeného krále, a na její naléhání zorganizoval velkou pátrací akci v Toweru a jeho nejbližším okolí."

„Kdo byl konetáblem za Richarda Třetího?" zeptal se Benjamin.

„Sir Robert Brackenbury," odpověděl Wolsey. „Ale ten byl také zabit v bitvě u Bosworthu a nemohl být vyslechnut. Celá pátrací akce, vyhlášená královým otcem, nepřinesla žádný výsledek. Ti nejzkušenější z jeho špionů, jak zde, tak v cizině, nezjistili o nic víc." Wolsey se znovu odmlčel. Zadíval se na Jindřicha, ale ten měl zavřené oči. „Vznešený otec našeho krále a jeho ctihodná manželka spolu prožili dvacet čtyři let panování a po celou dobu se zajímali o to, co se těm dvěma princům mohlo stát. Celé věci nepomohla ani skutečnosti, že se našla celá řada podvodníků, z nichž každý předstíral, že právě on je jedním z těch záhadně zmizelých princů. Nejvěrohodnější byl vlámský jinoch Perkin Warbeck. Tvrdil o sobě, že je mladším princem Richardem. Jak jistě víš, nějakou dobu mu to vycházelo. Byl podporován Francií i Skotskem, kteří přijali jeho prohlášení, že uprchl z Toweru, zatímco jeho bratr byl zavražděn. Ale nakonec byl Warbeck zatčen a popraven."

„Ale předtím se přiznal, že je Vlám nízkého původu," vyštěkl Jindřich.

„Správně," pokračoval Wolsey, „ale záhada trvá nadále. Někdo říká, že princové byli zavražděni svým strýcem, Richardem Uzurpátorem. Jiní tvrdí, že uprchli."

„Je na té druhé teorii něco pravdy?" zeptal se Benjamin.

„Víme," odpověděl Wolsey, „že v lednu 1485 sir James Tyrrell, jeden z Richardových věrných, vyvezl do zahraničí tři tisíce liber. Jsou lidé, kteří říkají, že takové jmění bylo vyvezeno proto, že

Richard dovolil svému synovci vést relativně pohodlný život venku, ale inkognito.“ Wolsey pokrčil rameny. „Na druhé straně jsou zde jiné teorie, například ta, že ráno před bitvou u Bosworthu byl viděn Richard ve svém stanu, jak hovoří s mladým chlapcem s plavými vlasy, o němž si mnoho lidí myslelo, že je jedním z princů.

„Takže by mohli být naživu?“ zeptal se Benjamin.

„Tom More tomu nevěří,“ vložil se do toho Jindřich, který se zavrtěl na trůně. „Slyšel jinou verzi od kardinála Mortona, kancléře mého otce. Podle této verze ty tři tisíce liber, které sir James Tyrrell dostal v lednu 1485, byla odměna za to, že nechal zardousit oba prince ve spánku.“

Wolsey pokračoval ve výkladu této verze. „Sir Thomas More se domnívá, že Richard Uzurpátor poslal svého agenta, Johna Greena, s příkazy pro konetábla, aby prince zabil. Brackenbury odmítl, a tak Richard poslal sira Jamese Tyrrella se dvěma vrahy, Dightonem a Greenem, do Toweru, kde oba prince zardousili a pohřbili na neznámém místě.“ Wolsey se sotva znatelně pousmál. (Neměl Thomase Mora příliš v lásce). „Ale pro toto tvrzení chybí důkazy,“ pokračoval. „Sir James Tyrrell byl zatčen královým otcem v roce 1502 za konspiraci s yorkisty v zahraničí. Někteří říkají, že se přiznal k vraždě princů, ale jde spíše o domněnku než o prokázaný fakt.“

„Celý Tower byl prohledán,“ prohlásil Jindřich. „Ale jejich pozůstatky nebyly nalezeny.“

„A co ti dva sloužící, kteří na prince čekali?“ zeptal se Benjamin.

„Ti jsou dávno po smrti,“ odpověděl Wolsey. „A neřekli nic ani královým zvědům…“

„Jsou mrtví! Princové jsou mrtví! Všichni jsou mrtví!“ Jindřich bušil pěstmi do opěrek trůnu. Zíral na krucifix, jako by očekával potvrzení svých slov od samotného Boha.

„Můj pane,“ obrátil se k němu Wolsey a uklonil se. „Zcela s vámi souhlasím, ale kde se vzaly ty pečeti? Jestliže byli princové zabiti, musely být pečeti zničeny. Jestliže ovšem princové uprchli, mohli si je vzít s sebou.“

Jindřich se zadíval na svého kancléře a jeho tvář byla zrůzněna hněvem.

„Vaše Výsosti," zašeptal Wolsey, „Jsem stejně zoufalý jako vy, že se nedaří ten zločin objasnit."

„Ukažte jim ten druhý dopis," zahřímal král.

Kardinál zalovil rukou v hedvábném rouše a vytáhl svitek pergamenu, který podal Benjaminovi. Ten si ho přečetl a předal ho mně, nevšímaje si králova hněvivého zasyčení. Dopis byl napsán stejným jazykem jako předchozí, písmo bylo stejně krásné a elegantní, na konci dopisu stejné dvě pečeti. Budil dojem, že ho psal Edward V, král Anglie. Pisatel nazýval Jindřicha uzurpátorem, hřímal proti jeho věrolomnosti a položil další požadavek: aby byly před kříž u Svatého Pavla dne 28. srpna na den svatého Augustina složeny dva tisíce liber. Dopis končil sebevědomým konstatováním: „Psáno v našem paláci v Toweru, v srpnu čtyřicátého roku našeho panování."

„Hodláte zaplatit?" zeptal jsem se. Uniklo mi to neuváženě.

Jindřich se ke mně naklonil. „Zaplatím, Shallote! Ty bastarde! Ty hromado psího trusu! Ty poskvrno mého dvora! Budeš to ty, kdo převezme ty dva tisíce liber v poledne určeného dne, ale zatkneš toho zločince!"

Tou hrozbou, jak se zdálo, dal Jindřich průchod svému hněvu. Usmál se zářivě na Wolseyho, ještě jednou do mne kopl a pak vstal. Pohladil si žaludek.

„Líbila se ti moje mše, Shallote? Prosba o boží požehnání pro mé lovecké psy?" Pohladili mě po hlavě. „Zítra půjdeš na hon s námi, ale dnes budeme slavit."

Vyšel z kaple. Wolsey se zastavil, aby učinil znamení kříže ve vzduchu nad hlavou svého synovce. Pak následoval Jindřicha a jeho šarlatové roucho se při chůzi ladně vlnilo. Agrippa jim otevřel dveře, usmál se na nás a pak dveře zase zavřel.

„Já ho zabiju!" zašeptal jsem a vstal. „Benjamine, on se mnou jedná jako se psem."

„Rogere! Rogere!" Benjamin se do mne zavěsil a šli jsme k východu z kaple.

„Víte co," nasadil jsem výsměšný tón, „on se bojí, že? Bojí se duchů mrtvých Yorků? Myslíte si, že může jít o komplot?" dodal

jsem. „Vzpomínáte si, pane, na Bratrstvo bílé růže před lety? Jak yorkisté zosnovali spiknutí proti Tudorovcům?“

Benjamin protáhl obličej. „Od té doby uplynulo hodně vody, Rogere. Dům Yorků je vyrván z kořenů. Nerostou tam květiny, nezraje tam ovoce. Osud těch dvou princů,“ dodal tiše a zastavil se, aby obdivoval tapiserie na zdi u dveří, „je zajímavý, ale jen kvůli těm pečetím. Kde je král, tam jsou i insignie jeho moci. Nicméně my pátráme po vyděrači a vrahovi, a to velmi chytrém. Ale pojďme, brzy zazní trubky a strýček si nás přeje vidět u večeře.“

Vrátili jsme se do svého pokojíku. Jako hodní hoši jsme se převlékli a sešli do síně, přesněji jedné ze síní ve vnitřním paláci. Byla to nádhera. Celá místnost byla osvětlena tolika svíčkami, že byste si mohli myslet, že je den. Jejich plameny osvětlovaly zlaté a stříbrné talíře, naskládané do výšky na policích a truhlách kolem zdí. Podlahu pokrývaly koberce z čisté vlny, protkávané stříbrem. Na zdech visely ty nejvzácnější tapiserie z Flander. Stříbrné a pozlacené vázy byly plné rudých růží, které naplňovaly vzduch svou vůní. (Další znamení Jindřichova šílenství. Byl tak odhodlán potřít bílou růži Yorků, že každá budova měla vyřezávané rudé růže buď na stropě, či na stěnách. Jindřich měl tři zkušené řemeslníky, kteří je tam vyřezávali. Víte, jedna z nejlegračnějších věcí na Velké bestii byla ta, že tak často střídal manželky. Pokaždé byl tak unesen svou vášní, že trval na tom, aby jeho iniciály a iniciály jeho současné manželky byly všude. Měl šest manželek! To bylo tolik, že ho nakonec unavilo neustále iniciály měnit. Myslím, že zvláště zábavné bylo, že jeho poslední manželka, Kateřina Parrová s ostře řezaným obličejem, měla stejné jméno jako jeho první. Kdyby si byl vybíral královny se stejným jménem, mohl ušetřit spousty peněz.)

Večeře toho večera nepatřila k Jindřichovým banketům ve velkém stylu, byla to taková skromnější, intimní záležitost. Král měl samozřejmě svůj stůl na vyvýšeném pódiu a seděl v čele na okázalé židli. Stůl byl pokryt bílým hedvábným ubrusem s výšivkou červených růží. Wolsey a několik jeho důvěrných přátel sedělo s nimi. My s Benjaminem jsme seděli u jednoho ze dvou menších stolů pod pódiem. Nicméně Jindřich miloval slavnosti a i tato byla skvělá, byť

skromnější. Talíře byly zlaté nebo stříbrné, ubrusy z bílého saténu. Všechna masa – srnčí, kančí a labutí – byla profesionálně upravena v chutných omáčkách a po nich následovaly výtečné sladkosti, dorty, pudinky a drobné cukroví. Víno teklo proudem.

Musím přiznat, že jsem měl mizernou náladu. Nemám rád, když se mnou někdo jedná jako se psem. A navíc jsem se ještě klepal po úniku z vlčí jámy, proto jsem hojně pil. Po Jindřichových nekonečných hostinách se vždycky zpívalo, tančilo a hrály se karty. Té noci ho však pronásledovala minulost. Plačtivě hovořil o své matce a dokonce pronesl výmluvnou řeč o svém vlastním otci. Hladil po ruce svou tlustou ženu Kateřinu a vzpomínal na svého staršího bratra Arthura, který zemřel tak mlád. Ta tlustá bestie si hověla ve své pohodlné židli a hrála si se zlatými střapci na rukávě.

„Je to už tak dávno," naříkal v záchvatu sebelítosti. „A tolik stínů, tolik bolesti."

Jeho slova padala do tíživého ticha. Několik hostů hledělo pátravým zrakem na Kateřinu Aragonskou, která mu neporodila živého syna.

„Čtrnáct let," pokračoval ten lotr, „uplynulo od smrti mého otce a mého nástupu na trůn."

„Ale daleko víc jich ještě přijde," zvolal pochlebovač s červeným nosem. „Sire, máte za sebou teprve třicítku!" Králova tlustá tvář se rozjasnila úsměvem. Sotva znatelně pokyvoval hlavou jako projev díků za to, že mu pochlebovační dvořané zatleskali.

„Šestý den šestého měsíce šestého roku kralování vašeho otce." Norris, jeden z královských nejstarších důvěrníků, ta slova vykřikl a dramaticky položil důraz na datum narození Velké bestie.

Jen dobrý Bůh ví, co to do mě vjelo. Kdykoliv šlo o Velkou bestii, dopustil jsem se nějakého faux pas. Možná, že jeho jednání se mnou v kapli probudilo v Shallotovi jeho jedinou ctnost: nemám rád, když mě někdo ponižuje.

„Ano," vykřikl jsem s břichem plným vína. „Šestý den šestého měsíce šestého roku. Šest, šest, šest, jako ten netvor z Apokalypsy!"

Celá místnost ztichla tak, že byste mohli slyšet spadnout špendlík. Jindřich zalapal po dechu. Můj pán si chytil hlavu do dlaní a dokonce i Wolsey si přiložil kapesníček ke rtům a vystrašeně se na mě podíval.

Král zvedl ruku. „Hudbo, tance začíná, zítra půjdeme na lov!“ Zadíval se na mě pohledem vraha. Velká bestie se chystala udeřit.

KAPITOLA

7

yl jsem opilý jako Dán a šel si lehnout. Jediné, nač jsem si vzpomněl, bylo, že mě Benjamin vedl po schodech nahoru, uložil mě do postele a znepokojeně se na mě díval. „Rogere!“ zašeptal. „Jak tě, pro všechno na světě, napadlo něco takového říct? Taková nepředloženost!“

„Ďáblovy koule!“ zamumlal jsem. „Je to pravda.“ Pak jsem si překřížil ruce na prsou a usnul spánkem opilce.

Ale probuzení už nebylo tak milosrdné. Slunce ještě nevyšlo, když královi lovčí s čapkami na hlavách a loučemi vtrhli do našeho pokoje. Benjamin vyskočil z postele, ale jeden z nich mu přiložil dýku na krk.

„Zůstaňte na místě, pane Daunbey,“ varoval ho. „Váš milovaný strýček vám nechá vzkazovat, že nebýt vás“ – ukázal na mě, který jsem bezvládně visel v rukou dvou statných halamů – „pan Shallot už by nyní visel na nejvyšší šibenici za zločin urážky majestátu.“

Víte, že ten bastard měl pravdu? Dopustil jsem se velezrady tím, že jsem veřejně znevážil královo datum narození. Ukázalo se však, že právě tímto posměškem jsem napomohl odhalení té odporně krvavé záhady, před kterou jsme s Benjaminem stáli (dobrotivý Bůh nás vede pro nás nepochopitelnými cestami k cíli).

Jenže v pět ráno, když jsem byl ztuhlý zimou, vyděšený k smrti a s hlavou ještě ztěžklou vínem, jsem byl dalek toho, abych o tom přemýšlel. Myslel jsem si, že mě opravdu pověsí. Chtěl jsem se hájit. Nadechl jsem se a chtěl začít, ale oni mě vyvlekli z pokoje, zavřeli za mnou dveře a jeden z lovcích mi dal pěstí do zubů. Viděl jsem, že není přístupný žádnému vysvětlování, tak jsem se nechal mlčky vláčet dolů po schodech a prázdnými chodbami až do rozlehlých zámeckých koníren. Nedaleko byl psinec a vytí jeho loveckých psů ve mě vyvolalo nevysvětlitelný pocit strachu. Byla hodina mezi nocí a dnem.

Nebe bylo čisté, jen mírně zarudlé místo na východě ohlašovalo blížící se východ slunce. Lovčí mě obklíčili jako smečka ďáblů v černé kůži. Několik z nich se zlomyslně křenilo. Jeden či dva na mě smutně hleděli, ostatní pracovali jako profesionální žoldáci. Dostali úkol, tak ho plnili. Svlékli mě do naha. To bylo naposledy, co jsem viděl svou italskou hedvábnou košili, jemné flauderské kalhoty a drahé plátěné prádlo. (Vezměte si k srdci Shallotovu radu: Nikdy nespěte v šatech. Když si pak pro vás přijdou v časnou ranní hodinu, nemůžou vám je ukrást.)

Snažil jsem se protestovat, ale jeden z lovčích mě uhodil přes ústa koženou rukavicí, tak jsem zmlkl. Odtáhli mě pod pumpu. Když na mě pustili studenou vodu, srdce se mi rozbušilo a mozek rázem pročistil. Potom přinesli škopek s tukem, žluklým a podle toho zapáchajícím. Natřeli mě od hlavy k patě. Na nohy mi navlékli hrubé sandály a na tělo kančí kůži. Pokusil jsem se utéct, ale chytili mě a svázali mi nohy a ruce. Když skončili, odstoupili a prohlíželi si své dílo.

„Nejpodivnější zvíře, jaké jsem kdy viděl," pronesl jeden z nich.

„Jsem zvědavý," dodal druhý, „jak dlouho v tomhle vydrží utíkat." „Dovolíte," přistoupil ke mně a nanesl mi ještě trochu žluklého tuku na obličej. „Mohli bychom mu dát tu kančí hlavu vedle jeho."

Jejich žerty naráz ustaly, když se ve dveřích objevila statná postava a kráčela k nám přes dláždění. Byl to Velký vrah osobně, oblečen jako Robin Hood, totiž v zeleném kabátku a s přihlouplou čapkou s labutími péry na hlavě. Přistoupil blíž a prohlížel si mě.

„Pane Shallote, za to, co jste řekl, byste měl viset."

„Někteří z nás visí, jiní ne," odpověděl jsem vesele. Král nasadil falešný úsměv, ale v očích mu blýskalo hněvem.

„Dnes se vydáme na lov, ale nebudeme lovit divoké svině ani kance, nýbrž ty, kteří by měli vědět, kde je jejich místo a umět držet jazyk za zuby. Otevřete ústa pane Shallote."

Poslechl jsem a král uchopil můj jazyk prsty v rukavici a přitáhl mě za něj k sobě.

„Je-li kanec skolen," zašeptal, „je královým privilegiem vyříznout mu jazyk. Nezapomeň na to, Shallote."

Udělal jsem to, co jsem dělal pokaždé, když mi ta tlustá bestie vyhrožovala. Ulevil jsem svým útrobám, hlasitě a dlouze, až se to rozléhalo přes nádvoří. Byl to dlouhý, hlasitý pšouk jako výraz protestu. Lovčí se rozchechtali. Jindřich luskl prsty.

„Přiveďte psy!“

Dva myslivci zašli za ohradu a přivedli dva z velkých psů, které jsem viděl večer předtím v kapli. Myslel jsem si, že by mě mohli poznat, tak jsem se pokusil o úsměv, ale ty ďábelské potvory jen zavrčely a odhalily bílé, chňapající zuby.

„Představuji vám Smrt a Mor,“ pitvořil se Jindřich. „Jsou to rovněž postavy z Apokalypsy, pane Shallote. Jsou to němečtí lovečtí psi, nejlepší rasa k práci na honu.“ Podřepí si a začal je hladit. „Když si k vám jednou přičichnou a zachytí váš pach, budou vás pronásledovat až na konec světa. Až lov začne, dáte se do běhu. Poběžíte o život a tihle psi vás budou pronásledovat! Vylezete na strom a oni si sednou pod něj! Odhodíte kančí kůži a oni vás budou sledovat podle pachu toho tuku na těle. Skočíte do řeky a pokusíte se ho smýt: vyloučeno. Dřív, než se vám to podaří, budou u vás a skolí vás.“

„Jakou mám tedy naději?“

„Velmi malou,“ odpověděl král. „Ale jestli se vám podaří vrátit do této konírny i s tou kůží na hřbetě, vyhrajete svůj život a k tomu ještě měšec zlaťáků.“ Ten krutý lotr mi strčil svůj prst před obličej. „Nesmíte si sundat tuhle kůži, ani sednout na koně, ani do jakéhokoliv vozu.“

Srdce mi spadlo do kalhot. Zatímco Velká bestie mluvila, zvažoval jsem možnosti. Nejjednodušší by bylo počkat si na nějaký povoz a ukrást koně. Ale Jindřichova slova tuto naději pohřbila, stejně jako jeho zákaz zbavit se té kůže. Koneckonců, mohla by být legrace, kdyby se mi podařilo navléknout ji na nějakého potulného mnicha a utéct do Windsoru, zatímco ten chudák by běžel za mne. Místo toho jsem tam stál a třásl se ve vycházejícím slunci. Jindřich se mezitím obklopil tlupou svých vybraných dvořanů, obvyklou bandou patolízalů, kteří sedlali koně a popíjeli poháry horkého positu. Prohlíželi si mě od hlavy k patě, jako bych byl nějaký jelen nebo liška.

Nakonec byli všichni připraveni. Dva lovčí na koních mi přehodili přes hlavu plátěný pytel a držíce mě mezi sebou mě provedli městečkem až na rozlehlou louku, ještě mokrou ranní rosou. Na vzdálenějším konci ji lemoval les, kde Jindřich rád lovil.

„Utíkejte, abyste vyhrál svůj život, pane Shallote.“ Jeden z lovcích mi stáhl pytel z hlavy a ukázal k lesu. „Král vám dal hodinový náskok. Až uslyšíte zatroubení na roh a štěkání psů, lov začne.“

Zadíval jsem se na jeho společníka. Byl to jeden z těch zlých, podlých zbabělců. Pak jsem se zadíval na lovčího a uviděl v jeho drsné, opálené tváři laskavost.

„Co mám dělat?“ zašeptal jsem. „Je to proti zákonu a všem zvyklostem.“

Lovčí jen potřásl hlavou. „Nejste ani první a jistě ani poslední, kdo se účastní honu smrti.“

„Co mám dělat?“ prosil jsem.

Muž se ke mně vyklonil ze sedla. „Je to králův les,“ zašeptal, „tady platí jen jeho vlastní zákony. Ten poslední chudák se oběsil. Ať se rozhodnete udělat cokoli, nenechte se chytit psy. Roztrhali by vás na kusy.“ Stiskl mi rameno. „Utíkejte!“ dodal. „Utíkejte s větrem o závod! Nepokoušejte se někde schovat. Ti psi si pamatují váš pach a najdou vás všude.“

Obrátil koně a spolu s tím druhým odklusali. A tak jsem tam zůstal sám. Ubohý nahý Shallot, navlečený v kančí kůži, vystrašený jako kolouch a třesoucí se od hlavy k patě. Zadíval jsem se vzhůru. Nebe bylo modré jako šmolka a slunce sílilo. Překrásné letní ráno. Slyšel jsem vrkání lesních holubů a cvrkot cvrčků v trávě. Byl to den, za jakého by si člověk nejraději vyšel ven s hezkou dívkou, zavedl ji na louku, se džbánkem bílého vína a dvěma poháry se posadil na břeh nějakého potoka a poslouchal jeho zurčení. Ale to dnes nepřicházelo v úvahu! Ne ne, měl jsem umřít. Udělal jsem to, co jsem dělal v každé takové vypjaté situaci. Padl jsem na kolena a modlil se. Modlil jsem se k Matce boží a připomínal jí, že jsem sice hříšník, ale převažuje u mne dobrá stránka nad tou zlou. (Další věta, kterou jsem věnoval Willu Shakespearovi.)

A potom jsem vyrazil. Utíkal jsem jako jelen trávou a mířil k tomu tmavému pruhu stromů. Víno mi vyprchalo z hlavy a mozek mi začínal znova fungovat. (Počkejte chvíli, můj kaplan se zase začíná pochechtávat. Nic neslyší raději než to, že jeho dobrý pán musel běžet o život. Musím ho přetáhnout rákoskou přes prsty. To ho naučí většímu respektu.)

Doběhl jsem k lesu a sledoval pohledem cestu, která se vlnila mezi stromy. Měl jsem pokušení zalézt do podrostu, ale to by byla bláhovost. Vysoká tráva by mi znemožňovala běh, musel bych rozhrnovat větvičky, a to by snížilo mou rychlost natolik, že by mě psi brzy dostihli. A tak jsem běžel dál, klel a nadával a dostával se hlouběji a hlouběji do lesa. Brodil jsem se potoky a temnými stojatými mokřinami a zoufale hledal nějaký – úkryt. Nějaké místo, kde bych se skryl před smrtí, která mi za chvíli bude v patách. Ale byl jsem v královském lese, Jindřichově loveckém revíru. Tady nebudou žádné vesnice či statky, ani dřevorubecké či uhlířské sruby. Byl jsem sám. Běžel jsem dál a dál, srdce mi prudce tlouklo a nohy začínaly slábnout. Doběhl jsem na mýtinu a byl asi v půli, když se najednou vynořil z lesa muž na koni. Podíval jsem se na něho a padl na kolena. Myslel jsem si, že už jsem mrtvý a dostal jsem se do pekla. Jezdec byl celý v černém, jeho válečný kůň stejné barvy koulel očima a kopyty rozrýval zem porostlou mechem. Učiněná pekelná vidina. Přes obličej měl černou masku. Na hlavě měl mohutné paroží jako jelen.

„Dál už nechoď!“ zavolal na mě.

„To jsem ani nechtěl,“ zaúpěl jsem a vzhlédl k němu.

„Jsem lovec Herne,“ promluvil dutým, hlubokým hlasem. „Co děláš v mém lese?“

„Mám zemřít krvavou smrtí!“ naříkal jsem. „Honí mě Velká bestie, náš král.“

Odhadoval jsem vzdálenost mezi sebou a jím a přemýšlel, zda bych měl šanci shodit ho z koně. Zjevení nezjevení, ten kůň byl skutečný. Mohl bych být u první brány dřív, než by mě Jindřich našel. Zdálo se, že lovec mi čte myšlenky, protože jsem zahlédl pod pláštěm kuši a nad hlavou mi prolétl šíp.

„Dál nesmíš!“

Sedl jsem si na paty. „Pomoz mi!“ zakvílel jsem.

Jezdec hodil na zem pytel, obrátil koně a odklusal po lesní cestě pryč. Nechal jsem ho, napůl plakal, napůl se smál a plazil se k pytli. Rozvázal jsem provaz. Něco mě škráblo do ruky. Když jsem ji strčil do pytle, nahmatal jsem dřevěný luk s pevnou rukojetí a tornu s šesti šípy s husími péry. Pak jsem z něj vytáhl ještě černou koženou masku a paroží. Byly tam i sušenky máčené v cukru a opletená bandaska s vínem. Znáte Shallota: darovanému koni na zuby nehledí! Mé modlitby byly vyslyšeny, i když nevím, jakým záhadným způsobem se donesly k lovci Hernovi.

Chvíli jsem se díval na obsah pytle. Potom jsem spolykal sušenky, vyprázdnil pečlivě láhev a přemýšlel, co dělat. Pomoc přišla, ale proč taková? Proč v podobně lovce Herna? Vzpomínal jsem na legendy o tom bájném lovci, který byl údajně duchem lovčího, před stovkami let neprávem oběšeného na velkém dubu ve windsorských lesích. Říkalo se, že od té doby ve zdejším lese nadále loví s přízraky svých psů a pekelných jezdců.

Zhluboka jsem se nádech a hlasitě vyfoukl vzduch, čímž jsem zklidnil srdce a vyčistil si mozek. Ovšem, Velká bestie je pověrčivá jako stará cikánka a já už věděl, co mi ten neznámý zachránce chtěl říci. Dal mi jídlo a víno, abych se posilnil, masku s parožím, luk a tornu s šípy. Už jsem nebyl Rogere Shallot, ale lovec Herne.

Ujistil jsem se, že v láhvi nezbylo žádné víno. Vrátil jsem ji do pytle i s ubrouskem, ve kterém byly sušenky, a hodil to do křoví. Pak jsem zaslechl táhlé zatroubení loveckého rohu a vítr ke mně donesl pronikavý štěkot a vytí psů. Hon začínal, ale kdo bude lovcem?

Rozběh] jsem se, teď již přesvědčen, že se mi podaří uniknout. Přebrodil jsem nevelký potok a vyšplhal se po břehu. Měl jsem ruce i nohy umazané od bláta. Král mi nakázal, že nesmím odložit kančí kůži, ale neřekl mi, že si nesmím dát nic na ni. Skočil jsem zpátky do potoka a začal se systematicky natírat blátem od hlavy k patě. Když jsem skončil, vypadal jsem jako nějaký lesní démon, míhající se mezi stromy. Štěkající psi se ke mně blížili, ale místo Shallota zbabělce měli dostihnout Shallota chytráka.

V lese byl průsek. Vyšplhal jsem se po strmém svahu a zmizel v hustém křoví na vrcholku kopce. Za chvíli už se mezi stromy vyřítila ta dvě velká psiska a hnala si to ke mně jako dva šípy. Zastavili se na úpatí kopce a hledali mou stopu. Měl jsem radost, když jsem viděl, že je bláto přinejmenším zmátlo. I přes celkem slabý zrak jsem byl obstojným lukostřelcem. Postavil jsem se na vrcholek kopce, založil šíp a napjal luk. Vyzkoušel jsem vítr na tváři. Byl to jen slabý, sotva znatelný vánek. Víte, já mám rád zvířata a z nich nejraději psy a koně, ale ti dva mastifové, Smrt a Mor, za mnou byli posláni, aby mě roztrhali. Zhluboka jsem se nadechl a vypustil šíp. Jednoho ze psů jsem zasáhl do krku. Vyskočil a padl na bok. Druhý vztekle zavyl a rozběhl se ke mně. Vystřelil jsem druhý šíp. Už jsem se nebál. Litoval jsem jedině toho, že střílím po ubohých psech místo po Jindřichovi. Tentokrát jsem ale minul, protože pes běžel příliš rychle a šíp mu proletěl nad hlavou. V tu chvíli už se mezi stromy objevili lovci z královy družiny. Vzal jsem další šíp, zamířil a zasáhl psa rovnou do otevřené tlamy. Vybočil ze směru, padl a řítil se dolů z kopce. Ostatní psi vycítili, že něco není v pořádku, proto zůstali na úpatí kopce, kde rozpačitě pobíhali. Psovod vyděšeně hleděl na zjevení na vrcholku kopce.

„Jsem lovec Herne!“ zařval jsem a můj hlas zněl za maskou dutě a k nepoznání.

Lovec upustil bič a zíral na mě. Založil jsem další šíp a zasáhl toho lotra přesně do ramene. Potom jsem mu zatančil jako divoch a ztratil se v křoví. Co ještě mohu říci? Hon samozřejmě skončil. Vůdčí psi byli mrtví, jeden z lovců zraněn. Rozběhl jsem zpátky, a když jsem se blížil k okraji lesa, zahlédl jsem cimbuří windsorského zámku

Sundal jsem masku, ukryl luk a tornu se šípy v podrostu, smyl ze sebe bláto v blízkém potoce a kráčel si jako každý jiný dvořan přes vesnici. Ignoroval jsem udivené pohledy prodavačů a hokynářů po cestě k zámku. Oh, jak mi bylo blaze a jaký hlad jsem cítil v útrobách! Komoří a sluhové na mě zírali jako na ducha. Našel jsem cestu do koníren a panovačně jsem si vyžádal pohár španělského bílého vína a talíř opékaného masa. Sedl jsem si na zem, opřel se zády o kůlnu a najedl a napil se dosyta na sluníčku.

Hodiny ubíhaly a mně začala být zima. Po vracejících se lovcích ani památky, proto jsem si vzal plášť a zamířil k paláci. Zprávy o tom, že jsem unikl, už se rozšířily po královské domácnosti, a tak mě nechali na pokoji, i když den předtím by mě chytili a odvedli k nejbližším strážím. Vrátil jsem se do věže, ale schody do Benjaminova pokoje byly ještě střeženy. Nechtěl jsem předvádět svou nově nabytou autoritu, ale teď jsem přinejmenším věděl, že mým tajemným zachráncem nebyl Benjamin. Šel jsem do kuchyně, vyžádal si ještě nějaké maso a pití od vyděšeného kuchaře a znovu bloumal po paláci.

Ten den pro mě byl velmi důležitý, nejen proto, že jsem unikl Jindřichově pomstě, ale protože úzce souvisel s vrahy, kteří mátli Benjamina i mě. Musel jsem se právě nacházet v hlavní věži, procházel jsem po dlouhé dřevěné galerii, když jsem uviděl velký zarámovaný obraz, visící na dřevem obložené zdi. Byla to podobizna Alžběty z Yorku, matky Velké bestie. Šel jsem k němu a díval na krásnou, slonovinově bílou tvář, její pověstné zlaté vlasy, přísně sčesané pod čepečkem posázeným drahokamy. V pozadí byla její rodina. Postavy nebylo téměř možné rozeznat, jednak proto, že pozadí bylo velmi tmavé, jednak proto, že obraz byl pokryt prachem. Už to je samo o sobě dost výmluvným důkazem o manýrách Velké bestie! Nikdy ho nezajímal ani otec, ani matka! Když jeho komisaři pod vedením Cromwella začali plenit opatství a kostely, Jindřich nechal vykopat hrob své babičky a rakev nechal stát venku, aby ji mohli poničit a zneuctít kdejací pobudové. (O mnoho let později jsem se přimluvil u Alžběty, aby to napravila a nechala její ostatky uložit do rakve a znovu pohřbít.)

Přitáhl jsem si židli a postavil se na ni, abych z pozadí obrazu setřel prach, protože jsem tam rozeznal dva malé chlapce: Alžbětiny bratry, prince Towerské. Věřil jsem, že mi ten obraz poskytne stopu, ale židle ujela a já spadl a narazil do dřevěného obložení. Musel jsem se při pádu dotknout rukou nějaké tajné páčky, protože obložení se otevřelo jako tajné dveře. Rozhlédl jsem se kolem. Nikoho jsem neviděl, tak jsem vešel dovnitř. Židli jsem postavil mezi dveře a rám, aby se nezavřely a já nezůstal navěky uvězněn.

Ocitl jsem se v malém, zatuchlém pokojíku. Když si mé oči trochu přivykly na tmu, rozeznal jsem stůl, židli a ve vzdálenějším koutě malou postýlku na kolečkách. Natáhl jsem ruku nad stůl a uchopil silnou svíci, vedle níž stálo křesadlo. S velkými obtížemi jsem svíčku zapálil a po pokojíku se rozlilo světlo. Bůh ví, co jsem čekal, ale jediné, co jsem našel, byl hliněný hrnec, pár hadrů na posteli, špinavý mosazný džbán a střepy poháru, který evidentně spadl se stolu. Všechno nasvědčovalo tomu, že tu někdo bydlel, i když ne zrovna poslední dobou. Sfoukl jsem svíčku, vyšel ven a pečlivě za sebou zavřel.

Právě jsem chtěl pokračovat v obchůzce, když jsem zaslechl zvuk rohu. Rozběhl jsem se honem zpátky do koníren a zaujal pozici, ve které mi král naposledy vyhrožoval. Zhluboka jsem dýchal, abych uklidnil bušící srdce při pohledu na krále a jeho družinu, kteří se celí zablácení a dost zkrotlí vraceli domů. Jindřich sklouzl z koně, poslal zraněného lovce k ošetření a nařídil, aby těla obou mrtvých mastifů odnesli do zámecké kaple. Potom Velká bestie zamířila ke mně. Jeho dvořané se shlukli za ním a s napjatými tvářemi na mě upírali zvědavé pohledy.

„Tak, Shallote, znovu jsi unikl?“

„Ano, Vaše Výsosti.“

„A jak?“ Král naklonil svou tvář ke mně.

Choval jsem se nanejvýš obezřetně a vyplašeně, otevřel jsem ústa, že odpovím, ale pak jsem je zase zavřel a jen povzdechl.

„Víš, co se stalo mým psům?“ vyštěkl král. Ustrašeně jsem zavrtěl hlavou. „A mému lesmistrovi?“ Začal jsem vzlykat.

(Kit Marlowe mi jednou řekl, že bych byl dobrým hercem. Dokázal jsem měnit nálady na počkání. Ale věřte mi, že toho dne ve Windsoru jsem je měnil proto, abych si zachránil život!)

Klekl jsem si na dláždění před Velkou bestii. A udělal jsem dobře! Jindřich měl rád, když se před ním jeho poddaní ponížen krčili.

„Co to má znamenat?“ dával nadále průchod svému hněvu.

„Vy mi to nebudete věřit.“ Objal jsem mu boty a vzhlédl k němu. „To, co jsem viděl, Vaše Výsosti, bylo tak hrozné! Pekelný přízrak!“

Oh, zasáhl jsem do černého. Velký tlustý Jindra byl vážně pověrčivý jako stará cikánka.

„Pokračuj dál," poručil mi a já věděl, že se chytil.

„Byl jsem v lese, Vaše Výsosti. Běžel jsem o život a pozdě litoval, že mě můj užvaněný jazyk a mysl omámená vínem dostaly do neštěstí."

„A dál?" vybafl Jindřich.

„Mezi stromy se mi zjevil jezdec. Oh, Vaše Výsosti, byl strašný. Jeho kůň byl černý jako uhel, oči jako řežavé uhlíky. Místo otěží měl ohnivé stuhy a sedlo z lidské kůže." Učinil jsem pauzu pro efekt. „Vaše Výsosti, upadl jsem do mdlob."

Jindřich si ke mně podřepí. „A co bylo dál?"

„Když jsem se probral, jezdec seskočil z koně. Stál nade mnou, vysoký, celý v černém. Jen Vaše Výsost mi připadá hrozivější," dodal jsem lichotivě.

Jindřich se samolibě usmál. Věděl jsem, co potřebuje.

„A co ti ta postava řekla?" zeptal se.

„Jsem lovec Herne." Zvýšil jsem hlas. „Jeho hlas se podobal vašemu, byl hřmotný a majestátní, zněl jako výstřel z děla uprostřed bitvy."

„A jak byl oblečen?" naléhal král netrpělivě.

„Celý v černém jako noc a na hlavě měl velké paroží. Měl luk, tak velký, že by ho dokázal napnout jen tak silný muž, jako jste vy."

„A co řekl ještě?" vykřikl někdo.

Jindřich se obrátil a přikázal: „Odpověz, Shallote," a škrábal mě při tom na hlavě jako psa.

„*Jsem lovec Herne,* opakovalo to zjevení. *Ty, Shallote,* jsi darebák nízkého původu. Zasloužil sis smrt za urážku *Jeho královského Veličenstva. Ale já jsem tady proto, abych ti prokázal milost. Dnes ještě nezemřeš.*" Znovu jsem se odmlčel a těžce polkl.

„Pokračuj!" zašeptal Jindřich.

Vzhlédl jsem k němu. „*Staneš se mým věrným emisarem,*" řekl Herne. „*Služebníkem mého milovaného a největšího krále Anglie.*" Snížil jsem hlas. „*Zbavíš ho jeho současného trápení.*"

Jindřich se teď usmíval od ucha k uchu.

„Pokračuj," vyzýval mě.

„Mám vám sloužit po všechny své dny," pokračoval jsem.

„A slíbil ti něco?" naléhala Velká bestie jako dítě, když žadoní o sladkost.

„Slíbil mi pro vás velikost po všechny dny, Sire," odpověděl jsem. „Zdravého syna a dlouhý život. – Požádal jsem ho o znamení," dodal jsem plačtivě.

„A co?" zeptala se Velká bestie.

„*Cožpak už jsem ti nedal znamení?*" zeptal se Herne. „*Cožpak jsem tě nezachránil před potní nemocí v Londýně?*"

(Nu, to byl parádní tah! Willovi Shakespearovi by se to moc líbilo, protože se ze všech stran ozývala „och" a „ach" z řad královských dvořanů.)

Král si tahal prsty spodní ret.

„Pravda, pravda," mumlal. „Slyšel jsem o tom. Pokračuj."

„*Vyvedu tě z tohoto honu*," slíbil mi Herne. „*Nesmím se* dotknout svého milovaného Jindřicha, ale musím potrestat *ty, kdož mu našeptávají hříšné myšlenky. Vyřiď králi, že až s nimi skoncuji, bude tato záležitost zapomenuta.*" Hleděl jsem na Jindřicha očima plnýma slz. „Vaše Výsosti, já jsem jen běžel. Zdálo se mi, že jsem upadl do hlubokého spánku, podobného transu. Slyšel jsem za sebou psy, pak jsem se našel poblíž hradu a vešel sem. Je mi líto" – zadařilo se mi nasadit rozechvělý tón – „smrti vašich skvělých mladých psů."

Díval jsem se Velké bestii do očí. Dřepěl vedle mě a škrábal se na bradě. Viděl jsem, že má podezření, ale co mohl dělat?

„A taky jsem vyhrál sázku," zašeptal jsem.

V té chvíli Jindřich vyskočil a vytáhl mě za ramena.

„Viděli jsme lovce Herna," pronesl, „takového, jak jsi ho popsal, na vrcholku kopce." Luskl prsty a jeden z jeho lovců přinesl tři šípy. Jindřich je vzal do ruky. „Nikdy v životě jsem takové neviděl," poznamenal. „Překrásné, s ocelovým hrotem." Vrátil je. „Norrisi!" zvolal, aniž se obrátil. „Vzpomínáte si, jak jste nade mnou včera v noci vyhrál měšec zlaťáků? Nuže, nyní je vyhrál Shallot, dejte mu je."

Norris s rudým plnovousem předstoupil a mrzutě mi ho podal. Pomyslel jsem si v duchu, že to musí být původce dnešní rošťárny. To

on přivedl krále na nápad, že bude lepší uspořádat hon na chudáka Shallota, než na nějakého starého divočáka, kterému by se možná běh po lesích líbil. Velká bestie mě poplácala po rameni.

„Věrný, věrný, věrný Rogere."

Znovu jsem v jeho hlase zaslechl stín nedůvěry, ale pak mě milostivě propustil a já se vrátil do pokoje. Můj pán se na mě podíval, objal mě, potom mě odstrčil a prohlížel si mě od hlavy k patě.

„Rogere, nezranili tě? Slyšel jsem, co se stalo." Zvedl ruku. „Ne, neodpovídej. Já počkám."

Šel ke dveřím a zavolal na sloužící, aby přinesli pár věder horké vody. Počkal, dokud jsem neseděl v mýdlové pěně a nedržel v ruce pohár s bílým vínem, než pokračoval ve svých otázkách.

Vyprávěl jsem mu všechno, co se stalo. Šel se přesvědčit ke dveřím, že nikdo neposlouchá. Vyslechl mě a pak hvízdl.

„Kdo to mohl být?" zeptal se.

„Pokud jde o mne, lovec Herne," odpověděl jsem. „Je to můj příběh, pane, a nebudu ho měnit."

Potom, unavený a s víčky padajícími ospalostí, jsem se oblékl do čistých šatů, které mi král nechal poslat, a sešel jsem do velkého sálu, kde mi všichni připíjeli a blahopřáli. Všichni za mnou chodili, plácali mě po zádech a říkali, jak jsem ohromný. Celý palác už slyšel tu novinu a všichni chtěli slyšet o lovci Hernovi. Tak jsem ji vyprávěl svůj příběh a přikrášloval ho, kde to jen šlo. Čas od času jsem zachytil sarkastický pohled Velké bestie. Viděl jsem, že mu to vrtá hlavou, ale odpověď nenacházel. Když jsem měl plné břicho a měšec naditý zlaťáky a stříbrňáky, následoval jsem nejistým krokem Benjamina do našeho pokoje. Agrippa seděl na posteli a čekal na nás, na krku měl pověšený dlouhý kožený vak, který svíral na zemi mezi nohama.

„Milovaný strýček posílá své blahopřání, drahý synovce," řekl. „Zítra odvezete toto zlato do Londýna. Necháte ho na schodech před křížem svatého Pavla ve chvíli, kdy začnou kostelní zvony zvonit poledne."

„A král neudělá nic?"

„To ne, král udělá všechno. Místo bude obklíčeno šerifovými muži, že tudy neproklouzne ani myš. Královští lukostřelci budou

střežit všechny brány Toweru od deseti ráno.“ Agrippa se usmál a v koutku úst mu zaškubalo. „Král v tebe skládá velkou důvěru, Rogere. Lovec Herne si tě vybral a slíbil, že vyvedeš krále bezpečně z této krize.“

Zavzdychal jsem a zhroutil se na stůl. Ten tlustý pytel sklapl past. Zjevil-li se mi skutečně lovec Herne, pak to zítra dobře dopadne. Pokud ne, poběžím znovu o život!

KAPITOLA

8

Druhého dne za svítání jsme opustili zámek. Agrippa nás vedl ke břehu řeky a pobrukoval si po cestě nějakou písničku. Když mi pomáhal nastoupit do bárky, vzal mě za ruku a přitáhl mě k sobě.

„Až příště potkáš lovce Herna," pošeptal mi a v očích mu blýskalo radostí, „vyřiď mu moje pozdravy."

Posadil jsem se a nechápavě hleděl, zatímco bárka se odlepila od břehu. Agrippa jen zvedl ruku, otočil se a zmizel v ranní mlze. Budu upřímný a prozradím vám, že jsem ho podezříval, že on byl tím lovcem Hernem. O mnoho let později, když starý Tom Wolsey upadl v nemilost, protože nedokázal vymoci pro krále svolení k rozvodu, doprovázel jsem ho k tribunálu do Yorku, kde měl být souzen pro velezradu. Byli jsme v Leicesterském opatství, když náhle onemocněl. (Ano, byl otráven a neudělal jsem to já.) Klečel jsem u jeho smrtelného lože, když mu smrt už seděla na jazyku a on se mi zpovídal ze všech svých hříchů. Držel jsem ho za tlustou, oteklou ruku.

„Pověz mi, Tome," oslovil jsem ho. (Tehdy jsem si už tykal s kdekým a oslovoval všechny křestním jménem, dokonce i Velká bestie mi dovolila říkat mu Hale!) Tak tedy, „pověz mi, Tome, zajisté se chceš sejít se Spasitelem, tak mi prozraď, převlékl se tehdy Agrippa do kostýmu lovce Herna?"

Tlustý Tom zavrtěl hlavou. „Vyloučeno," zašeptal. „Celý den byl se mnou u krále."

Nuže dobrá, možná Agrippa přikázal některému z těch svých statných siláků, aby tu roli sehrál. To jsem už nikdy nezjistil.

Dorazili jsme do přístaviště u chrámu svatého Pavla ve chvíli, kdy zvony svolávaly na druhou mši. Benjamin po celou cestu nepromluvil,

a když bárka zastavila, prudce vyskočil, popadl měšce se zlaťáky a rozběhl se po nábřežních schůdcích. Ustrašeně se při tom rozhlížel.

„Co se děje, pane?“ zeptal jsem se, běže za ním.

Benjamin schoval měšce pod plášť a neustále se vystrašeně rozhlížel.

„Rogere, mám velmi nepříjemný pocit!“

Ukázal jsem na halapartníky a lukostřelce stojící na bárce.

„Oni půjdou s námi,“ řekl jsem. „A král určitě nechal rozestavět další kolem kříže svatého Pavla.“

Ale to Benjamina neuklidnilo. Královští vojáci kolem nás vytvořili neprostupnou hradbu a my stoupali vzhůru k věžím chrámu svatého Pavla. Město se postupně navracelo k normálnímu životu. V ulicích už zase stály krámky a v nich hokynáři a prodavači. Sběrači výkalů se starali o čistotu veřejných záchodků. Byli oblečeni jako lazaři, od hlavy k patě omotaní v hadrech, aby se tak chránili proti zápachu z výkalů, který znečišťoval vzduch a pronikal do dýchacích cest. Po povozech s mrtvolami a červených křížích na dveřích už nebylo nikde ani stopy. Zahlédl jsem dva kapsáře s prohnanými tvářemi a vzpomněl jsem si na Quicksilvera. Kdepak asi je? Ještě mě nepřešla chuť přátelsky mu stisknout krk! Nicméně žalmista říká: „Stačí, když je zlo pryč,“ a nás s Benjaminem čekal nelehký úkol.

Zabočili jsme do Paternoster Row a pokračovali Svatopavelskou ulicí, která vedla rovnou k chrámu. Když jsme jí prošli, díval jsem se na slavnou alegorii „Tanec smrti“ na zdech. Groteskní, strašidelní kostlivci, hopsající a cenící zuby, vedli stovky lidí do velké, černé díry pekla. Zmiňuji se o tom proto, že ty malby už tam nejsou. Nechal je odstranit vévoda ze Sommersetu. Vešli jsme do hlavní lodi takzvanou Pavlovou cestou, kudy procházeli i představitelé města, ukazovali se, vyměňovali si zdvořilosti a uzavírali dohody. Zpěváčci ze sboru byli venku a kontrolovali, zda někdo nemá na botách ostruhy, neboť měli právo vybírat od takových pokutu, tzv. „ostružné“. V západní části chrámové lodi seděly asi dva tucty písařů u malých pultů a psali dopisy a právnické dokumenty. Benjamin zastavil naši eskortu a zadíval se na písaře.

„Zajímalo by mě,“ pošeptal mi, „zdaje použili i naši vyděrači.“

„Ne, pane.“ Ukázal jsem rukou dokola. „Jen se podívejte na ten dav darebáků a zlosynů, kteří se zde scházejí. Nájemní sluhové a otrhaní právníci, shánějící klienty. Kdyby nezradili své nájemce sami písaři, tihle by to udělali určitě.“

S tím Benjamin souhlasil. Vešli jsme do presbytáře, kterému dominovala překrásně vyřezávaná a vyzdobená hrobka svatého Erconwalda. Tam na nás čekal nervózně vypadající kněz, který přešlapoval z nohy na nohu. Rychle nás pozdravil a zavedl do sakristie, kde nám představil Johna Ramasdena, hromotluka ve vojenském stejnokroji. Kapitán stráží v královském Whitehallu Ramasden byl oblečen do kroužkového brnění s těžkým vojenským opaskem kolem pasu. Měl ostře řezaný obličej a zlé oči. Byl dokonalým obrazem tvrdého válečníka. Ignoroval naše představování a přešel přímo k věci.

„Mé rozkazy jsou jasné,“ zaduněl jeho hlas. „Až začnou zvony vyzvánět poledne, vyjdete se zlaťáky na hřbitov a položíte je na schody před křížem svatého Pavla.“

„A co potom?“ zeptal jsem se.

Ramasden ke mně přiblížil svou tvář a jeho krhavé oči mi připomněly královy.

„Nedál bych ani krysí hovno za to, co se stane!“ odpověděl a pak se zašklebil. (Měl v ústech jediný zub a dech mu páchl.) „Nějaký ničema se pokusí ty měšce odnést. A já se svými muži ho chytím, jeho komplice, pokud nějaké bude mít, taky a odvedeme je do Toweru.“ Protáhl obličej. „Do té doby budeme čekat!“

A čekali jsme. Minuty se táhly jako hodiny. Benjamin, ponořený do vlastních myšlenek, se usadil na židli a hlídal měšce se zlaťáky. Čas od času se na mě zadíval, potřásl hlavou a něco zamumlal.

„Ale jak to chce udělat? Pro všechno na světě, Rogere, jak to chce udělat?“

Abych pravdu řekl, na to byl krátký i můj bystrý rozum. Když zvony spustily, vyskočil jsem. Ramasden nás vypustil ven postranními dveřmi a my se ocitli na prostorném hřbitově. Vy z vás, kteří jste tam někdy byli, víte, že je to takové malé městečko samo pro sebe. Před několika lety to přestal být hřbitov a udělali z toho pochybné tržiště,

kde se scházejí všichni zloději, aby se podělili o nepoctivé zisky. Jsou chráněni nějakým stupidním městským nařízením, že tam nesmí vkročit ani biřic, ani jiný muž zákona.

Toho dne obchod proběhl rychle. Vzduch byl nasycen pachem zpocených těl, jídel, která se připravovala na otevřených ohních, voňavkami pouličních děvek. Do uší nám doléhal hukot hlasů a křik hokynářů. Několik lidí si s údivem prohlíželo Ramasdena. Ale měl na sobě královskou uniformu, takže se ho nikdo neodvážil obtěžovat, když nám razil cestu mezi krámky ke kříži svatého Pavla, který se tyčil nad bývalým hřbitovem. Kříž stál na místě, kde heroldové oznamovali velká vítězství, narození princů, popravu některého z významných šlechticů. Někdy i barvitě popisovali, jak byl rozpárán a jeho střeva vyvržena na Tower Hill. Kolem kříže stály krámky s knihami a pisatelé pamfletů se svými písaři seděli a poslouchali tyto zprávy. Během několika hodin byly sepsány a prodávaly se v ulicích. Nad hlavami nám vyzváněly zvony a já pátral v davu po nějaké známé tváři. Nakonec začalo odbíjení a my s Benjaminem hlasitě počítali.

„Deset, jedenáct!“

A potom poslední úder jako smrtící rána. Benjamin rychle vyběhl a položil měšce na schody před křížem. Zajímalo mě, jak dlouho tam vydrží. Při množství lapků v Londýně zmizel každý zapomenutý pytel či měšec dřív než by řekl švec. Viděl jsem, jak nějaký lump s ostřížím zrakem ničemy vyšel zpoza jednoho krámku a zamířil k měšcům. Vyrazil jsem, ale vtom zaječela nějaká žena. „Potní nemoc! Potní nemoc!“

Výkřiky zanikly v ohlušujícím výbuchu, jako by někdo vystřelil z děla. Všichni se rozprchli. Benjamin a já jsme ztratili svého strážce z dohledu, a když jsme se ohlédli, měšce se zlatem byly pryč. Vyběhl jsem po schodech ke kříži a rozhlížel se po davu. Pochopitelně všichni utíkali. Všichni měli strach, že někde mezi nimi je nakažená osoba, všichni chtěli uniknout před výbuchem. Jedni byli rozhodnuti bránit svůj majetek, jiní se zase chtěli zmocnit majetku cizího. Vypukl absolutní chaos. Muži a ženy se vzájemně napadali, převraceli stánky, někteří vytahovali nože, házeli láhvemi, děti křičely, ženy ječely, muži

kleli a vzájemně do sebe strkali. Viděl jsem, jak se Ramasden ohání mečem, aby zahnal lidi od kříže.

„Ty měšce jsou pryč, Rogere!“ volal Benjamin. „Jen Bůh ví, kdo je odnesl!“

„Ale jak?“ volal jsem na něho.

Benjamin si sedl na nejnižší schod a ukryl tvář v dlaních. Připadalo mi, že je to to jediné, co můžeme udělat, proto jsem se k němu přidal.

„Na tohle bych nikdy nepřišel.“ Benjamin zvedl hlavu a zadíval se na zmatek kolem. „Čeho se Londýňané bojí, Rogere? Potní nemoci a ohně.“ Zvedl se. „Tady jen marníme čas.“

Šli jsme k Ramasdenovi a vyměnili s ním pár slov. Pak mi Benjamin pokynul, abych se s ním vrátil do chrámu, který byl úplně vylidněný.

„Nejsem prorok,“ poznamenal Benjamin a podřepí u jednoho sloupu. „Ale vsadím se o sud vína, že až se Ramasden vrátí, řekne nám, že nikoho s příznaky potní nemoci nenašel a ten výbuch že způsobila nálož střelného prachu opatrně umístěná na nějakém uzavřeném místě.“

Benjamin měl pravdu. Ramasden za námi přišel do kostela a klel a nadával tak, že mohl puknout.

„Ta pakáž!“ řval a chodil sem a tam. „Ti tupí idioti!“

„Mluvíte o svých vojácích?“ zeptal jsem se. „Kdo nechal toho lotra utéct?“

Ramasden se zastavil. Přistoupil ke mně a kopl mě do podrážky.

„Ne, pane, nemluvím o svých vojácích, ale o tom idiotském opilci, zpoceném jako prase, který padl do mdlob zrovna uprostřed tržiště. Ta hloupá ženská uvěřila jednomu žebrákovi, který ho prohlédl a řekl, že je nakažený.“

„A ten výbuch?“ zeptal se Benjamin.

„Nálož střelného prachu,“ odpověděl Ramasden. „Položená do strouhy, která vedla do jednoho z opuštěných hrobů.“ Kroutil hlavou. „Takový mazaný podvod.“ Odkašlal si a plivl na chrámovou podlahu. „Vy jste ho neviděli?“ zadíval se na nás žalujícím pohledem. Podřepí

si vedle nás a šťouchl mě do hrudi. „Jak můžu vědět, že jste to nevzal vy sám?“

„Jestli do mě ještě jednou šťouchnete…!“ vybuchl jsem.

„Jestli do něj ještě jednou šťouchnete,“ opakoval Benjamin. „Sejdeme se v Toweru, pane!“ Můj pán se postavil na nohy a pomohl i mně. Chladně se díval na Ramasdena. „To zlato bylo odneseno velmi rafinovaným zlodějem, který dávno uprchl. Takto to oznámím svému strýčkovi kardinálovi.“

Ramasden ucouvl a mumlal něco na svou omluvu. Benjamin ho ignoroval. Chytil mě za rukáv a táhl mě téměř kvapně z kostela a potom po Paternoster Row k malé krčmě postavené u zdi kláštera dominikánů.

„Teď není čas na jídlo a pití!“ protestoval jsem nesměle.

„Můžeme sotva udělat něco víc,“ odpověděl Benjamin.

„Můžeme hledat toho žebráka, který způsobil ten poplach, nebo se vyptávat po člověku, který položil tu nálož se střelným prachem.“

Benjamin se usmál. „Rogere, myslíš, že někdo na hřbitově svatého Pavla viděl, co se stalo? A i kdyby ano, myslíš, že by nám některý z těch ‚vlků‘ řekl pravdu? Mohli bychom ze sebe dělat blázny celé hodiny.“

„Ale musel to být někdo z Toweru,“ řekl jsem. „Tam je uložen střelný prach.“

„To ano,“ povzdechl si Benjamin. „Ale někdo ho mohl taky koupit, ukrást, nebo si ho dokonce i vyrobit. My musíme zjistit, Rogere, zda Kemble, Vetch, Spurge nebo Mallow či některý z těch katů dnes ráno neodešel z Toweru.“

„A pokud ne?“

„Potom, milý Rogere, nám teprve začne být horko. Strýček se bude zlobit. Králův hněv…“

Odmlčel se, protože nám sluha přinesl korbel piva a talíř masa a zeleniny.

„A králův hněv si můžeme jen představovat!“

Odložil jsem rohovinovou lžíci a chytil se za břicho. Jakmile ta zpráva dorazí do Windsoru, začne Velká bestie řvát. Lovec Herne veřejně slíbil, že bezpečně vyvedu krále z této krize. Teď je o dva

tisíce liber chudší a zprávy o jeho vydírání se rozšířily ještě dál. Znovu jsem zvedl lžíci. „Tak tedy zpátky do Toweru, pane," řekl jsem.

„Ne, ještě ne. Nejdřív půjdeme poptat po nově nabytém bohatství paní Undershaftové."

Jedl jsem rozmrzele. Když jsme skončili, šel jsem za Benjaminem rušnými ulicemi směrem ke špinavé a zavšivené Newgate a dál do Cheapside. Nějaký učeň nám ukázal cestu ke krámku zlatníka Thurgooda. Našli jsme ho v jeho kanceláři. Byl to muž tlustého zátylku a masité tváře, a měl oči, které odhadly váš majetek v několika vteřinách. Vrhl na nás rychlý pohled a vrátil se ke své účetní knize. Až když mu Benjamin pošeptal něco do ucha, vyskočil jako čert ze škatulky, servilnost a ochota sama.

„Oh ano, ano." Vydechl ta slova s očividným potěšením. „Paní Undershaftová." Odsunul stranou rukopisy, přitáhl si knihu ve vazbě z teletiny a hned ji otevřel. „Po smutném skonu jejího manžela," zlatníkovi se zachvěla víčka, což zřejmě považoval za projev účasti, „štědrý dárce u mne složil sto liber ve zlatě na její jméno."

Benjamin nevěřícně vydechl: „Ale to je velké jmění!"

Zlatník rozpažil ruce. „Takové odkazy nejsou ojedinělé."

„Kdy se to stalo?" zeptal jsem se.

Thurgood zalistoval v knize a ukázal na zápis. Datován byl asi týden po smrti jejího manžela. V zápisu byla uvedena i suma a pod ní Thurgoodova pečeť.

„A než se na to zeptáte, pánové, ta osoba si přála zůstat v anonymitě. Přišla ke mně v plášti s kápí a s maskou na obličeji. Celá transakce proběhla velmi rychle, neboť zlaťáky byly dobré kvality."

„Vás vůbec nezajímalo, kdo to je?" otázal se Benjamin. „A nechtěl po vás dárce stvrzenku?"

„Pane Daunbey, pane Daunbey." Zlatník se na Benjamina usmíval jako učitel na slaboduchého žáčka. „Jsem zlatník a provádím podobné transakce běžně."

„Ale jak si mohl být dárce jistý, že ty peníze předáte?" vmísil jsem se.

„Protože jsem mu dal stvrzenku," vyštěkl Thurgood dotčeně. „Bylo na ní datum, přijatá částka a příjemce. Potom jsem informoval paní Undershaftovou." Odtáhl se ode mne, jako bych smrděl. „Kdybych nevyhověl jeho přání," pokračoval rozhořčeně, „nebyl bych nic než obyčejný podvodník, a to nejsem, pane!" Položil knihu zpět na stůl a dodal: „Víc vám neřeknu."

Vyšli jsme s Benjaminem z jeho krámu a zamířili do Cheapside. Po ulici běželo mladé děvče v otrhaných šatech a se zašpiněnou tváří. Za jednu ruku drželo malého chlapce, zřejmě bratříčka, a ve druhé malý, nafouklý míč. Zastavilo se před Benjaminem, položilo míč na zem a vtisklo mu do dlaně svitek pergamenu. Než ji mohl zastavit, zvedla znovu míč a i s chlapcem zmizela v davu. Pergamen byl pevně svinutý. Můj pán ho rozvinul a oba jsme civěli na vzkaz psaný známým elegantním písmem:

Jménem vašeho vznešeného pána, Edwarda, krále Anglie, Skotska, Francie atd., potvrzuji, že dva tisíce liber se vrátilo jejich pravému majiteli. Podepsán Francis Lowell, vikomt Titchmarshský. Psáno v Toweru, dne dvacátého osmého srpna.

„Kdo je proboha Lovell?" zeptal jsem se.

Benjamin tiše zíral na vzkaz.

„Copak jsi neslyšel tu kostrbatou říkanku, Rogere?

V Anglii kdo vládne dnes? Kočka, krysa, Lovell, pes! Kanec pro ně dává ples.

Kance měl ve znaku Richard III. Měl tři důvěrníky: Ratcliffa, Catesbyho a sira Francise Lovella. První dva padli u Bosworthu v roce 1485, ale Lovell utekl z bitvy a později podporoval yorkistické spiknutí v roce 1487 a bojoval v bitvě o East Stoke v Nottinghamshiru. Poté zmizel." Benjamin zavrtěl hlavou. „Mohl to psát on? I kdyby byl ještě naživu, byl by už strašně starý."

„Vysmívají se nám," zvolal jsem. „Pane, oni se nám vysmívají."

Benjamin mlčky zavrtěl hlavou a zamířil do davu. Šel jsem za ním a polohlasně klel. Sem tam jsem se ohlédl, zda nás někdo nesleduje. Kdybych tak chytil toho ničemu, který nám poslal ten vzkaz, probodnul bych ho na místě. Ale bohužel jsem neměl koho. Spěchali jsme ke Queenshithe a tam jsme si najali pramici, aby nás dopravila

do Toweru. Když jsme přišli k hradu, byl obklíčen vojáky, padací most vytažen a mříže naopak spuštěny. Museli jsme dlouho křičet a hádat se s vojákem, který na nás civěl ze strážní budky u Lví brány, než se ukázal Kemble a dovolil nám vstoupit.

Most se spustil dolů za rachocení řetězů, mříže se zvedly jako ozubená dračí tlama. Benjaminova nálada se ještě zhoršila.

„To nemůže být nikdo z Toweru, Rogere," zamumlal. „Drahý strýček vydal příkaz, že dnes nesmí z Toweru vyjít do města nikdo z úředníků ani z členů posádky."

„Takže ten lotr, co vzal peníze a poslal ten drzý dopis…"

Benjamin pokrčil rameny. „Musíme se s tím smířit, Rogere. Ať už je to on či ona, tak v Toweru určitě nebydlí."

Kemble na nás čekal za branou. Zadíval se Benjaminovi do tváře a soucitně potřásl hlavou.

„To zlato je pryč!"

„Ano, bylo ukradeno!" zněla Benjaminova skleslá odpověď.

Kemble si povzdechl a vedl nás do své pracovny, kde už čekali Vetch se Sprugem. Krátili si čekání jídlem, protože na podnose byly zbytky bažanta. Kemble byl zachmuřený, ale Vetch i Spurge byli v dobré náladě.

„Takže nás nemohou zatknout," zamumlal Vetch, když jsme jim sdělili, co se stalo. Vstal od stolu a roztřesenou rukou naplnil dva poháry, přinesl je ke stolu a přistrčil směrem k nám.

„Za tohle bude někdo viset," prorokoval Spurge a škodolibě se zadíval na mě. „A my to nebudeme."

„Co se stalo?" zajímal se Kemble.

Benjamin mu to stručně vypověděl. Konetábl se zvrátil dozadu, něco si šeptal a vrtěl hlavou. „A vy nemáte žádné podezření?" zeptal se.

„Je to práce dvou zločinců," vysvětloval Benjamin. „Jeden z nich je v Toweru a druhý venku. Ale nemám žádný důkaz, abych mohl na pachatele ukázat a vznést obvinění."

„Opustil někdo Tower?" zeptal jsem se.

„Všichni byli na svých místech. Vetch je chodil každou hodinu kontrolovat, až do poledne."

Pán upil z poháru vína.

„Na co myslíte, pane Daunbey?“ vyzvídal Vetch.

„Mně by zajímalo, kde je ten darebák, který vzal dva tisíce liber ve zlatě,“ odpověděl Benjamin. „A zda se s tím spokojí, nebo se ozve znovu.“ Odložil pohár na stůl. „Sire Edwarde, jak dlouho jste konetáblem v Toweru?“

„O svatém Michaelu to budou dva roky,“ odpověděl Kemble.

„A to jste neslyšel žádnou legendu či domněnku o princích?“

Konstábl zavrtěl hlavou. „Už jsem vám řekl, stejně jako jsem řekl ostatním, že jejich osud je dokonalou záhadou.“

„Ale znáte Tyrrellův případ?“ nedal se odbýt Benjamin.

„Ano, byl obviněn z toho, že se podílel na zardoušení obou princů, ale otec dnešního krále nechal provést velmi důkladné šetření. A jejich pozůstatky se nenašly.“

Najednou se na schodech ozval dupot bot a do místnosti vtrhl Mallow, ve tváři bílý jako prostěradlo. Chvíli jen stál na prahu a třásl se, potom se k nám potácel jako náměsíčný.

„Sire Edwarde,“ mumlal, „bude lepší, když půjdete se mnou. Vy všichni!“

Benjamin vyskočil na nohy a vzal Mallowa za ruku. „Je studený jako led!“ zvolal. Přinutil ho sednout a přiložil mu pohár s vínem ke rtům. „Napij se, člověče!“

Mallow zamrkal.

„Tak se napijte!“ Benjamin mu lil víno do úst.

Mallow se rozkašlal a otřásl. „Jde o Horehounda,“ řekl tiše. Vrávoravě vstal. „Musíte jít se mnou.“

„Z toho člověka nejsme nikdy moudří!“ rozčiloval se Vetch. Chytil Mallowa za kabátec. „Kde je Horehound?“

„Ve sklepě,“ zamumlal Mallow. „Ve sklepení v Beachampově věži.“

„Tam je uložen popravní špalek a sekyra,“ vysvětlil nám Vetch.

Všichni jsme vyšli z místnosti za Mallowem. Zpráva o tom, že se stalo něco hrozného, už se rozšířila. Vojáci, služebnictvo, dokonce i zedníci, kteří připravovali lešení na vnitřní zdi, ti všichni utíkali k Beauchampově věži. Když jsme k ní doběhli, stáli ostatní kati u dveří.

Králův seržant se snažil udržet všechny v uctivé vzdálenosti. Byl bledý, měl zaťaté zuby a ústa ještě nesla stopy zvracení. Když zahlédl sira Edwarda, ukázal palcem na pootevřené dveře do věže.

„Sire Edwarde," zvolal, „v té věži je démon!"

Kemble nás vedl ke schodům, které vedly do podzemí. Někdo zapálil louče na zdi. Naše stíny tančily po stěnách a vyvolávaly dojem, že nás někdo sleduje. V podzemí byla malá, temná komora, skoro jako jeskyně. V jednom rohu stál špalek uříznutý z nějakého starého dubu a v něm byla zaťatá sekyra. I v tom špatném osvětlení jsem si všiml, že na zemi leží masivní, železem pobité dveře, které zabíraly skoro celou podlahu.

„Proč takový povyk?" zeptal jsem se.

Benjamin ukázal na dveře. Vzal jsem louč z držáku ve zdi a posvítil si na ně. Zůstal jsem jako opařený: na jedné straně dveří vyčnívala ruka a nahoře horní část Horehoundovy hlavy. Přistoupil jsem o krok blíž. Podrážka mi sklouzla v louži krve a teprve teď jsem si uvědomil pach ve vzduchu. Benjamin zůstal se mnou, ale ostatní se šli vyzvracet do ústraní.

„Bůh mu buď milostiv!" zašeptal Benjamin. „Ty dveře toho chudáka rozdrtily!"

Nechci příliš zkoušet vaši citlivost, ale rozdrcení je jedním z nejbolestivějších způsobů umírání. V Londýně se provádí na třech místech: na Fleetu, ve věznici Newgate a v Toweru. Nejde o mučení, ale zvláštní trest pro ty, kteří odmítli přiznat svou vinu či nevinu. Za svého dlouhého a strastiplného života jsem byl mnohokrát souzen a nikdy jsem se neodvážil odmítnout toto prohlášení. Když to uděláte, máte minimální šanci. Jako lisu se používají těžké tabule, které se zatíží cihlami, ale tyto dveře v Toweru byly tím nejdůmyslnějším lisem. Na spodní hraně měly upevněna malá kolečka a na horní lano. To lano vedlo přes kladkový systém, který umožňoval spouštět dveře pomalu na oběť, která ležela natažena na zemi. Ale Horehoundovi nebylo dopřáno takových fines.

Benjamin ukázal na kladku na stropě a začal vysvětlovat. „Horehounda museli položit na zem. Dveře musely být v nakloněné

poloze a někdo pak přeřízl lano, takže na něho spadly a rozdrtily ho na kaši.“

Kemble a jeho dva úředníci se vrátili v doprovodu Mallowa, který vypadal, jako by vypil celý džbánek vína naráz. Toadflax, Snakeroot a Wormwood pod Kemblovým vedením pomalu zvedali dveře, zatlačili je zpět na kolečka a opřeli je o zeď. Na spodní straně dveří byly ostré ocelové hroty. Ty učinily z Horehoundova těla krvavou fašírku. Když bylo tělo uvolněno, všichni ustoupili. Dokonce i kati, kteří přicházeli do styku se smrtí tak často, nesnesli ten pohled. Obracel se mi žaludek, i když se musím čestně přiznat, že jsem se daleko víc děsil hněvu Velké bestie než pohledu na krvavé tělesné pozůstatky londýnského kata. Benjamin neprojevil žádný strach ani nevolnost a podřepí k rozdrcenému tělu. Pečlivě si prohlédl Horehoundova zápěstí a kotníky.

„Nebyl přivázaný, že ne?“ zeptal se Wormwood.

„Ne, nebyl,“ odpověděl Benjamin. „Nemá stopy po řetězu ani na zápěstích, ani na kotnících.“ Ukázal na řetěz na zdi, kterým byl odsouzenec spoután tak, aby se nemohl hýbat.

„Tak jak to udělali?“ zeptal se Kemble, jehož hlas zněl huhňavě přes vonnou kuličku, kterou si držel pod nosem.

„To nevím,“ odpověděl Benjamin. „Ale Horehound byl muž, který se o sebe uměl postarat, ne?“

Wormwood přikývl. Snakeroot a Toadflax s ním souhlasili.

„Tak jak ho jeho vrah mohl položit na zem?“ zeptal se Benjamin udiveně. „Horehound se buď nebránil, nebo se naopak pokoušel utéci.“

„Možná byl v bezvědomí,“ poznamenal Vetch, který stál ve dveřích. „Buď dostal po hlavě, nebo ho vrah probodl dýkou do zad. Jeho tělo je tak rozbité, že to nezjistíme.“

Benjamin se postavil a s loučí v ruce pomalu obcházel místnost. Vrtěl při tom hlavou.

„Nic tu není.“

„Zapečetíme to tady,“ oznámil Kemble. Vytáhl minci z měšce a hodil ji Wormwoodovi. „Byl to váš přítel, pohřběte ho.“

„Můj přítel to nebyl," vyštěkl Wormwood a díval se na Sira Edwarda ledovým pohledem. „Copak vy nevíte, pane konetáble, že kati nemají přátele?"

„No dobrá, tak byl členem vašeho cechu!" řekl ostře Kemble.

„Nebojte se, nebojte," ozval se Mallow a předstoupil před ostatní. „Já se o chudáka Horehounda postarám."

Vyšli jsme z věže. Byl jsem rád, že zase mohu dýchat čistý boží vzduch. Stráže odháněli zvědavce. Benjamin ukázal naproti na kostel svatého Petra v řetězech.

„Mám další otázky," oznámil a rozhlédl se po všech. „Na vás na všechny!"

Nikdo nic nenamítal a tak jsme vešli do kostela jako spořádaní členové kongregace v neděli ráno. Benjamin nás zavedl do presbytáře a ukázal na lavice po obou stranách. Posadili jsme se. Kdybych nebyl tak vyděšený, byl bych se rozesmál. To byla sešlost: konetábl a vojáci z Toweru, londýnští kati a s nimi Shallot, největší rošťák z Ipswiche, a všichni jsme seděli v lavicích a dívali se jeden na druhého jako soudní porota, připravená vynést rozsudek smrti oběšením.

Při jiné příležitosti by všichni měli plno námitek, ale Horehoundova záhadná smrt vyhnala všem z hlavy chuť se hádat.

Benjamin si sedl na židli pro kněze a tiše zahájil svou řeč: „Pánové, jde o zločiny, s jakými jsem se doposud nesetkal." Jeho slova se odrážela od zdí a zněla všemi zákoutími kostela. „Dnes ráno jsme s panem Shallotem odnesli dva tisíce liber ve zlatě ke kříži u Svatého Pavla. Byli jsme střeženi královými vojáky a dalšími agenty královské koruny. Přes všechna tato bezpečnostní opatření bylo zlato ukradeno ve chvíli, kdy někdo záměrně vyvolal zmatek výkřikem, že se na místě objevil někdo nakažený potní nemocí, a kdy vybuchla ukrytá nálož střelného prachu."

Toadflax se chystal vyskočit a učinit prohlášení, že je nevinný, ale Benjamin ho zarazil výmluvným zavrtěním hlavy.

„Já vím, já vím," pokračoval. „Všichni kati byli v jídelně posádky." Obrátil se a ukázal na Vetché. „Vy, pane Vetchi, byste to mohl potvrdit?"

Konetáblův poručík pomalu přikývl. „Ano, mohu. Stejně tak mohu dosvědčit, že sir Edward, já a pan Spurge jsme byli v konetáblově bytě.“

„Přijímám,“ souhlasil Benjamin klidně. „Později měl ten ničema, který ukradl peníze, ještě tu drzost, že mi poslal dopis do Cheapside.“ Odmlčel se, aby si srovnal myšlenky. „A nyní, do našeho příchodu sem, byly brány i postranní vchody do Toweru uzavřeny, což znamená, že nikdo nemohl vyjít ven, aby ty zločiny spáchal.“ Pokusil se o úsměv a pokračoval. „A v tom je právě ta potíž. Já si myslím, že jde o dva zločince. Jeden z nich je tady, v Toweru, a druhý, jeho komplic, ve městě. Sire Edwarde,“ obrátil se na Kembla. „Jsme s Rogerem jediní, kdo dnes vstoupil do Toweru?“

Konetábl přikývl. „Hned jak jste vešli, pane Daunbey, jsem nechal znovu spustit mříže a stráže také nedostaly volno. Přinutil jsem dokonce i zedníky, kteří pracovali na lešení, aby přespali ve sklepech nebo v jakémkoli koutě či díře, kterou najdou. Nepovolím jim opustit Tower až do dnešního večera.“

„Přesto byl Horehound zavražděn,“ pokračoval Benjamin. „Kým?“ Zadíval se na Mallowa a jeho pomocníky.

„Jak jistě víte, pane Daunbey,“ ozval se hlavní kat, „všichni jsme společně povečeřeli a v poledne poobědvali.“ Poškrábal se na hlavě. „Ale pak jsme se rozešli každý po svém.“

„Co jste například dělali?“ zeptal se Benjamin.

„Uklízeli pokoje a vyspávali to, co jsme snědli a vypili.“

Wormwood si přiložil ruku před ústa, aby utlumil smích.

„A kdy byl naposledy spatřen Horehound?“

„Asi hodinu před tím, než ho Mallow našel,“ odpověděl Snakeroot. „Pil jako obvykle. Viděl jsem ho přecházet přes nádvoří.“

„Viděl ho ještě někdo?“

Kati svorně zakroutili hlavami a začali jeden přes druhého vykřikovat, kde kdo byl a co dělal.

Benjamin tleskl rukama, aby je utišil. „Myslím, že jste nepochopili, kam směřuji,“ řekl a zvedl se.

„Kam?“ zvolal Mallow.

„Dnes bylo ukradeno královo zlato," opakoval Benjamin a zamířil k němu. „A jeden z vašich mužů zemřel, pane Mallowe. Vy nevidíte spojitost? S každým dalším požadavkem zemře další z vás." Po těch slovek nastalo v kapli ticho. Benjamin si utřel ústa hřbetem ruky. „Já vás stěží mohu chránit," řekl, „a z toho důvodu vám co nejupřímněji radím, abyste nikam nechodili sami, ani tady, ani po městě."

„Můžeme dělat ještě něco?" zajímal se Snakeroot. Vypadal tak vystrašeně, že jsem se obával, že omdlí.

„Ano," odpověděl Benjamin. „Řekněte mi něco o těch třech z vás, kteří jsou mrtví."

„Víme o nich málo," ozval se Mallow. „Undershaft byl mým asistentem. Byl to rodinný typ a staral se sám o sebe."

„A Horehound?"

„Ten byl pijan a ochlasta!" odpověděl Toadflax a pohodil hlavou, až se mu jeho kudrny rozletěly. „Nemyl se a smrděl, dokonce ani pouliční děvky s ním nechtěly nic mít."

„Proto byl takový samotář," vysvětloval Wormwood. „Proto byl sám i dnes odpoledne, když chodil po Toweru. Kalhoty mu smrděly jako hnůj. Když se opil, ztrácel nad sebou úplně kontrolu."

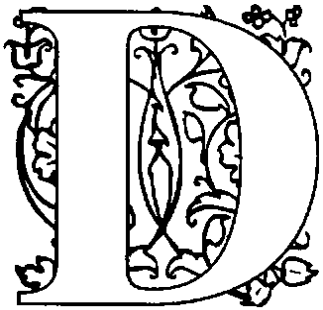
„Hellbane byl jiný," ozval se Toadflax. „Měl ženu. Byla to děvka, ale přivedl si ji sem, do Toweru, když jsme oslavovali královy narozeniny, šestého června." Zavřel oči a bubnoval pěstmi do lavice. „Jak jen se jmenovala? Aha, už to mám, Marisa! Dělá děvku v krčmě U Mnicha. Vypadá jako cikánka. Má zelené oči a vlasy černé jako havraní peří."

„A co vy, nemůžete nám říci ještě něco zajímavého?" obrátil se Benjamin na Kembla a jeho podřízené. „Vůbec nic?" naléhal.

Nastalo ticho, které bylo přerušeno pronikavým krákáním havrana zvenku.

KAPITOLA

9

oprovodili jsme s Benjaminem Kemblea a jeho dva úředníky do ubikace. Na Benjaminovu žádost vytáhl Spurge plán Toweru z truhly. Byl nakreslen na velkém kusu pergamenu, který rozložil po stole a na každém rohu zatížil svícnem. Byl to velmi podrobný plán s čitelným označením všech míst.

„Kreslil jsem jej já sám," prohlásil hrdě Spurge. „Ty, které mi předal sir Edward, když jsem přebíral svůj úřad, byly velmi nepřesné."

„Nebyly moc dobré," potvrdil konetábl. Ukázal na malé postranní dveře označené na mapce. „Ty tam například nebyly."

„Ani toto." Vetch ukázal na tečkovanou čáru, která vedla místy, kde, jak jsem už věděl, stála královská menažerie. „Tohle prochází pod královskou menažerií a část toho se využívá jako jáma pro vlky."

Vrhl jsem rychlý pohled na Benjamina, ale zachoval klid.

„Jsou to pozůstatky římské kanalizace," vysvětloval Spurge.

„A než se zeptáte," dodal Vetch, „nechal jsem dnes časně zrána vlky přemístit. Pak jsme tam se Spurgem sestoupili. Jsou tam dva tunely, oba zazděné cihlami. Tudy by neproklouzla ani myš."

„Takže jste si jistí, že do Toweru nevedou tajné vchody?" zeptal se Benjamin.

„Žádný," prohlásil Spurge. „Dal bych za to hlavu na špalek."

Ukazoval jsem na postranní dveře, některé z nich ústící nad moře, jiné nad řeku. „Dnes ráno byly všechny střeženy?"

„A stále jsou," odpověděl hrdě Kemble. „Přeji si, abyste mne vynechal ze svého podezření, pane Daunbey. Nezapomeňte, že i kdyby se někdo tajně dostal z Toweru nebo dovnitř, někdo by si toho určitě nakonec všiml."

Benjamin položil ruku na mapu a zeptal se: „Můžeme si ji vypůjčit?“

„Byl bych raději, kdyby to nebylo nutné,“ odpověděl Spurge. „Svým způsobem je stejně vzácná jako kterýkoliv portrét nebo tapiserie.“

„Neodnesu ji z Toweru,“ slíbil Benjamin.

Spurge nakonec souhlasil.

„Přejete si, abych vás doprovázet po Toweru?“ nabídl se Kemble.

„Ne, sire Edwarde, to nebude nutné. Ale byl bych vám vděčný, kdybyste mně a Shallotovi přidělil nějaký pokoj.“

Kemble se usmál. „Nejprostornější pokoje jsou ve Wakefieldově věži. Nechal jsem je připravit. Pane Daunbey, mohu vás požádat o radu?“

„Ovšem.“

„Jestli nechám Tower ještě déle zavřený, začne se mezi lidmi šuškat a mohou vzniknout klepy.“

„Tak ho nechte otevřít,“ odpověděl Benjamin.

Vzali jsme mapu a vyšli z vojenských ubikací. Když jsme se ocitli na zeleném prostranství, daleko od všech oken a dveří, Benjamin se zastavil a poklepal si mapou do lýtka.

„Musí být dva,“ řekl. „Jeden vzal ty peníze ve městě a druhý zabil Horehounda. Ale proč zabili opilého kata?“ pokračoval zamyšleně.

Pozoroval jsem havrana, který přede mnou poskakoval, hlavně jeho mohutný žlutý zobák, který vypadal jako kopí. Kopl jsem po něm a zahnal ho. (Bůh mi odpusť, ale nemohu havrany vystát. Přinášející neštěstí. Hleďme, kaplan se mě ptá, proč. V pohledu jejich malých černých oček, jako by byli zklamaní, že mám hlavu ještě na krku, místo aby byla nabodnuta někde na kůlu, kde by do ní mohli po libosti klovat.)

„Co jsme zatím zjistili?“ zeptal se Benjamin netrpělivě.

„Víme, že ty rošťárny páchají dva lidé,“ odpověděl jsem. „Jeden z nich je tady, v Toweru. Ten poslal první dopis a pokusil se mě zabít tak, že mě shodil do vlčí jámy. S tím nemají Kembleovi lidé nic společného, protože když jsem řval ve vlčí jámě, byli s vámi. Totéž

platí i pro vraždu Horehounda. Všichni tři byli s námi. Z toho plyne, pane, že to musí být Mallow nebo jeden z jeho katů.“

Zmlkl jsem, když z Beachampovy věže vynášeli právě ti, o nichž jsem mluvil, Horehoundovo tělo, pečlivě zabalené do prostěradel a ovázané provazy. Odnesli ho na povoz. Mallow vylezl na kozlík, práskl bičem a vydal se ke Lví bráně v doprovodu svých tří pomocníků, jdoucích po straně.

Wormwood se zastavil, zastínil si oči proti slunci a zavolal na nás: „Pohřbíme ho na hřbitově u Kulhavých mnichů. Pomodlete se za toho ubožáka,“ dodal.

Benjamin i já jsme přikývli a dívali se za tím smutným průvodem.

„Jsem si jistý,“ zašeptal jsem. „Jeden z nich je vrah, ale Bůh ví, kdo je jeho komplic!“

„Paní Undershaftová!“ odpověděl Benjamin. „Musíme si s ní ještě jednou promluvit o tom záhadném dárci. Ale napřed si prostudujeme Spurgeovu mapu.“

Obcházeli jsme po Toweru a mně čím dál víc těžklo srdce. Kemble měl pravdu v tom, co říkal. Ozbrojení vojáci střežili každý vchod, vodní propusť a postranní dveře, které byly vyznačeny na mapce.

„Tudy by člověk nepropašoval ani krysu,“ bručel jsem. „Věříte, že jsou ty podzemní tunely zazděné?“

„Jistě,“ odpověděl Benjamin. „Kdyby Spurge a Vetch lhali, stálo by je to hlavu.“

Obešli jsme celý Tower a vrátili se na výchozí místo. Pak jsme zamířili do míst, kde pracovali zedníci a stavebníci na lešení u zdi. Zdálo se, že je to tlupa veselých a pracovitých chlapů. Kleli a nadávali, když celí zaprášení šplhali po zdi jako opice. Benjamin zavolal dolů jejich předáka.

„Co chcete?“ zeptal se a setřásl si vodu z tváře a setřel prach z rukou a rukávů.

„Jak dlouho tu pracujete?“ zeptal se Benjamin.

„Teď to bude asi týden, pane.“ Vzhlédl vzhůru a zavolal: „Martine!“

Muž s hustými vlasy a veselou tváří se naklonil přes okraj lešení a usmíval se na nás dolů.

„Že jsme tady asi týden?“ volal na něho mistr.

„Ano, tak nějak.“ Venkovský přízvuk toho člověka prozradil, že není z Londýna, a připadal mi teplý a příjemný.

„Proč?“ zeptal se. „Neříkej mi, že tady máme přespat ještě jednu noc.“

Benjamin zavrtěl hlavou. „A neviděli jste nic podezřelého?“ zeptal se mistra.

„Pane, přišli jsme sem opravovat zdi, a to také děláme. Pan Spurge nám dal pokyny. Pracujeme od svítání do západu slunce, potom –“ zvýšil hlas – „bychom se měli vrátit do svých domovů. Včera večer nás však čekala zavřená brána a sir Edward řekl, že nikdo z nás nesmí ven. Tak jsme zůstali.“

Benjamin mu poděkoval a obrátil se k odchodu, zatímco zedník, brblaje si pod vousy, znovu šplhal po žebříku na lešení. Vrátili jsme se ke Spurgeovi, vrátili mu jeho plán a opustili Tower. Kráčeli jsme křivolakými uličkami do Petty Walesu a vešli do krčmy U mnicha.

Byla-li Marisa Hellbanovou favoritkou, brzy na to zapomněla. Našli jsme ji v koutě, jak sedí na klíně podomnímu obchodníkovi, který ji častoval vínem. Nejdřív ten neurvalec protestoval, ale když mi ruka zabloudila k jílci meče, zamumlal, že nám ji přenechá. Marisa byla z těch mladých žen, které mají vyžilou tvář stařeny. Vlasy měla černé jako noc, dlouhé přes ramena, bílou pleť, tenké rty a zelené, kočičí oči. Měla na sobě modré šaty plné skvrn, s prodlouženým živůtkem. Byl dost špinavý, zato odhaloval všechny její vnady. Když Benjamin položil na stůl minci, přisedla blíž a chovala se přátelštěji.

„Jen velmi zřídka beru dva najednou,“ řekla.

„Sklapni!“ okřikl jsem ji. „My tady nejsme kvůli tvému tělu!“

„Tak proč?“ zvolala, a než jsem mohl zasáhnout, shrábla stříbrňák. „Jsem dobrá holka.“ Zvýšila hlas, aby na sebe upoutala pozornost hostinského, který stál a pozoroval nás. Obrátil jsem se k němu. Rychle začal utírat víko na sudu s pivem, jako by na tom závisel jeho život.

„Sedněte si, Mariso,“ řekl klidným hlasem Benjamin a vykouzlil mezi prsty druhý stříbrňák. Tentokrát ho ale držel pevně. „Znala jste jednoho z katů z Toweru? Jistého gentlemana jménem Hellbane?“

Marisina tvář změkla. „Jeho skutečné jméno bylo Crispin," zašeptala. „Byl tiskař, to jste nevěděli? Přišel ze Souťhamptonu, kde zabil dva lidi. Utekl za hranice, ale říkal, že je lepší umřít hladem v Anglii než v nějakém cizím městě, tak se vrátil."

„Líbila se mu jeho práce?" zeptal jsem se.

„Někdy." Marisa sepjala ruce a odsedla si. Vztekle mrkala, aby zahnala slzy, které jí stoupaly do očí. „Miloval mě," zašeptala ochraptěle. „Řekl dokonce, že si mě vezme. Mluvil o tom, že až si vydělá dost peněz, opustíme Londýn a Tower a odcestujeme na sever, někam, kde nás nikdo nezná. A on že začne znovu provozovat svoje řemeslo."

„Měl nějaké přátele?" pokračoval ve výslechu Benjamin. Natáhl se přes stůl a vzal ji něžně za ruku. „Povězte nám to, Mariso, prosím. Chceme dopadnout jeho vraha."

Přinutila se k úsměvu. „Já myslela, že gentlemani pokaždé objednají dámě pití."

Benjamin zavolal hostinského a objednal tři číše bílého vína.

„Nejlepší, co máte!" zavřeštěla Marisa. „Ne ty patoky!

Připijeme si na Hellbanovu duši!" Obrátila se k Benjaminovi. „Ptal jste se, zda měl Hellbane rád svou práci. Pravda zní, že neměl. Nenáviděl ji. Říkal, že když shazuje lidi ze žebříku, pokaždé zavře oči. Ale myslel si, že dělat kata je tou nejlepší ochranou proti šerifovu zatykači. A pokud jde o přátele… Lidé jako Hellbane nemají přátele. Někdy chodil s tím svým směšným cechem, ale většinu svého volna trávil se mnou."

„A co ten den, kdy byl zabit?" zeptal jsem se.

„Měli jsme se večer sejít tady. Ale on nepřišel. Příštího dne vylovili jeho tělo z Temže. Někdo ho praštil po hlavě, ale nevzal mu ani penci z měšce, ani prsteny z rukou. Strčili ho do pytle se zátěží a hodili do Temže." Odmlčela se, když hostinský přinesl víno, chopila se poháru a lačně pila. „Jediné, co mi napadá, že se mu někdo chtěl pomstít. Co říká bible, pane? Oko za oko, zub za zub."

„Já si to nemyslím," opáčil Benjamin. „Já si myslím, že Hellbana zabili proto, co věděl."

Znovu ji vzal za ruku. „Mariso, nezmínil se někdy o tom, že se v Toweru děje něco divného?“

„Nenáviděl to místo,“ zašeptala a odložila pohár. „Říkal, že tam v noci chodí duchové. Slyšel divné zvuky a výkřiky… Ale ne, neříkal nic konkrétního.“

„A popíjel s ostatními katy?“ zeptá se Benjamin.

„To ano, a někdy pili hodně. Chodila jsem s nimi. Naposledy to bylo šestého června, na královy narozeniny. Je prastarou tradicí, že konetábl uspořádá hostinu pro katovský cech v královských ubikacích.“ Pousmála se. „Morbidní záležitost, pánové. Mallow, Hellbane a ostatní, všichni ve svých katovských kostýmech, v kabátcích z černé kůže a s opasky s mečem. Měli dokonce i své kápě. Já i ostatní dívky jsme z toho byly dost vyděšené.“

„A co se stalo?“ Představa katů sedících u stolu v maskách a kápích na hlavě, hodujících a popíjejících, vzbudila mou zvědavost.

„Sir Edward je dobrý člověk a víno teklo proudem. Potom jsme hráli na schovávanou. Muži se schovali a my děvčata jsme je hledaly.“ Znovu se napila. „Umíte si jistě představit, pánové, to vřískání, líbání, popleskávání a osahávání! Chodby a galerie byly temné a muži maskovaní!“

„Byl tam i Undershaft, Mallowův zástupce?“ zeptal jsem se.

„Ano, ale byl sám. Ostatní mu nadávali, že kazí zábavu, tak zůstal jen chvíli a pak šel domů.“ Usmála se sama pro sebe. „Tehdy jsme toho vypili opravdu hodně.“

„Říkal něco Hellbane?“ vyptával jsem se a v hlavě se mi začala tvořit představa. „Stalo se něco divného během té oslavy?“

Marisa pohodila hlavou a třela si tváře. „Moc si toho nevzpomínám. Sir Edward Kemble a jeho úředníci tam byli také. Víno teklo jako voda. Undershaft odešel brzy, na to si vzpomínám. Ostatní leželi po chodbách a galeriích úplně opilí. To je všechno, co vím.“

Benjamin jí dal stříbrňák a oba jsme zamířili ke dveřím.

„Pánové!“ volala za námi.

Vrátili jsme se ke stolu. Zadívala se na nás a řekla: „Hellbane považoval Undershaftovu smrt za podivnou. Ten člověk neměl nepřátele. Visel na své ženě a dětech.“ Odmlčela se. „Možná máte

pravdu, podle toho, co vím, mohli být on a Hellbane zapleteni do nějakého strašného tajemství, ale co to bylo, to nevím.“

Naklonil jsem se přes stůl, políbil ji na tvář a vtiskl jí do rukou další stříbrňák, tentokrát svůj. „Omlouvám se za svou hrubost,“ zašeptal jsem.

„Musíte někdy zase přijít do krčmy k Mnichovi,“ usmála se. A na chvíli se jí vyjasnily oči, jak se v nich odrazila duše.

Vyšli jsme ven a vraceli se stejnými ulicemi do Toweru. „Co si myslíš, že je to za tajemství?“ zeptal se mě Benjamin.

„Nesouhlasím s Marisou,“ odpověděl jsem. „Ale co by se stalo, pane, kdyby se během té oslavy královych narozenin kati něco dověděli nebo viděli něco, co neměli? Možná si to ani neuvědomili.“

„A dál?“ vyzval mě Benjamin.

„Byli všichni v kápích,“ odpověděl jsem. „Možná některý z nich na něco narazil. A protože měli masky a bylo špatné osvětlení, rozhodl se nositel toho tajemství, že bude lepší, když zemřou všichni, aby měl jistotu, že zabil toho pravého.“

„Ale je-li tomu tak, drahý Rogere, potom by si kat, který narazil na to tajemství, uvědomil, že jsou všichni ohroženi, a podle toho by se zachoval.“

Na to jsem nedokázal odpovědět.

„Pojďme se podívat na paní Undershaftovou,“ řekl Benjamin.

Našli jsme tu dobrou vdovu v salonku, jak vyšívá. V pokojích nahoře bylo slyšet komornou, jak ukládá děti do postelí. Paní Undershaftová byla velmi pohostinná, nabídla nám chléb a pivo, ale Benjamin odmítl. Posadili jsme se proti ní a dívali se na ni, jak píchá jehlou do látky.

„Jste velmi zručná, paní,“ pochválil ji Benjamin.

„To mě naučila matka,“ odpověděla s úsměvem. „Ale zajisté jste nepřišli proto, abyste obdivovali mou práci s jehlou, pánové.“

„Ne, paní, neustále si lámeme hlavu, kdo byl ten záhadným dobrodinec.“

„Stejně jako já,“ odpověděla. Položila si vyšívání do klína, natáhla jednu ruku k ohni a zaposlouchala se do zvuků, ozývajících se shora. „Už jsem vám řekla, pánové, že ten dar byl uložen u zlatníka

Thurgooda. A kdo jsem já, abych si ho mohla dovolit odmítnout? To není žádný zločin.“

Postřehl jsem, že mluví poněkud zpěvavě, a zeptal se, zda se narodila v Londýně. Zavrtěla hlavou.

„Ne, moje rodina je z Lincolnu, tkalci. Poznala jsem Andrewa tam, před pár lety, než jsme přišli do Londýna.“

„Byl odjakživa katem?“ pokračoval jsem.

Začervenala se a ruce sejí roztřásly. „Byl knězem,“ odpověděla tiše. „Ano, pánové, exkomunikovaný kněz. Zabil muže ve svém vlastním kostele a utekl. Šla jsem s ním do Londýna. Chvíli bral různé pomocné práce, než se stal pacholkem u katů a členem cechu.“ Pokrčila rameny. „Ostatní už víte.“

„Ale co ty děti?“ divil jsem se.

„Andrew byl jedním z kněží, kteří nedodržovali celibát,“ odpověděla. „Měl ženu, která mu porodila děti. Obejděte anglické kostely, pane Shallote, a uvidíte, že to není nikterak ojedinělé. Andrew byl dobrý kněz. Pracoval pro své farníky tvrdě. Byl vyučený tesař a prodal všechno, co měl, aby jeho děti nebyly břemenem pro farnost. Pak mu umřela žena. O dva roky později se poznal se mnou. Jednoho dne ho v chrámové lodi zastavil jeden z farníků a hrubě mu nadával. Oba vytáhli nůž. Nějakou dobu zůstal Andrew v církevním azylu. Já jsem sebrala děti a jeho majetek a utíkali jsme na jih.“

„A neznáte důvod, proč někdo zabil vašeho manžela tak barbarským způsobem?“ zeptal se Benjamin.

„Jak jsem vám řekla, pane, Andrew byl muž, který miloval své soukromí a staral se sám o sebe. Nemluvil moc o tom, co dělá. Někdy popíjel s ostatními z cechu.“

„A co ta oslava o královýchnarozeninách?“ zeptal jsem se já. „Byl tam váš manžel?“

„Ano, ale brzy odešel.“

„Nezmínil se o něčem divném?“

Zavrtěla hlavou. „O ničem, kromě toho, že se jeho kumpáni opili jako čuňata a prováděli necudnosti se svými děvčaty.“ Vzala do ruky vyšívání a znovu se do něj pustila. „Říkám vám, pánové, že vám moc

nepomohu, nemohu. Kdybych…“ Zmlkla, protože do salónku vběhla holčička, kterou honil chlapec s prsty ušmouranými od popela.

„Simone! Judith!“ Paní Undershaftová shlédla na obě děti. „Co to proboha děláte?“ Chytila holčičku za noční košilku, až sejí odhalilo útlé, bílé ramínko.

„To Simon,“ vypískla holčička a ukázala na bratříčka. „Chce mi psát na ramena.“ Ukázala na „W“, napsané černým popelem na kůži. Chlapec tam stál s rukama za zády a vystrašeně hleděl na matku.

„Simone, to jsi neměl dělat!“ Paní Undershaftová ho, velmi rozčilená, vystrkala ke dveřím.

„Ale Simon říká, že ty máš taky takové,“ bránila ho holčička. „Máš písmenko na rameni.“

Paní Undershaftová je rychle vystrnadila z pokoje do náručí čekající komorné. Zabouchla za nimi dveře a opřela se o ně čelem. Tvář měla bílou jako křída, oči zavřené a ta krásná ňadra sejí zvedala tak prudce, jako by uběhla celou míli. Vstal jsem a šel k ní.

„Slyšel jste?“ zašeptala a otevřela oči.

„Ano, paní, slyšel. Je to pravda? Máte na rameni vypálené znamení děvky?“

Přikývla, vrátila se ke své židli a padla do ní. Ramena se jí začala třást pláčem.

„Řekla jsem vám pravdu,“ říkala mezi vzlyky. „Já i Andrew pocházíme z Lincolnu. On byl knězem, jeho žena zemřela a potom potkal mne. Byl laskavý a měl velkorysé srdce. Řekl mi, že nedokáže žít v celibátu. Ano, byla jsem děvka,“ pokračovala tiše. „Vyučila jsem se švadlenou, ale nastaly zlé časy.“ Polkla a otřela si slzy.

„A o to taky vznikla ta hádka v kostele, že?“ zeptal se Benjamin. „Při které váš manžel zabil toho muže.“

„Ano, bylo to kvůli mně,“ odpověděla. „Potom se Andrew uchýlil do azylu.“ Zvedla tvář. „Znáte zákon, pane Daunbey: buď se sám vzdáte královským biřicům, a v tom případě by byli Andrewa s jistotou pověsili, nebo dostanete čtyřicet dní na to, abyste opustil království. Přátelé a rodina muže, kterého Andrew zabil, by ho nikdy nenechala vyjít živého z města. Tak jsem všechno zorganizovala já. Nemilovala jsem Andrewa, ale v mém životě se o mne nikdo tolik

nestaral a nestál za mnou jako on. Propašovala jsem jeho i s jeho rodinou z Lincolnu.“

„A ty peníze složené u Thurgooda?“ zeptal jsem se. „Ty jsou vaše, že?“

Přikývla. „Byla jsem velmi dobrá švadlena, pane Shallote, ale byla jsem ještě lepší děvka. Ti nejmocnější a nejbohatší z Lincolnu vyhledávali mé služby. Ty peníze jsem si ukládala. Andrew byl hrdý a odmítl se dotknout mých peněz. Když zemřel, tak jsem je jednoduše vyzvedla ze svého tajného úkrytu a uložila je u Thurgooda. Převlékla jsem se při tom za muže. Myslela jsem si, že se o to nebude nikdo zajímat.“ Povzdechla si, znovu odložila vyšívání na židli a šla se přesvědčit ke dveřím, že jsou zavřené. Pak se postavila před nás. „Viděla jsem, že jste mě už při své první návštěvě podezřívali, že netruchlím jako milující vdova.“ Dřepla si přede mne, pleť na obličeji měla hladkou a orosenou potem a prosebně se na mne dívala svýma velkýma, krásnýma očima. „Bůh je mým svědkem, nemilovala jsem Andrewa Undershafta. Byl to dobrý člověk, ale věděl, čím jsem byla. Teď je mrtev, a já nevím proč. Bůh dopřej míru jeho duši. Ale poprvé v životě si připadám osvobozena od své minulosti, pane Shallote. Teď jsem dobře situovaná žena, mám dům, mám děti, mám své řemeslo jako švadlena a peníze u zlatníka. Mohu začít znovu…“ Odmlčela se. „Pokud mi to bude dopřáno.“

Pohladil jsem ji po vlasech, vzal ji za ruku a pomohl jí vstát. Políbil jsem ji na tvář.

„Vaše tajemství je u nás v bezpečí, paní Undershaftová.“ Lehce jsem se dotkl jejího ramene. „Ve městě jsou dobří lékaři. Taková věc jde odstranit.“

Rovněž Benjamin ji vzal za ruku a slíbil jí, že to, co nám řekla, zůstane tajemstvím. Požádal ji, aby nám slíbila, že vzpomene-li si na něco podezřelého, dá nám vědět.

Když jsme vyšli z domu, venku se už stmívalo. Benjamin se do mě zavěsil a zamířili jsme do Toweru.

„Co si o tom myslíš, Rogere?“

„Já jí věřím, pane. Ale na druhé straně, dokázala-li lhát jednou, mohla lhát i podruhé.“

„Ale ty si to nemyslíš?“

„Ne, pane. Ale její manžel je mi záhadou. Bylo to jeho tělo, co bylo nalezeno na Smithfieldu? Nebo je Undershaft zločinec? Exkomunikovaný kněz by mohl být po všech stránkách zkažený člověk, ne?“

Benjamin se zastavil, opřel se o zahradní zeď a naslouchal slavíkovi, který nám krásně zpíval nad hlavou.

„Všechno je možné, Rogere. Ale nezapomínejme na ty tři muže, kteří byli zabiti. Všichni byli poměrně mladí, i když pravděpodobně žádní svatoušci. Rozhodně se svého života nevzdali snadno. Ergo, zavraždil je někdo, koho dobře znali?“

„To není podmínkou, pane,“ odpověděl jsem. „Undershafta, pokud to byl on, mohl vrah nejprve praštit do hlavy, než ho upálil. Nezapomeňte, že jeho tělo bylo nacpáno do klece v době, kdy nákaza vrcholila a lidi měli jiné starosti. Horehound a Hellbane mohli zemřít podobně. Já si stále myslím, že bychom měli požádat šerifa, aby dal Undershafta hledat. Nezapomeňte, že byl knězem, který se vyznal v úředních věcech. Pro takového člověka bylo snadné napsat ty dopisy a opatřit je pečetěmi. Ale Bůh ví, kde by přišel k těm pečetím…“

„Ano, to je záhada,“ souhlasil Benjamin. „Ty proklaté pečeti.“ Naklonil se ke mně. „Ptal jsem se na to Agrippy. Potvrdil mi, že je král nechal hledat ve všech archivech. Ale z doby kralování toho malého chlapce, který vládl jen několik měsíců před nějakými čtyřiceti lety, nic nezbylo.“

„Jindřich bude vztekle chodit po Windsoru a vyhrožovat mi, že nechá mou hlavu narazit na kůl,“ řekl jsem trpce.

Benjamin se usmál a poplácal mě po rameni. „Neboj se, Rogere, hra ještě neskončila.“

Ale už do toho moc nechybělo. Můj pán byl příliš optimistický. Šli jsme jinou ulicí s úmyslem vejít do Toweru přes Lví bránu. Byla tichá noc, daleko od krčem a laciných tržišť Petty Walesu, kde můžete prodat či koupit cokoliv až do časných ranních hodin. Šel jsem kousek za Benjaminem, kopal do všeho, co mi přišlo do cesty, a přemýšlel, zda mu mám navrhnout, abychom si vyjeli za hranice. Koneckonců, v Doveru jsme mohli být za jediný den a ve Francii koncem týdne. Už

jsem se chystal začít, když mi kolem obličeje proletěl šíp a zabodl se do omítky domu vedle. Zastavil jsem se.

Pán mě strhl k zemi v okamžiku, kdy vzduchem svištěl další šíp. Krčili jsme se jako dva školáci, snažili se očima proniknout tmu a naslouchali všem zvukům.

„Přišlo to od řeky," zašeptal Benjamin.

Slyšel jsem jen tiché šplouchání vody a vzdálené výkřiky převozníka, nic víc.

„Vrah musí být nablízku," zašeptal jsem.

Ticho noci prořízlo hlasité pohvizdování, jako by na břehu řeky seděl chlap s rybářským prutem v rukou. Byl to popěvek, který jsem dobře znal z londýnských krčem, písnička o mladé dívce a její lásce ke vznešenému pánovi. Udělal jsem, co jsem uměl. Začal jsem hvízdat také. Další šíp se zabodl do omítky za našimi hlavami.

„Kdo je tam?" zvolal Benjamin.

Hvízdání se ozvalo znovu, ale tentokrát nahánělo strach. Dovedl jsem si představit vraha, jak chodí tiše sem a tam a zakládá další šíp do drážky. Omítka na domě byla bílá, a to mu umožňovalo dobře zacílit. Kdybychom se pohnuli, viděl by naše siluety, zatímco my jeho ne, protože stál ve tmě, zády k řece.

„Zahvízdej ještě," přikázal mi Benjamin.

Zkusil jsem to, ale měl jsem tak vyschlo v ústech, že jsem se zmohl jen na jakési zaskřehotání. Všechny staré známé příznaky Shallotova strachu se začaly projevovat: sevření žaludku, naopak uvolnění střev a to nepřekonatelné nutkání utíkat.

„Pro lásku k životu, zahvízdej tu zatracenou melodii!" šeptal Benjamin.

Tentokrát se mi podařilo strach překonat. Navlhčil jsem si jazykem rty, vybavil si melodii a zahvízdal. Ale dopustil jsem se při tom té chyby, že jsem se pohnul, a šíp mi pročísl vlasy. Kdybych je neměl čerstvě ostříhané, určitě bych přišel o část svých hustých kudrn.

„Teď!" vykřikl Benjamin. „Utíkej!"

Nemohl jsem dělat nic jiného, než ho následovat, a při tom jsem si uvědomil, jak je moudrý. Teď jsme byli pryč od zdi a vrahovi nezbude nic jiného, než to vzdát. Běželi jsme jako lovečtí psi k řece a křičeli a

řvali při tom tak, že dokonce i strážný, který hlídkoval podél zdí Toweru, na nás volal, co se děje. Doběhli jsme na nábřeží. Vpravo od sebe jsem zaslechl zvuk vzdalujících se kroků. Jinak tu nebylo nic kromě člunů, houpajících se ve večerním proudu a přivázaných lany ke kůlům. Benjamin se zastavil a dřepl si, aby si uvolnil křeč v lýtkách, a udýchaně řekl: „Ale ale, Rogere."

Měl mne spíš politovat. Klečel jsem na kolenou a zvracel a dávil. Když jsem se rozhlédl, uviděl jsem otevřené postranní dveře do Toweru a z nich vybíhali vojáci s loučemi a tasenými meči.

„Pane Daunbey! Pane Shallote!"

Vzhlédl jsem.

Uviděl jsem Vetché, který předstoupil před vojáky. „Co se stalo? Napadl vás někdo?"

„Ne!" zavrčel jsem, vstal a pomohl pánovi na nohy. „To my děláme každý den, než ulehneme do postele."

Pak jsme si proráželi cestu mezi vojáky a vešli do Toweru. Byl jsem přesvědčen o tom, že nastal čas, aby se Roger vypařil. Když jsem se uložil na pryčnu, byl jsem pevně rozhodnut, že první, co ráno udělám, bude, že přesvědčím svého pána, aby mě následoval.

KAPITOLA

10

Benjamin seděl na posteli v našem pokoji ve Wakefieldově věži a hněvivě vrtěl hlavou. „Ne, Rogere, já nikam nepojedu, říkej si co chceš.“

Celé ráno jsme proseděli v pokoji a popíjeli víno z měchu, který jsem vzal v kuchyni, a diskutovali o tom, kdo může být tím vrahem. Teď už jsme seděli unaveni a s těžkou hlavou a otupělými smysly v našem pohodlném dočasném příbytku a přemýšleli, co dál. Benjamin měl tak špatnou náladu, že jsem si dodal odvahy a navrhl, že by možná nebylo marné, kdybychom pobyli několik měsíců za mořem.

„Rogere!“ zvolal, „to bychom zklamali důvěru mého milovaného strýčka!“

„K čertu s ním!“ křičel jsem. „Pane, za posledních pár měsíců mě Poppletonovi vyhnali z Ipswiche, Quicksilverovi se málem podařilo mě otrávit, nechybělo moc a umřel jsem na potní nemoc, shodili mě do vlčí jámy a teď po mně někdo střílí z luku. A to se nezmiňuji,“ pokračoval jsem hořce, „o svém zoufalém běhu windsorským lesem, který si budu muset zopakovat, dostanu-li se králi do rukou.“

„Jak daleko bychom se dostali?“ zeptal se Benjamin. „Myslíš, že tentýž nápad neměl i můj drahý strýček? Všechny brány by nechali střežit. Zatkli by nás a odvedli zpět do Toweru, ne už jako hosty, ale jako vězně. A potom, kdybychom vycestovali z Anglie, z čeho bychom žili? Kdy bychom se mohli vrátit? A navíc,“ dodal trpce, „znáš královu mysl. Mohl by se začít zajímat, kdo ve skutečnosti stál za těmi vyděračskými dopisy a požadavky na zlato.“

„Neodvážil by se nás obvinit!“ vykřikl jsem.

Benjamin se na mě podíval a já věděl, že má pravdu. Velká bestie při svém současném stavu mysli jen čekala na příležitost, aby mohla na někoho ukázat prstem.

„Tak dobře,“ povzdechl jsem. „Co tedy budeme dělat?“

Benjamin se rozhlédl po pokoji. „Máme se tu dobře," odpověděl. „Tak počkáme tady a budeme přemýšlet. Druhá strana se musí dopustit nějaké chyby."

Váhavě jsem souhlasil. Konec konců, Kemble byl výborný hostitel.

Vy mladí, kteří znáte Tower, si můžete myslet, že to byly jen temné, ponuré zdi, studené cely, úzké a chladné chodby a vrzající dveře. Jistě, takových tam bylo skutečně mnoho, ale naše pokoje ve Wakefieldově věži byly prostorné, s velkými zasklenými okny, chráněnými žaluziemi. Na zdech visely tapiserie, měli jsme měkké postele, byly tu stoly, židle, velká komoda na šaty a také truhly a skříňky. V mnoha směrech to byl domov jako náš vlastní, až na problémy, které jsme museli řešit. Kuchaři a sluhové nám nosili víno a pokrmy a Kemble nám poslal srdečné pozvání, abychom s ním povečeřeli v jídelně posádky. My jsme však dali přednost tomu, být několik příštích dní sami. Benjamin přecházel sem a tam, spal, mumlal si pro sebe, nebo studoval *Historii Richarda Třetího* od Thomase Mora.

Při jakékoliv jiné příležitosti bych se byl vydal do města za nějakou avantýrou, ale tentokrát jsem měl strach. Benjamin vytrvale studoval. Půjčil si pergamen, pera a inkoust z towerských zásob a začal zuřivě psát. Skončil ráno třetího dne. Vrátil jsem se ze své obvyklé procházky po zeleném nádvoří, kde mě všichni mohli vidět, a našel jsem ho sedět na posteli, jak si čte, co sepsal.

„Co když," začal, „mladý Edward Pátý přežil? Nebo jeho mladší bratr, nebo oba? Ponechali si své pečeti a teď pracují v Toweru jako obyčejní vojáci nebo sluhové?" Zadíval se mi do tváře a usmál se. „To byl jen předpoklad," pronesl a sundal nohy z postele. „To je ten problém, Rogere. Před čtyřiceti lety byli svým strýcem Richardem internováni v Toweru dva malí synové Edwarda IV., starší, který se také jmenoval Edward, a vévoda Richard z Yorku. Později zmizeli. Mohli být zavražděni, nebo mohli uprchnout. My víme, že po dobu panování Jindřicha VIL, byl král neustále znepokojován různými podvodníky, kteří předstírali, že jsou ztracení princové. Dokonce i náš současný král musel čelit spiknutí tajného bratrstva Bílé růže."

Benjamin přistoupil k oknu a vyhlédl ven na vojáky, kteří se cvičili v lukostřelbě. „Pokud jde o mne, domnívám se, že princové jsou pravděpodobně mrtví. Nicméně jejich pečeti, které měly být rozlámány a zničeny, někdo používá k vydírání Jindřicha. Teď zopakuji události tak, jak šly za sebou. Kdybych se zmýlil, oprav mě. Šestého června oslavoval katovský cech královy narozeniny hostinou, která se zvrhla v orgii. Kati byli oblečeni do svých oficiálních kostýmů. Je možné, že jeden z nich viděl v Toweru něco, co ohrozilo celý cech. Čas ubíhal, v Londýně vypukla potní nemoc, ale z posádky onemocněl jen jediný – Philip Allardyce, úředník ve skladu. Nemoc ho sklátila a on vyhledal pomoc u Ragusy. To, že byl nemocen, jsme se dověděli z výpovědí svědků. Stařena tvrdí, že zemřel a jeho tělo zabalené do prostěradel bylo odneseno na odvezení ke Lví bráně, kde ho prohlásil za mrtvého i městský zřízenec.“

„Ano, tato kapitola je uzavřena,“ souhlasil jsem. „Víme, že Allardyce byl nemocen a zemřel. Takže nemohl být tím komplicem ve městě.“

„Potom začala řádit potní nemoc plnou silou,“ pokračoval Benjamin. „Kemble nechal uzavřít Tower jako při obléhání. On a jeho dva podřízení včetně Mallowa a katovského cechu zůstali tady. Byl vydán zákaz vstupu a vycházení. Tehdy přišel první vyděračský dopis. Byl zanechán v Kembleově pracovně, tudíž jeho pisatelem musel být někdo z Toweru. Ten však musí mít ve městě společníka, který zveřejnil ta prohlášení a požadavek na peníze, které měly být položeny ke kříži svatého Pavla. Domníváme se, že tentýž pachatel má na svědomí smrt Andrewa Undershafta, jehož ohořelé tělo bylo nalezeno v kleci na Smithfieldu. Souhlasíš?“

„Ano, pane.“

„Co ještě, Rogere?“

„Potní nemoc pominula a Tower byl otevřen. Další z katů je zavražděn, nejdřív ho omráčili do hlavy a pak ho v pytli hodili do Temže. Další vyděračský dopis je zanechán na opatově sedadle ve Westminsterském opatství. A my dva chudáci,“ pokračoval jsem hořce, „jsme dostali za úkol odnést zlato na místo, které určil vyděrač, to jest ke svatému Pavlovi. Vyděrači se podařilo lstivým a přitom

jednoduchým trikem zlata zmocnit a nás zesměšnit. Další důkaz, že to nemohl udělat nikdo z Toweru, protože toho dne byl znovu zavřen a střežen. Nicméně, než jsme se tam vrátili, byl zavražděn Horehound. Nejsme o nic moudřejší, až na to, že víme, že dva muži, jeden v Toweru a druhý ve městě, celou věc provádějí jako partneři.“ Odmlčel jsem se.

Benjamin se znovu posadil na postel a ukryl tvář v dlaních. „Já jsem byl s Kemblem, když tebe někdo shodil do vlčí jámy,“ řekl, „my oba jsme byli s jeho úředníky, když byl zavražděn Horehound.“

„Takže?“ zeptal jsem se. „Chcete tím naznačit, že pachatelem musí být někdo z katů?“

„Myslím si to,“ odpověděl a usmál se na mě. „Začínám také přemýšlet o tom, jestli přece jen nemáš pravdu, Rogere. Je Andrew Undershaft opravdu mrtev?“

„Jedna věc mi nejde z hlavy,“ odpověděl jsem. „Jisté je, že katy někdo vraždí, protože jeden z nich viděl něco, co neměl, ale proč tak strašně krutým a barbarským způsobem? Vypadá to, jako by vrah pro každého z nich vymyslel jeden ze způsobů veřejné popravy. Upálení v kleci, utopení v pytli, rozdrcení k smrti pod těžkými dveřmi. Je v tom cosi zvráceného,“ prohlásil jsem. „Jako by se vrah rozhodl zabít každého z katů tím nejkrutějším způsobem.“

„Ze msty?“ zeptal se Benjamin.

„Možná,“ odpověděl jsem. „Musíme si znovu promluvit s mistrem Mallowem.“

„Jako si král chce znovu promluvit s tebou!“

Prudce jsem se otočil. Ve dveřích stál Agrippa a v rukou žmoulal svůj černý klobouk se širokou střechou.

„Přijíždíte z Windsoru?“ zeptal se Benjamin.

„Ano.“ Agrippa přešel pokoj a posadil se na židli. Díval se na nás těma svýma zvláštníma očima.

„Řekněte nám to nejhorší,“ zamumlal jsem.

„Král je bez sebe vztekem. Mluví o zradě, zanedbání povinnosti ze strany svých poddaných. Vzpomínáte si na kapitána stráží, který s vámi byl na hřbitově u svatého Pavla? Jakže se jmenoval?“

„Ramasden,“ odpověděl jsem.

„Nuže, Ramasden už nežije. Byl oběšen na veřejném popravišti před branami Windsoru. Král vyhrožuje, že totéž nechá udělat s vámi, pane Rogere. A co horšího –“ Agrippa vytáhl zpod pláště malý svitek pergamenu a podal mi ho – „toto včera ráno někdo předal královu soudci, když vyšel z Westminsteru.“

Díval jsem se na elegantní písmo. Červená hedvábná stužka kolem svitku vypadala jako krvavý kroužek.

„Další dopis!“ zvolal Benjamin.

Rozvázal jsem stužku. Dopis byl kratší než ten první, ale psán v tomtéž arogantním a drzém duchu.

„Jménem Edwarda V., krále Anglie, atd. atd. Jindřichu Tudorovi, který si říká král…“

Nesl datum před dvěma dny v Toweru. Obsahoval tutéž pohrůžku: pisatel obviňoval Jindřicha ze snahy podvést ho, a proto si stanovil pokutu ve výši jednoho tisíce zlatých liber. Tentokrát měly být peníze ponechány u paty šibenice na Tyburnu.

„Jelikož jste naším poddaným,“ končil dopis, „nepokoušejte se bránit oprávněnému vyzvednutí této pokuty či zadržovat ji.“

„Ty peníze tam mají být položeny na svatého Michaela,“ dodal Agrippa.

Vzhlédl jsem. „Dva týdny.“ Podal jsem dopis Benjaminovi. „Pane, co budeme dělat?“ Vstal jsem a šel si sednout vedle něho na postel. Smutně jsem hleděl na Agrippu. „Čeho se král tak bojí? Proč jednoduše neodmítne zaplatit a neodpoví tomu zločinci, že ho nechá oběsit?“

Agrippa vrtěl hlavou jako shovívavý učitel nad nechápavým žáčkem.

„Ty to nechápeš, že? Za vlády jeho otce předstíral kuchyňský pomocník, že je princem z Yorku. Obyčejný pomocník v kuchyni, Rogere! A dokonce se mu dostalo podpory mocných králů ze zahraničí. Jeden přišel z Irska. Jindřichův otec se s ním setkal v East Stoke v Nottinghamshiru a skoro prohrál bitvu o kuchyňského pomocníka, který mohl dodat jen málo důkazů pro své drzé tvrzení! O pár let později přišel Perkin Warbeck, syn vlámského tkalce, a tvrdil, že je mladší princ, Richard z Yorku. A téměř deset let nedopřával

Jindřichovu otci klidu. Proto Jindřich tak nenávidí každého, v jehož žilách koluje krev Yorků.“

Agrippa si položil klobouk na kolena. „Umíš si to představit, Rogere? Musím to opakovat? Co by se stalo, kdyby se tyto dopisy s pečetěmi prince z Yorku začaly objevovat po celém Londýně? Dopisy, které by tvrdily, že je Jindřich uzurpátor a že všechna strádání, kterým je země vystavena, zavinil jeho otec tím, že uchvátil moc do svých rukou? Jindřich by musel postavit desetitisícová vojska, aby potlačil všechna povstání. Ne, to vydírání musí být zastaveno, jeho původci zatčeni a okamžitě oběšeni!“

„A to je všechno, co nám řeknete?“ vřískal jsem.

Agrippa rozhodil rukama. „Mohu říci jen to, co vím.“

„Poslouchejte.“ Benjamin, který pozorně četl dopis, ho teď zase smotal a vrátil mi ho. „Doktore, ať ten zlosyn říká cokoliv, já věřím, že princové jsou mrtví. Konetábl, který na ně dohlížel, sir Robert Brackenbury, byl zabit u Bosworthu. Sir James Tyrrell, který mohl být spoluúčastníkem na jejich vraždě, je také mrtev. Ale sir Thomas More ve své *Historii vlády Richarda III.* tvrdí, že vraždu obou princů spáchali dva zcela obyčejní zločinci, Dighton a Green. Ví někdo, kde jsou?“

„Lord kardinál už o tom přemýšlel,“ odpověděl Agrippa. „Nechal provést velmi pečlivé pátrání ve veřejných archivech. Dighton pocházel ze severu a mohl být popraven v Durhamu, ale důkaz pro to není. Greene byl Londýňan, mladý darebák. Po bitvě u Bosworthu po něm bylo vyhlášeno pátrání. Jediné, co máme, je jeho popis: hubený, s úzkým obličejem a strašnou jizvou na pravém zápěstí.“ Agrippa si povzdechl a zvedl se. „Ale to je všechno, co vím. Teď se musím vrátit do Windsoru. Máte dopis a královy instrukce. Přeji vám hodně štěstí.“

Když se za ním zavřely dveře, učinil jsem neslušné gesto a zeptal se svého pána: „Nepojedeme přece jenom do Francie?“

Benjamin si odfrknul. „Nezdá se ti parfém doktora Agrippy divný?“ zamumlal. „Někdo říká, že je příjemný, jiní zase, že nepříjemný.“

„Totéž platí o oběšení!“ vyštěkl jsem nevrle. „Je příjemné, když se na to jen díváte, aspoň to někteří říkají, ale nepříjemné, když se vás to týká.“

Benjamin se také zvedl a vzal si svůj kabátec. „Všechny cesty jsou uzavřeny,“ řekl, „kromě jediné, kterou jsi ty, Rogere, otevřel.“ Usmál se na mě. „Pojďme položit mistru Mallowovi několik otázek.“ Vzal svitek pergamenu od Agrippy a strčil ho do sedlové brašny, která visela na hřebíku ve zdi. „Ještě nám trochu času zbývá.“

Vyšli jsme z Wakefieldovy věže. Byl to zvláštní pocit, dostat se mezi cvičící členy posádky. Vojáci si čistili výzbroj, děti povykovaly a hrály si na slunci. Ke kuchyním jezdily povozy se zásobami. Na lešení povykovali a zpívali zedníci při práci. Benjamin se vyptával, kde jsou kati a dověděl se, že někteří z nich věšeli a teď zřejmě budou sedět v krčmě U Šibenice. Šli jsme tam, ale našli ji prázdnou. Benjamin objednal pivo a krčmář ho ujistil, že do hodiny kati určitě přijdou. Seděli jsme tam a bez nálady usrkávali pivo, dokud nepřišli. Prošli dveřmi jako tlupa démonů. Poprvé jsem je viděl oblečené v jejich oficiálních kostýmech. Černé boty s vysokými podpatky, dlouhé kožené kabáty, také černé, a přes hlavy kápě s otvory pro oči. Vypadali hrozivě, a jak kráčeli k nám, uvědomil jsem si, jak těžké je rozeznat jednoho od druhého třeba na temné galerii nebo ve špatně osvětlené místnosti. Vesele nás pozdravili, stáhli si kápě, utřeli si zpocené obličeje a objednali si pivo.

„Šla vám práce od ruky?“ zeptal jsem se.

Chovali se spíš jako rolníci, kteří se vrátili z pole, než jako kati, kteří právě věšeli lidi na šibenice.

„Od ruky?“ otázal se Mallow. „Samozřejmě že ano, Shallote. Londýn je bezpečné místo. Dnes ráno jsme věšeli devět říčních pirátů u Wappingu. Proto jsme byli všichni tam.“

„Špatná doba pro říční piráty,“ poznamenal jsem.

Mallow se zachechtal a usrknul piva. „Nechte toho sarkasmu, Shallote. Potní nemoc skončila, biřici ve Fleet, Newgate a Marshalsea měli plné ruce práce se zavíráním gaunerů a my teď zase budeme mít plné ruce práce s věšením pro příštích několik týdnů.“ Položil korbel

na stůl. „A co pro vás můžeme udělat? Jak vidíte, všichni jsme živí a čilí.“

„Na rozdíl od těch říčních pirátů,“ poznamenal Wormwood. „Ti už se jen houpají!“

„Jde nám znovu o vraždy vašich kolegů Hellbana, Horehounda a Undershafta,“ začal jsem.

„Řekli jsme vám už všecko, co víme,“ zabručel Snakeroot.

„Povězte mi,“ vložil se do toho Benjamin, „Jak funguje katovský cech? Mám na mysli, kdo rozhoduje o tom, které popravy se budou provádět?“

„O tom rozhoduju já,“ odpověděl Mallow. „Spolupracuji s šerifovými zástupci. Samozřejmě, že někdy máme víc práce než ostatní. Po soudním jednání nebo zasedání komisařů, kteří rozhodnou o vydání vězňů, jsou popravčí dny stanoveny jak pro Tyburn, tak hřbitov svatého Pavla, Smithfield, nebo kterékoli rozcestí cest vedoucích do města. Dělá se rozpis služeb.“

„A dnes jste měli službu všichni?“ ptal jsem se.

„Jak jsem řekl, nákaza ustoupila. Komisaři, rozhodující o vydání vězňů, sedí ve Westminsteru a v Guildhallu, zatímco královské lodi se nacházely u ústí Temže. Říční piráti byli pochytáni a teď byli oběšeni buď u Wappingu, nebo podél břehů řeky.“

„Vyhrožovali vám někdy přátelé či příbuzní popravených, nebo třeba členové band?“ zeptal se Benjamin.

Mallow se zašklebil a znovu upil z korbele. „Výjimečně,“ odpověděl. „Ale někdy ano. Jsme maskovaní, pane Daunbey, a většina zločinců a hrdlořezů vidí v zatčení, uvěznění a popravě riziko svého povolání. Mezi zločinci platí jediný zákon: nenechat se chytit.“ Pokrčil rameny. „A když se necháš, musíš zaplatit daň. Proč se na to ptáte, kam svými otázkami míříte?“

„Předpokládáme, že vraždy členů vašeho cechu určitě souvisejí s vyděračskými dopisy našemu králi.“ Benjamin se zamyslel a pokračoval. „Jen Bůh zná důvod, i když mám podezření, že by to mohlo souviset s něčím, co se stalo v Toweru při oslavě královych narozenin.“

„Co tím myslíte?“ vyskočil Wormwood.

„Kdybych to věděl, řekl bych vám to," odpověděl Benjamin a pokračoval: „Nicméně, Undershaft, Horehound a Hellbane byli zavražděni velmi krutým způsobem. Na každém z nich byl aplikován jeden způsob popravy, jaký se provádí podle práva. Undershaft byl upálen v kleci, Hellbane utopen v pytli a Horehound rozdrcen k smrti. Domníváme se, že vrah chová zášť proti vám všem."

„Ale vždyť jsme vám řekli," ozval se Snakeroot, který na nás mžoural kalným zrakem a měl uslintaná a ochablá ústa, „že nás zločinci nechávají na pokoji."

„Přemýšlejte!" naléhal Benjamin. „Vzpomínejte! Byli jste všichni u nějaké popravy, u které vám slibovali pomstu?"

Benjaminova slova zůstala viset ve vzduchu nad pochmurnou skupinkou mužů. Když vešli do krčmy, byli hluční a sebevědomí a prezentovali svou moc nad životem a smrtí. Teď před sebou měli vidinu vlastní popravy, a to jedním z nejhorších způsobů.

(Vidím, že kaplan ťuká perem. Znamení, že se chce na něco zeptat. „Byl jste vy sám někdy katem?" vypískl. Mám chuť uhodit ho rákoskou po prstech za takovou drzost. Odpověď zní ne! Při všech svých dobrodružstvích, přes všechny krajnosti, ke kterým jsem byl dohnán, jsem nikdy nikomu nevzal život, pokud jsem nemusel. Tak, může sklapnout a já zase mohu pokračovat.)

„Přemýšlejte!" opakoval Benjamin.

„Sakkerova banda!" promluvil Toadflax a prohrábl si žluté vlasy.

„No ovšem!" vydechl Mallow. „Sakkerovi!"

„Kdo je to?" zeptal se Benjamin.

„Kentský klan," odpověděl pomalu Mallow. „Otec a pět synů. Patřila jim krčma na cestě z Londýna do Canterbury. Přepadávali poutníky. Kentský šerif a místní zástupci zákona proti nim nemohli nic dělat. Kradli, loupili, znásilňovali a zabíjeli. Zpočátku je nikdo nepodezříval. Jejich krčma stála nedaleko pramene Svatého Tomáše. Poutníci se tam zastavovali. Sakkerovi je nejprve pohostili a pečlivě si vybírali oběti. Na druhý den ráno, když poutníci odešli, vzali to Sakkerovi zkratkou přes les a napadli je. Velké, ozbrojené skupiny poutníků nechávali na pokoji, vybírali si malé skupinky. Rodiny nebo obchodníky s manželkami. Někdy je jen okrádali, ale když si mysleli,

že jim hrozí nebezpečí, že by je některý z okradených mohl poznat, chladnokrevně vraždili.“

„A nikdo je nepodezříval?“ zeptal se Benjamin.

„Ne. Jak jsem řekl, jednalo se o otce a pět synů. Ten nejstarší, Robert, zůstal v krčmě a choval se tak, jako by otec i bratři byli s ním. Nahrabali si pěkné jmění. Jedno dne se v jejich krčmě zastavil obchodník, jehož přátelé byli o několik měsíců dřív okradeni a zabiti. A tento obchodník dal svému příteli, který byl mezi těmi zabitými, jako dárek ke svátku svatého Jana náramek, který uviděl na ruce jednoho ze Sakkerových. Obchodník se okamžitě vrátil do Londýna a šel s tou informací za šerifem. Celou rodinku pochytal nějaký Theophilus Pelleter.“

„Kdo?“ otázal jsem se, udiven tak divně znějícím jménem.

„Theophilus Pelleter. Jeden z šerifových zástupců,“ odpověděl Mallow. „Bydlí s dcerou v Catte Street.“ Oči mu zjihly. „Je to dobrý člověk, přímý a upřímný. Slyšel jsem, že když ve městě řádila ta nákaza, Pelleter stál na svém místě a dělal, co mohl.“

Zadíval jsem se ke kuchyni, odkud vyběhla kočka s krysou v tlamě a zmizela venku.

„Tenkrát,“ pokračoval Mallow, „na ně Pelleter nalíčil past. Celá rodinka byla obklíčena a usedla na královské soudní lavici. Soudce je za jejich zločiny odsoudil k trestu smrti oběšením na zvláštní šibenici, postavené na místě, kde měli krčmu, a nařídil srovnat krčmu se zemí.“

„A byli popraveni všichni?“ zeptal se Benjamin.

„Právě tehdy nám vyhrožovali!“ ozval se Wormwood. „Podařilo se totiž pochytat otce a jenom čtyři syny. Nejstarší Robert utekl. Zřejmě té noci, kdy Pelleter se svými vojáky krčmu obklíčili, nebyl doma. Když se vrátil, zjistil, že otec s bratry byli zatčeni.“

„Tak proč nepřísahal pomstu šerifovu zástupci?“ Mallow se zahanbeně díval jinam. Ostatní rozpačitě šoupali nohama a klopili zrak. „Tak proč?“ zeptal jsem se.

Mallow vzhlédl. „Abych odpověděl na vaši otázku, šerifův zástupce a jeho vojáci byli zodpovědní za to, aby odvedli rodinu zpět do krčmy, a tam zajistili provedení popravy podle práva.“

„Ano, ano, to chápu,“ odpověděl Benjamin.

„Než byla krčma zbourána.“ pokračoval Mallow, „tak jsme…“

„Vy jste ji vykradli?“ zeptal se Benjamin.

„No, vzali jsme si to z moci svého úřadu. Krčma už byla z velké části vypleněna. Tak jsme si vzali to, co zůstalo. Pelleter řekl, že s tím nechce mít nic společného.“

„Ale kati si vždycky berou své desátky,“ vmísil jsem se do toho.

„Tak mu to řekni!“ ozval se Wormwood podrážděně. „Řekni mu, co se doopravdy stalo!“

„Já mu to řeknu,“ prohlásil Snakeroot. „Když někoho věšíte, pane Daunbey, můžete to udělat rychle, nebo pomalu. A ti Sakkerovi byli ďábelští, skrz naskrz zlí chlapi. Tím, že jsme jim otočili smyčku oprátky na zátylek, jsme zajistili, že se dusili pěkně pomalu. Všem pěti to trvalo hodně dlouho, než umřeli.“

„A zástupce šerifa to dovolil?“ zeptal jsem se.

Tentokrát odpověděl Mallow. „Jako každý jiný vykonavatel zákona odjel i se svými asistenty hned, jak byly žebříky položeny a ti muži zůstali viset. Když si přečtete zákon, pane Daunbey, kat musí zůstat u těl tak dlouho, dokud nekonstatuje smrt.“

„A to vyhrožování?“ zeptal jsem se.

Mallow si povzdechl. „Popravy se konaly v poledne. O tři, nebo čtyři hodiny později, když jsme se chystali k návratu do Londýna, začal po nás střílet neviditelný lukostřelec, který se ukrýval v koruně stromu. Utekli jsme se schovat za káru, na které jsme měli odvézt mrtvá těla, když jsme toho muže uslyšeli volat. Byl to Robert Sakker. Přísahal nám, že se nám pomstí za to, co jsme udělali. Chvíli jsme počkali a pak jsme se vrátili do Londýna.“

„A od té doby jste o něm neslyšeli?“

„O několik dní později,“ odpověděl Toadflax. „Šerif z Kentu přijel na inspekci těl, která jsme oběsili. Zjistil, že všechna zmizela a byla tajně pohřbena. Místo nich jsme našli vzkaz od Roberta Sakkera, který přísahal pomstu všem, kteří zavinili pomalou a krutou smrt jeho otce a bratrů. Sliboval, že ti, kteří to provedli, budou trpět stejným způsobem.“

„A zúčastnil se toho tehdy i Undershaft?“

„Ano," odpověděl Mallow. „Stejně jako já věděl o zločinech Sakkerových. O ženách, které napřed znásilnili a pak jim prořízli hrdlo. Pan Undershaft věřil v platnost rčení: „Oko za oko, zub za zub." Dělal to spolu s námi. Ale pak se nic nestalo, i když jsme dostali mnoho výhrůžek." Rozhlédl se po svých společnících. „Zapomněli jsme na to."

„Myslíte si," zeptal se Wormwood, „že smrt našich kolegů má na svědomí Sakker?"

„To je možné," odpověděl Benjamin. „Mohl přijít do Londýna, aby se pomstil."

„Ale vy jste říkal, že ty vraždy souvisejí s vyděračskými dopisy králi," řekl Mallow.

Benjamin se na mě podíval a zavrtěl hlavou. „Myslím si to, ale nemám pro to důkaz," odpověděl. „To je hotová záhada."

„Jaký byl ten Robert Sakker?" obrátil jsem se na Mallowa.

Mistr kat se zatvářil rozpačitě a řekl: „To nevím, pane. To byste se musel zeptat Pelletera, šerifova zástupce!"

„Je ještě něco, co byste chtěli dodat?" zeptal jsem se. „Už jsme toho namluvili dost," odpověděl Mallow. Naklonil se ke mně a šťouchl mě svým tlustým prstem do hrudi. „Mluvili jsme se sirem Kemblem," pokračoval. „A ten nám řekl, že jste byli vysláni do Londýna, abyste těm zločinům učinili přítrž, ale zatím se vám to nepodařilo." Ukázal na své společníky. „Nebezpečí nám hrozí dál a dopisy taky nepřestaly chodit." Snížil hlas do šepotu. „Měl byste být opatrný, pane Shallote. Jinak se možná sejdeme za úplně jiným účelem."

Vstal jsem, kopl do stolu a ruka mi sjela k dýce za opaskem. Ale Benjamin zasáhl. Vstal, upřímně poděkoval Mallowovi a jeho společníkům, chytil mě za rukáv a táhl mě z krčmy.

„Mohl jsem mu polechtat žebra dýkou!" protestoval jsem.

Benjamin se zastavil. „Ale to by nám vůbec nepomohlo. Chápu, že se bojíš, Rogere. Král nám to nezapomene." Vtáhl mě do kouta jedné úzké, temné uličky a rozhlédl se, jestli nás někdo nesleduje. „Jestli to nikam nepovede, Rogere," zašeptal, „tak se budu řídit tvojí radou. Mám nějaké peníze u zlatníka v Londýně. Pokud máme uprchnout za

moře, pak to uděláme, ale bude to tak, jak si to představuji já, a v době, kdy se k tomu rozhodnu.“

„A co teď?“ zeptal jsem se zoufale.

„Půjdeme za Pelleterem.“

Našli jsme dům šerifova zástupce poblíž Guildhallu. Benjamin zabouchal na dveře úzkého domu, který vypadal, jako by ho někdo vtiskl mezi dva sousední, v naději, že muž zákona bude doma. Dům nebyl udržovaný. Okna byla zaprášená a děravá, trámy popraskané a domovní dveře visely v závěsech. Benjamin zabouchal znovu. Pak jsme zaslechli zvuk kroků a ve dveřích se objevila mladá žena.

Oh, to byl pohled! Dokážu si ji představit i teď, po tolika dlouhých, prašných letech. Jak lze popsat píseň z masa a kostí? Bylo jí kolem sedmnácti nebo osmnácti let, byla vysoká a štíhlá. Měla velké a krásné hnědé oči a andělskou tvář. Vlasy jako pravé zlato, pleť zářivou. Stáli jsme tam s Benjaminem jako dva školáci a hltali očima její krásu. Měla vystouplé lícní kosti, dokonale tvarovaný nos a ta nejsladší ústa. Tvářila se vážně, ale v očích jí bylo vidět, že potlačuje smích.

„Dobré jitro, pánové!“ Její hlas byl sytý a lahodný. „Dobrý den, pánové,“ opakovala. Zahlédl jsem záblesk strachu v jejích očích, když za námi zavřela dveře.

„Omlouváme se,“ vykoktal Benjamin. „Přišli jsme za šerifovým zástupcem Pelleterem.“

Do jejích krásných očí se vrátil smích. „Jsem jeho dcera Miranda.“

„My jsme z Toweru,“ vysvětloval Benjamin.

Miranda se usmála. Byla prostě oblečena do modrých šatů, ne příliš vypasovaných. Po pravdě řečeno na ní visely jako pytel a krejzlík kolem krku už taky zažil lepší časy. Ale ten úsměv! Jako slunce, které vykouklo zpoza mraků! Usmála se něžně a pozvala nás dál. Nespouštěla oči z Benjamina a mně se sevřelo srdce žárlivostí. (Ne, Benjamin nebyl výjimečně hezký muž. Byl vysoký a statný a jeho černé vlasy vypadaly tak trochu rozcuchaně, ale měl dobré a čisté oči. Odjakživa přitahoval ženy. A já? Chudák Shallot! Vím, co jsem, rozený rošťák a lump! Přitahoval jsem jen rajdy, běhny, děvky a ucourané děvečky z krčem, ale dívky jako Miranda? Miranda!

Miranda! Ještě žije, víte to? Tedy, ve skutečnosti ne. Přečtěte si Shakespearovu hru *Bouře*, tam ji najdete se starým Prosperem.)

Toho letního dne před tolika lety nás vedla zaprášenými chodbami a do malé písárny na zadní straně domu. Za stolem u okna seděl muž, který se při našem příchodu zvedl. Byl oblečen do městské uniformy a na krku měl řetěz jako znak svého úřadu. Jeho ostře řezaná, čestná tvář a jasné oči byly důkazem jeho vnitřní síly a upřímnosti. Potřásl nám rukama, požádal Mirandu, aby nám přisunula židle a přinesla občerstvení pro hosty. Obrátil svou židli tak, aby na nás viděl, a znovu se usadil, narovnal záda a povzdechl. „Máte nějaké potíže, pane?“ zeptal se ho Benjamin.

„Byl jsem napaden,“ odpověděl Pelleter. „Asi před dvěma týdny se na mě vrhl nějaký vrah za karmelitánským klášterem. Byla to rána jen do masa, ale ještě stále to bolí.“

„Co vás ke mně přivádí?“ zeptal se, když se Miranda vrátila s podnosem, na němž nesla džbánek piva.

Zdvořile a s úsměvem nás obsloužila, i když na Benjamina se usmívala nejvíc. Nemohu říci, že by mě ignorovala, ale dívala se na mě stydlivě zpod dlouhých řas. Potom si sedla na židli vedle svého otce a (Bůh mi odpusť mou žárlivost) pozorovala Benjamina. I můj pán tonul v rozpacích. Pelleter se k němu naklonil a přiťukl si s ním korbelem piva.

„Na vaše zdraví, pane Daunbey. Víte, kdo jsem, a kde bydlím. Víte, že mě bolí v zádech.“ Usmál se. „A znáte už i mou dceru, jediné světlo mého života. Ale proč jste tady?“

„Robert Sakker,“ odpověděl okamžitě Benjamin.

Pelleter zamručel a opřel se o opěradlo, aby si narovnal záda a ulevil bolesti.

„Bůh mu buď milostiv!“ povzdechl. „Tohle mi zřejmě udělal právě on.“

KAPITOLA

11

Museli jsme tam sedět přinejmenším dvě hodiny a zástupce šerifa nám popisoval, jakým způsobem loupila Sakkerova rodina na cestě do Canterbury. Musím přiznat, že jsem moc neposlouchal. Proč taky? Miranda jako růže v plném rozpuku tam seděla s námi, stejně okouzlená Benjaminem jako on jí. Vím, proč je žárlivost tak velkým hříchem. Svíral se mi žaludek a krev mi vřela. Z hloubi duše jsem si přál, aby tam Benjamin nebyl. Ke mně se chovala s odstupem až na nesmělý úsměv pokaždé, když mi dolévala pivo. Benjamin se na ni chvílemi zahleděl zbožňujícím pohledem a potom pokračoval ve vyptávání. Když skončil, řekl Pelleterovi, proč jsme ho vyhledali, o vyděračských dopisech našemu králi a ponurých vraždách katů. Pelleter se zaklonil v židli, něco si šeptal a kroutil hlavou.

„O Undershaftovi jsem si vždycky myslel, že je to dobrý člověk," řekl tiše. „Takže byl zavražděn?"

„Ale víte jistě, že je mrtev?" zeptal jsem se. Měl jsem pokušení říci mu, že jsem viděl Undershaftovo tělo, ale bál jsem se, že bych mohl klesnout v Mirandiných očích.

Pelleter se na mě podíval a zvedl huňaté obočí. „Proč si myslíte, že není?"

Vysvětlil jsem mu to těmi vyděračskými dopisy. Že oba, já i Benjamin, věříme tomu, že jsou zločinci dva, jeden v Toweru a druhý ve městě.

„V tom případě zahájím pátrání," nabídl se Pelleter. „Zeptám se biřiců a stráží a požádám je, aby měli oči a uši otevřené. Ale," ukázal prstem na Benjamina, „pokud budu brát v potaz vaši hypotézu, musím dospět k logickému závěru, že si myslíte, že jedním z těch zločinců je právě Robert Sakker."

„Považujete to za možné?“ odpověděl Benjamin otázkou.

„Robert Sakker byl nejinteligentnější z celé rodiny. Studoval na Stapletonově koleji v Oxfordu. Byl dobrým úředníkem a nějakou dobu pracoval v jednom z královských paláců.“

„Takže mohl napsat ty dopisy?“ zeptal jsem se.

„Možné to je, ale kde by vzal pečeti Edwarda V.?“

„Jak vypadal?“ zeptal se Benjamin.

„Jako všichni z jeho rodiny. Vysoký, opálená pleť, nazrzlé vlasy, hladce oholený, mohutná hrud. Takový sympatický darebák, až na tu jizvu na tváři. Ten typ, který vám s úsměvem zapíchne dýku mezi žebra. Muž, který může dělat téměř cokoli, hřmotného vojáka, nebo schopného úředníka.“

Vyměnili jsme si s Benjaminem pohledy. Ten popis totiž padl na někoho, s kým jsme se setkali při svém vyšetřování.

„A ten utekl spravedlnosti?“ pokračoval Benjamin. „A teď vám znovu vyhrožoval?“

Pelleter odložil svůj korbel a rozpažil ruce. „Pane Daunbey, já nemám v ruce žádný důkaz, ale ten útok byl reálný. A dvakrát mi někdo vtiskl do rukou svitek pergamenu. Na jednom z nich byla šibenice a já na ní visel.“ Odmlčel se a zadíval se na dceru. „Podruhé na ní visela moje dcera. Proto jsem si začal myslet, že to dělá Sakker.“

Z Mirandiny překrásné tváře se vytratil úsměv. Místo toho jí pohled ztvrdl a čelisti se sevřely. Naklonila se a políbila otce na tvář.

(Oh, nejšťastnější ze všech mužů!)

„Pátral jste po něm?“ zeptal jsem se.

Pelleter se smíchem odfrkl. „Ale ovšem. Nabídl jsem odměnu, dokonce jsem přislíbil milost od starosty a radních každému zločinci, který by mi poskytl sebemenší informaci.“ Pokrčil rameny. „Ale nic jsem nezjistil.“

„A co když Sakker nebydlí v Londýně?“ zeptal jsem se. „Co když se vrátil ke své bývalé činnosti?“

„Sakkerova krčma u pramene Svatého Tomáše byla srovnána se zemí,“ odpověděl Pelleter. „I když oni ještě měli jiné doupě. Starý lovecký srub v lese.“

„Mohli bychom se tam podívat?“ zeptal se Benjamin.

Pelleter nafoukl tváře a pak vyfoukl vzduch. „Dnes ne, už je pozdě a já mám jinou práci. Ale co třeba zítra za svítání? Sejdeme se v krčmě v Southwarku.“ Usmál se. „U Tabardu, místa, odkud vyšli Chaucerovi poutníci. Ale nyní mne, pánové, omluvte, mám jinou práci.“

Co dělat, vstali jsme. Můj pán vzal Mirandinu ruku a políbil ji. Sevřelo se mi srdce. Držela jeho ruku mnohem déle, než předepisovala zdvořilost. Ke mně byla laskavá a podala mi ruku. Zvedl jsem hlavu a zašeptal, jak rád jsem se s ní seznámil, ale ona už zase upírala své krásné oči na Benjamina.

Vyšli jsme z Pelleterova domu. Benjamin byl spokojený a mnul si ruce radostí.

„Vyplašili jsme zajíce z kupky sena, Rogere!“ řekl mi a poplácal mě po zádech. „Jistě, důkazy jsou slabé, ale já věřím, že Robert Sakker je jedním z těch zločinců.“

Zastavil se na rohu ulice a díval se, jak dva strážníci chytili zatoulané prase, povalili ho na zem a prořízli mu krk. Odvrátil jsem se při pohledu na vytékající krev.

„A slečna Miranda?“ zeptal jsem se.

Benjamin zvážněl a chytil mě za rameno.

„To je anděl, Rogere. Už jsi někdy viděl takové oči? A tak dokonalou harmonii rysů?“

„Líbila se vám?“

„Jsem jí okouzlen,“ odpověděl.

Zadíval jsem se jinam a zastrčil ruce pod plášť, aby pán neviděl, jak zatínám pěsti.

„A ty, Rogere?“

Ucouvl jsem a jeho ruka mi sklouzla z ramene.

„Byla dost hezká,“ zamumlal jsem. „Pane, neměli bychom se už vrátit do Toweru?“

Benjamin, ta nevinná duše, netuše, jaká bouře řádí v mém nitru, se ještě jednou ohlédl k Pelleterovu domu.

„Uvědomuješ si, Rogere,“ zašeptal, „že pokud je tím vrahem Sakker a jde po zástupci šerifa, pak možná v tuto chvíli není daleko?“

Ale mě to nezajímalo. Musel jsem skrývat svou závist a vztek a řekl jsem, že bychom se měli vrátit. Byl hezký den, a tak jsme se vydali po Lombard Street a dál do Eastcheap, tou nejpřímější cestou do Toweru. Benjamin povídal a povídal a netušil, co se děje v mém nitru. (Jednou jsem to vyprávěl Willu Shakespearovi v krčmě na nábřeží. Zeptal se mě, který lidský cit je nejsilnější. Touha? Hněv? Touha po bohatství? Řekl jsem mu, že žárlivost! Opřel jsem se o zeď a slzy mi stékaly po tvářích, když jsem mu vyprávěl o Benjaminovi a Mirandě, tom sladkém páru, který žil před tolika lety. Will mě vyslechl stejně pozorně a trpělivě, jak to měl ve zvyku a jeho olivově opálená tvář nic neprozradila. Potom pokýval hlavou a řekl, že si zapamatuje, co jsem mu vyprávěl. Běžte se podívat na jeho hru Othello, o zlém Jagovi, benátském mouřenínovi a krásné Desdemoně. Nikdy jsem se ho nezeptal, kdo byl ten Jago! Loni o Vánocích jsem si najal skupinu herců a nechal si znovu recitovat jeho verše. Seděl jsem a tiše plakal pro krásnou Mirandu.)

Nicméně vraťme se k tomu dni, horkému a prašnému, kdy jsme se vraceli do Toweru. Procházeli jsme Lví branou, když ze stínu vystoupila žena a chytila mě za rukáv.

„Paní Undershaftová," zvolal jsem, i když jsem tím upřímně řečeno nebyl potěšen. Poté, co jsem spatřil Mirandu, to bylo jako srovnávat světlo svíčky se sluncem.

„Pane Shallote," šeptala, „pane Daunbey. Musím vám něco ukázat." Vystrašeně se rozhlédla kolem. „Slyšela jsem o Horehoundově smrti. Musím s vámi mluvit, oplatit vám vaši laskavost."

Vedla nás nazpět přes padací most a dál k řece. Rozhlížel jsem se kolem, ale kromě rybářů, roztahujících sítě, a starého žebráka, který vezl dvoukolák s nedozrálými jablky, jsem neviděl nikoho, koho bychom se měli bát.

„Pojďme se projít," navrhl Benjamin, „jako bychom se šli nadýchat vzduchu a užít si teplého slunečného dne."

Paní Undershaftová souhlasila, ale napřed vtiskla Benjaminovi do ruky svitek pergamenu. „Prohledala jsem manželovy věci a dívala se po něčem, co by vám mohlo pomoci."

Benjamin rozvinul pergamen. Prohlédl si ho a podal mi ho. Nebylo tam toho mnoho, jen čtverec asi devět krát devět palců, zažloutlý a umaštěný, písmena už značně vybledlá. Šlo o hrubý náčrt části Toweru. Pod ním bylo písmeno, které vypadalo jako „T“ a křížek v místě, kde se obě čáry protínaly. A vedle byl velký otazník.

„Co to znamená?“ zeptala se Benjamina.

„To nevím, pane.“

„Ani já ne.“ Zastrčil jsem pergamen do měšce. „Proč si myslíte, že je to důležité?“

„Víte, zpočátku jsem si to nemyslela,“ odpověděla paní Undershaftová a nepřestávala se bázlivě rozhlížet po okolí, jako by ji někdo mohl sledovat. „Chtěla jsem to hodit do ohně. Andrew si často dělal nákresy řezeb na nábytek. Ale pak jsem si vzpomněla na den po té oslavě královых narozenin. Andrew byl v zahradě. Rád tam sedával a obdivoval květiny. Ale toho dne se skláněl nad tímhle kouskem pergamenu, jako by skrýval nějaké tajemství. Když jsem se ho zeptala, co to je, potřásl hlavou a zamumlal, že bude lepší, když to nebudu vědět. Po zbytek dne byl jako duchem nepřítomen.“ Zastavila se. „Pánové, to je vše, co vám k tomu mohu říci.“

A než jsme ji mohli zadržet, zmizela po nábřeží. Sedli jsme si s Benjaminem na travnatý břeh řeky, já vytáhl pergamen a prohlížel si ho.

„To je hrubý náčrt Toweru,“ řekl jsem, „ale není na něm nic tajemného.“ Přistrčil jsem ho k pánovi, aby se mohl dívat se mnou. „A toto je písmeno ‚T\ které označuje průsečík čar.“

„A co znamená toto?“ zeptal se Benjamin a ukázal na nožku „T“, která byla vyznačena po pravé straně přerušovanou čarou.

„To nevím,“ řekl jsem. „Nicméně to zaujalo Undershafta a vzbudilo to jeho zájem. Možná byl on tím katem, který té noci viděl něco podezřelého.“

Benjamin se položil do trávy a zadíval se na beránky na obloze.

„Tohle je přepych, Rogere,“ zamumlal. „Takový teplý den. Poslouchej, jak bzučí včelky. Řeka je klidná, obloha modrá. A já jsem právě potkal tu nejkrásnější dívku na světě.“ Sedl si a třel si tváře. „Ale v každém ráji se skrývá had.“ Natáhl se ke mně a sáhl na

pergamen, který jsem držel v rukou. „A toto je znamení ďábla. Teď už jsem si jist, že se na té oslavě něco stalo. A uvědom si, že se nepořádala kdekoliv v Toweru, nýbrž v domě královských úředníků. A v tom bude to tajemství. Ale pojď!“ zvedl se. „Zítra nás čeká perný den.“

Vrátili jsme se do Toweru a vyškemrali sušenou šunku, chléb a víno z kuchyně. Sedli jsme si ven a pojedli. Benjamin stále myslel na Mirandu, i když se chvílemi vracel k problému, který nás tak trápil. Jeho společnost mě začala unavovat. Když se vrátil do pokoje, procházel jsem se sám jako osamělá labuť, ale z opatrnosti jsem dbal na to, abych se nevzdálil z dohledu stráží. Nezapomněl jsem na nedávný útok na mou osobu. Než jsem se vrátil do pokoje, přidal jsem se k vojákům a popíjel s nimi jejich hořké pivo. Když jsem přišel do pokoje, Benjamin už spal. Padl jsem na slamník v blažené nevědomosti o tom, jaké hrůzy se té noci odehrají.

Benjamin musel vstát velmi časně ráno. Právě se myl a holil, když na schodech vypukl poplach. Na dveře našeho pokoje bušil Vetch, což mě rázem vytrhlo ze spánku a já rozespalý vyskočil z postele.

„Pojďte se mnou!“ volal Vetch ve dveřích ochraptělým hlasem. Vrhl na mě rychlý pohled. „A jestli nemáte pevný žaludek, tak raději pevně stiskněte zuby.“

Seběhli jsme dolů po schodech, potom přes trávník, pokrytý ranní rosou a dál do Bowyerovy věže. Její podzemí se podobalo sklepu v Beauchampově věži, ale toto bylo dobře osvětleno loučemi. Kemble a Spurge stáli ve dveřích a s nimi bledý Mallow.

Zpočátku, protože jsem neměl čistou hlavu, jsem viděl jen postavu v bezvědomí, ležící na něčem, o čem jsem si myslel, že je postel. Když jsem sešel ještě několik schodů a podíval se zblízka, pochopil jsem celou hrůznost scény. Vím, že někteří mladí muži už viděli popravu oběšením, stětím hlavy, rozčtvrcením a vyvrhnutím střev, ale pohled na člověka nataženého na „Exeterově dceři“ je jeden z nejhorších. (Promiňte, že se na chvíli přeruším. Můj kaplan neví, co je „Exeterova dcera“. Podle legendy tento druh skřipce zavedl v Anglii vévoda z Exeteru za vlády Jindřicha VI. Odtud jeho název.) Skřipec vypadal jako postel, na každém konci opatřená koly. Na něm bylo

nataženo Wormwoodovo tělo. Někdo ho přivázal za zápěstí a dole za kotníky pevným konopným provazem a otáčel koly na obou koncích. Skřipec se natahoval, až přetrhal svaly a šlachy v těle. Wormwoodova tvář byla plná nepopsatelné hrůzy, oči mu vylézaly z důlků, ústa měl otevřená. Nohy měl roztažené, jednu paži vytrženou z ramenního kloubu. Celé tělo vypadalo jako zmlácené a potlučené. Vyběhl jsem po schodech nahoru a vyprázdnil svůj žaludek od zbytků včerejšího piva. Benjamin, i když jinak velmi citlivý člověk, ten pohled vydržel, aniž by se mu udělalo nevolno. Připojil se ke mně o chvíli později spolu s ostatními, když jsem seděl opřen zády o zeď a lapal po vzduchu.

„Kdo to udělal?“ vykoktal jsem.

„To nevím,“ řekl Kemble a škrábal se na neoholené tváři. „Velmi podobný případ jako s Horehoundem. Mladé děvče našlo otevřené dveře a vešlo dovnitř. Louče hořely a Wormwoodovo tělo bylo natažené na skřipci. Zbytek znáte.“

„Copak nikdo nic neslyšel?“ zvolal Benjamin. „Při tak krutém mučení ten člověk musel strašně křičet. Divím se, že to nebylo slyšet až v Petty Walesu.“

„To už jsem zjišťoval,“ odpověděl Kemble. „Stráže na hradbách neslyšely nic, kromě houkání sovy.“

V té chvíli se k nám sbíhali ostatní členové posádky.

„Toto není vhodné místo na to, abychom to probírali,“ konstatoval Kemble. „Vetchi, Spurgei, pane Daunbey, sejdeme se v mé pracovně.“ Vrátil se dolů po schodech, kde našel Mallowa opřeného o dveře. „Chci, aby tam přišli i vaši lidé,“ přikázal Kemble.

Mallow přikývl[1] a utřel si ústa hřbetem ruky. Já jsem rychle odběhl do našeho pokoje, kde jsem se umyl, oholil a vyměnil si vestu plnou skvrn. Potom jsem se připojil k ostatním v Kembleově pracovně.

„Jak se to mohlo stát?“ začal konstábl.

Mallow se svými katy se sesedli na jednom konci stolu jako skupinka vystrašených vrabců a šuškali si.

„Tak co!“ okřikl je Vetch. „Odpovíte panu konetáblovi na jeho otázku?“

„Jen s námi nejednejte tak zostra a nadřazeně!“ odbyl ho rázně Snakeroot. „Byli jsme včera v noci všichni v Toweru. Wormwood byl živý. Pil, ale živý byl až moc!“

„Kdo ho viděl naposledy?“ zeptal se Vetch.

„Všichni jsme popíjeli před Bowyerovou věží,“ odpověděl Toadflax. „Potom jsme se rozešli do svých příbytků. A potom už toho víte stejně jako my. Proč?“ Opřel se o stůl.

„Chcete nás snad obvinit, že Wormwooda zabil někdo z nás? Sire Edwarde, vy jste byl včera v noci také v Toweru, stejně jako Vetch a Spurge.“ Pak zaletěl pohledem k nám. „A to se nezmiňuji o našich hostech.“

Benjamin odsunul židli, vstal a přešel k oknu. „Tady v Toweru je vrah,“ řekl tiše přes rameno. „Muž, jehož pravé jméno je Robert Sakker.“

Rychle jsem se rozhlédl. Mallow a jeho kati vypadali rozpačitě.

„Sakker!“ zvolal Toadflax. „Tady v Toweru?!“

„Co je to člověka?“ zeptal se Kemble.

„Zločinec, jediný přeživší člen bandy, která terorizovala poutníky na cestě do Canterbury,“ odpověděl Benjamin. „Mallow a jeho pomocníci pověsili zbytek jeho rodiny. Robert Sakker se vrátil, aby proti katům vedl svou soukromou válku.“ Benjamin se vrátil ke stolu. „Pane konetáble, domnívám se, že Robert Sakker má prsty i v těch vyděračských dopisech odeslaných králi.“

„Ale na seznamu mužstva nemám žádného Sakkera,“ odpověděl Kemble. „Já sám jsem za to zodpovědný!“

Benjamin pokrčil rameny. „Používá pravděpodobně jiné jméno. Šerifův zástupce Pelleter ho popsal jako vysokého, zrzavého muže s jizvou na bradě.“

„Takového jsem tu neviděl,“ odpověděl Vetch. „Ani mezi posádkou, ani mezi služebnictvem.“

„Ani mezi zedníky, kteří opravují zeď,“ vmísil se do toho Spurge.

Kemble, který držel v prstech pero, odsunul židli dozadu a zúženýma očima se zadíval na Benjamina. „Ale vy si myslíte, pane Daunbey, že je tady, v Toweru, že?“

„Ano, myslím," odpověděl můj pán. „A nemělo by být těžké ho najít, teď když jsou brány otevřené."

„Ale musel by mít propustku, jinak by ho stráže nepustily," namítl Kemble.

„Ale já si myslím, že je tady," zopakoval Benjamin.

„A včera v noci si vybral za oběť Wormwooda. Pane Mallowe, Wormwood pil, že?" Mistr kat přikývl.

„Takže si prostě představte," řekl Benjamin a posadil se na židli, „že se opilý Wormwood sám loudal ve tmě Towerem, asi ve stejném stavu, v jakém byl před svou smrtí Horehound. Někdo ho zatáhl do temného kouta, praštil ho po hlavě a odtáhl ho do věže, kde ho položil na skřipec. Ten člověk byl opilý, napůl omráčený a měl roubík v ústech! Není divu, že jsme ho neslyšeli křičet. Ten, kdo ho umučil k smrti, musel vychutnávat každou vteřinu!" Benjamin bubnoval prsty o stůl. „Musí to být Sakker!" Zadíval se směrem k oknu, kudy do místnosti pronikaly sluneční paprsky. „Sire Edwarde, chci, abyste přikázal svým vojákům, aby zkontrolovali všechny muže v Toweru. Sakkerův popis máte. Chci, abyste postavil stráže ke všem postranním vchodům."

„To mi nemůžete nařídit…!"

„Mohu," odpověděl Benjamin. „Nebo odjedu do Windsoru a přivedu sem samotného krále."

Kemble rychle souhlasil. „Říkal jste, že je zrzavý a má jizvu?"

„Ano, na bradě," odpověděl Benjamin.

Já jsem tam seděl jako obvykle a všechny pozoroval. Jen Bůh věděl, co mi probíhalo v hlavě, ale při zmínce o té jizvě na Sakkerově bradě jsem si vzpomněl na Greena. Možná si vzpomenete, Sir Thomas More říkal, že byl jedním z vrahů mladých princů. Podle Agrippy měl Greene ošklivou krvavou jizvu na zápěstí. Vzpomínal jsem na naši farnost v Ipswichi, když jsem potrestal Poppletonovy. Na starého Quicksilvera venku na hřbitově, jak natahuje ruce po měšci, a na to, jak měl neustále zakrytá zápěstí i na jeho opilecké žvatlání o tom, jak sloužil v Toweru, když byli princové uvězněni. Byl jsem tak rozčilený, že jsem vyskočil a tleskl rukama!

„Ten bídák! Ten zlosyn!“ vykřikl jsem. „Ten jestřáb! Ten starý podvodník!“

„Co proboha?“ Kemble vstal ze židle. „Pane Daunbey, nepřišel váš sluha o rozum?“

Benjamin mě se zájmem pozoroval. „Co je?“ zeptal se.

A potom jsem se dopustil té osudné chyby. Oh, mám záblesky zdravé intuice, pronikavého ducha, skvělou paměť, ale taky moc žvaním, já o tom vím. A toho dne tomu nebylo jinak: Sedl jsem si a žvanil jako dítě.

„Pane, vzpomínáte si na doktora Quicksilvera?“

„Jak bych mohl zapomenout?“ zeptal se Benjamin ironicky.

„Je to mastičkář a prohnaný podvodník,“ vysvětloval jsem ostatním. „Neustále se vychloubal tím, co dělal ve své slavné minulosti. Já jsem tomu nevěřil, protože jsem věděl, že Quicksilver je rozený lhář.“

„Co to má proboha společného s naším případem?“ ozval se nervózně Vetch.

Dal jsem se do vysvětlování. „Quicksilverovi už je přes šedesát. Řekl mi, že byl v Toweru zrovna v době, kdy tu byli uvězněni princové. Mluvil o tajné galerii a pokoji. Považoval jsem to za stařecké žvatlání, ale všiml jsem si, že neustále schovává svá zápěstí. Ať byl kdekoliv a dělal cokoliv, měl vždycky přikrytá zápěstí.“

Benjamin mi poplácal po rameni. „Ovšem, Rogere,“ usmál se. „Podle drahého strýčka měl Greene ošklivou jizvu na zápěstí. Myslíš, že Greene a Quicksilver jsou jeden a tentýž člověk?“

„Ano, myslím.“ odpověděl jsem. „Sire Edwarde,“ podíval jsem se na konetábla, který se znuděně vyvaloval v židli, „buďte tak laskav a pošlete vzkaz zástupci šerifa Pelleterovi do Catte Street. Požádejte ho, aby informoval své bířice a vyvolavače ve všech ulicích ve městě, aby okamžitě zajali šarlatána, známého jako doktor Quicksilver.“ Kemble se zakabonil vztekem a nechutí nechat si poroučet od někoho takového, jako jsem já.

„Udělejte to!“ přikázal mu Benjamin. „A musí to proběhnout rychle. Pan Shallot a já se co nejdříve setkáme s šerifovým zástupcem. Nemáme času nazbyt!“

Kemble pokývl Vetchovi, který vyběhl z místnosti.

„A co bude s námi?!“ ozval se Mallow. „Jestli po nás jde Sakker, jak můžeme být v bezpečí?“

„Jste v Toweru,“ zavrčel jsem, „v největší královně pevnosti. Měli byste se držet rady mého pána a nechodit nikam sami.“

„Měli bychom už jít,“ řekl tiše Snakeroot. „Wormwood si zaslouží křesťanský pohřeb.“

„Váš počet se povážlivě snižuje, mistře Mallowe,“ popichoval Spurge.

Mistr kat se zastavil a nenávistně se zadíval na králova dozorčího.

„Oh, nedělejte si s tím starosti, pane Spurgei. Neslyšel jste staré přísloví: „Pro každého zločince se najde kat?“ A se dvěma učedníky za sebou vyšel z místnosti.

Benjamin počkal, až odejdou, a potom mě tiše požádal o pergamen, který nám dala paní Undershaftová. Podal jsem mu ho a on ho zase předal konetáblovi.

„Sire Edwarde, říká vám tento nákres něco?“

Kemble rozvinul pergamen a rozložil ho po stole.

„To je hrubá kresba Toweru,“ zamumlal. „A to písmeno ‚T‘, pane Daunbey, co to je za nesmysl?“

„Pane Spurgei?“ zeptal se Benjamin.

Spurge vzal pergamen do ruky, prohlédl si ho a se zavrtěním hlavy ho vrátil.

„Co to znamená?“ zeptal se Kemble.

„To nevím, sire Edwarde, ale až to zjistím…“ nedořekl a naznačil mi, abych s ním šel ven.

„Myslím, že už vím, kdo je vrah,“ pošeptal mi, když jsme šli po schodech dolů a vyšli do slunečného dne. „Rogere,“ lehce se dotkl mé brady, „zavři pusu, nebo ti do ní vletí moucha.“

„Vy víte, kdo je ten vrah?“ vydechl jsem.

„Ty taky,“ odpověděl Benjamin. „Je to pan Spurge!“

„Spurge?!“ zvolal jsem.

„On je tu dozorčím, Rogere. Jen on zná všechny tajné vchody.“

„Ale viděli jsme jeho náčrt, Benjamine,“ odpověděl jsem. „Nic tajného tam nebylo. Vzpomeňte si, že když si ten zlosyn vyzvedl zlato

ve městě, když jsem byl shozen do vlčí jámy, když byl Horehound rozdrcen k smrti, Spurge měl vždycky alibi.“

„Ovšemže ano.“ Benjamin se do mě zavěsil a vedl mě přes nádvoří do našeho pokoje. „Já se ti snažím vysvětlit, že tu musí být tajná brána nebo postranní vchod, který Spurge úmyslně do mapy nezakreslil. Pravděpodobně bude ústit nad vodní příkop nebo nad řeku. Nevím proč a jak, ale Spurge musel uzavřít dohodu s tím Sakkerem, kterého zavede do Toweru nebo ven, kdy chce. Sakker tě tenkrát pozoroval u vlčí jámy. On také zabil Undershafta, Horehounda a Hellbana a teď i chudáka Wormwooda. Vyfoukl nám zlato u Svatého Pavla. To on píše ty vyděračské dopisy a prohlášení, aby zastrašil krále.“

„Dvě půlky jedné zadnice,“ konstatoval jsem. „Spurge a Sakker pracují společně.“ Zamžoural jsem do jasného nebe. „Ale jak se ti dva potkali? Proč si vzájemně věří? Sakker mohl tajně vklouznout do Toweru, ale je to uzavřená komunita, lidi by okamžitě poznali cizince. A především, kde pro všechno na světě, vzaly ty pečeti?“

Benjamin se zastavil s prstem na rtech. „Rogere, vzpomínáš si na to, jak jsi ve Windsoru objevil ten tajný pokoj? Co když je v Toweru podobný? A řekněme, že někdo v tom pokoji našel skříňku nebo měšec s pečetěmi dávno zemřelého prince. Kdo jiný se na to hodí lépe než králův dozorčí, jehož povinností je znát každý kout a každou štěrbinu v této ponuré pevnosti?“

Benjamin se zarazil, protože přes trávník se k nám hnala Ragusa a její hadry za ní vlály jako prapory. Její žilnaté stařecké ruce mávaly ve vzduchu jako zastřižená ptačí křídla. Za ní utíkal Mallow. Její šílený pohled se setkal s mým a ona se zastavila.

„Vy jste ten hezký mladík, co u mě byl na návštěvě,“ zavřeštěla. „Přišel jste se staré Ragusy vyptávat. Vzpomínáte si?“ Přišourala se blíž. Za denního dne vypadala ještě odporněji a totéž platilo o jejím zápachu. „Pomozte mi!“ ohlédla se po Mallowovi, který ji doběhl. „Běž pryč!“ zaskřehotala. „Běž pryč a nech starou Ragusu na pokoji!“

Mallow se zastavil s rukama v bok a hrudník se mu udýchaně nadýmal. „Pro lásku boží, ženská!“ zaúpěl, „my ti dobře zaplatíme.“ Podíval se na nás. „Někdo musí obléknout tělo ubohého Wormwooda, abychom ho mohli pohřbít!“

„Je to jen maso a sražená krev! Jen maso a sražená krev!“ vřeštěla Ragusa. Zvedla ruce. „Jsou ztuhlé a studené, ztuhlé a studené! Necítí maso, ani živé a teplé, ani mrtvé a studené.“

Vzal jsem její ruce do svých. Byly opravdu studené a zkřehlé jako kameny za mrazivého zimního dne. „Dostaneš dobře zaplaceno,“ řekl jsem.

Její pomatené oči se zahleděly do mých. „Raději já než někdo jiný,“ zamumlala. Obrátila se k Mallowovi. „Za dva stříbrňáky,“ poručila si.

Mallow přísahal, že dostane, co bude chtít, poděkoval mi a odváděl ji pryč. Díval jsem se za nimi. Nějaká vzpomínka mi vytanula v paměti, ale měl jsem příliš naspěch s odchodem, než abych vzpomínal, co to bylo. Šli jsme navštívit Pelletera. Doufal jsem, že tam na nás bude čekat Miranda.

Sbalili jsme si své věci a zamířili do Wool Quay. Náčelnici jsme si pronajali loďku, aby nás převezla do Southwarku. Řeka byla plná bárek a lodí, takže nám zabralo půl dopoledne, než jsme se dostali do Tabardu a našli Pelletera a jeho dceru, kteří už nás čekali.

„Dostal jsem váš vzkaz,“ uvítal nás zástupce šerifa. „Poslal jsem biřice hledat toho doktora Quicksilvera!“

Benjamin mu poděkoval.

„A najal jsem koně,“ pokračoval Pelleter.

Benjamin znovu zamumlal své díky, ale ve skutečnosti měl stejně jako já oči jen pro Mirandu, která seděla na malém hnědém koníkovi a vypadala krásnější než posledně. Ještě nějakou chvíli trvalo, než jsem osedlali koně, naložili na ně koše, prodiskutovali cestu a vyrazili. V mém srdci se ozvala stará žárlivost. Zjistil jsem, že jedu vedle šerifova zástupce, zatímco Benjamin s Mirandou jeli před námi. Nechci vás nudit detaily té cesty. Byl překrásný slunečný den. Stromy a květiny byly v plném rozkvětu, ale už tu byl první náznak podzimu, mezi zelení probleskovaly první odstíny žluté a my se ubírali po cestě poutníků směrem ke Canterbury. Postupovali jsme rychle. Žádní poutníci nebyli na cestě k Becketově hrobce. Nezastavovali jsme a naložená zvířata šla svižně. Pelleter byl celý nedočkavý nám pomoci a Miranda, Bůh jí žehnej, byla zaujata Benjaminovým vyprávěním. A

Shallot? Nuže, jen pouhá její přítomnost mi stačila ke štěstí. Kdyby to záleželo na mně, jeli bychom až do Canterbury, vzdali tam poctu Becketově památce a obdivovali ten překrásný diamant, francouzskou lilii, třpytící se ve tmě. (Teď už tam není. Velký vrah nechal hrob zničit, zmocnil se zlata i francouzské lilie. Abych byl upřímný, mám ji já, ale jak jsem se k ní dostal, to je jiná historie.)

Pozdě odpoledne jsme dojeli k prameni Svatého Tomáše na cestě do Canterbury. Pelleter nás zavedl na místo, kde stávala Sakkerova krčma. Teď tu nebylo nic, až na nějaké kusy ohořelého dřeva a hromady opálené omítky. Nehostinné místo, nahánějící husí kůži, plné duchů. Pokazilo nám krásný den. Pelleter nám ukázal, kde stály šibenice. Potom nás zavedl do lesa. Sotva jsme zajeli mezi stromy, potkali jsme skupinku královských lesmistrů, oblečených do zelených kazajek.

„Kam máte namířeno?“ zeptal se nás jejich vůdce a postavil se před nás.

Pelleter se k němu naklonil a vysvětlil mu to. „Sakker!“ zvolal lesmistr. „Robert Sakker! Zbláznil jste se, pane?“

„Jak to myslíte?“ zeptal se podrážděně Pelleter. „Pane, Robert Sakker byl zabit před osmi měsíci u Maidstonu,“ odpověděl lesmistr.

KAPITOLA

12

přes Pelleterovo naléhavé vyptávání byl lesmistr neoblomný. „Je to obecně známo," vysvětloval. „Ze Sakkera se stal pytlák. Často jsme ho honili. Ale unikal nám. Potom jednoho dne podomní obchodník, který cestoval z Doveru, zastavil v jedné z hospod u cesty a řekl nám tu novinu: Sakker byl zabit v hospodské rvačce." Pokrčil rameny. „To je všechno, co vím."

Pelleter mu poděkoval. Zajeli jsme hlouběji do lesa, do temné zeleně plné ptačího zpěvu, jen příležitostně přerušené světlejšími místy, kudy pronikaly sluneční paprsky. Jeli jsme mlčky a poslouchali štěbetání ptactva. Celou dobu jsem nespouštěl z očí Mirandinu štíhlou šíjí. Byla tak blízko! Tak něžná! Měl jsem pocit, že stačí jen natáhnout ruku a dotknout se jí. Ale to jsem samozřejmě nemohl. Místo toho jsem byl vtažen do rozhovoru se zástupcem šerifa o tom, co nám sdělil lesmistr, zatímco světlo mého života rozprávělo s Benjaminem. Čas od času jsem zachytil její pohled, zahlédl jsem v něm obdiv nad tím, co jí Benjamin vyprávěl o záhadách alchymie, chvílemi se smála historkám z naší školy v Ipswichi.

Nakonec jsme se ocitli na pasece, která byla větší než ostatní. V jejím středu stály pobořený lovecký srub, který, jak mi Pelleter vysvětlil, byl postaven za Jindřicha VI. Plot z kůlů už byl dávno pryč, stejně jako kůlny, kravíny a stáje. Samotný srub ještě stál, ale střecha byla děravá a z oken zůstaly jen díry ve zdech. Přivázali jsme koně a vešli dovnitř. Schody ještě držely, ale děrami ve střeše napršelo dovnitř a na podlaze byly kaluže.

„Tak tady se Sakker často skrýval," vysvětloval Pelleter. „Já cestu lesem znám, ale pro toho, kdo se tu nevyzná, není těžké tady zabloudit. Sakkerovi se tady scházeli, plánovali zde svá přepadení a ukrývali se tu před pronásledováním. Mladý Robert zůstával v krčmě

a kryl zbytek rodiny.“ Zavedl nás na druhou stranu a ukázal na místo, kde byla vylámána prkna z podlahy. „Tady jsme našli větší část jejich kořisti.“ Smutně se pousmál. „Bůh ví, co se s ní stalo. S největší pravděpodobností ji zabavili královi komisaři.“

(Nu ano, myslel jsem si. Podle toho, jak jsem Velkou bestii znal, pochybuji, že se něco z kořisti dostalo do rukou těch, co byli okradeni.)

Nejprve jsem nechápal, proč Benjamin tak trval na tom, abychom sem šli. Pravda je, že na podlaze byla místy vypálená místa, válely se tady zbytky hnijícího jídla, stopy po lidech, kteří tu bydleli, ale ty tu mohly zůstat po lesmistrech nebo lesních dělnících. Benjamin začal dům systematicky prohledávat a zkoumal každý kout a skulinu. Nakonec už nevydržel mé dotěrné otázky a řekl: „Rogere, my víme, že tohle místo je teď úkrytem sov a netopýrů.“ Rozhlédl se kolem a zachvěl se. „Ale bývala to také skrýš Sakkerova klanu. Lidé se nemění. Starých zvyků se těžko zbavuješ. Robert Sakker se sem musel vrátit. I kdyby to bylo jen proto, aby si tu vzal něco z lupu, který tady jeho rodina ukryla.“

Zadíval jsem se do místa, kde seděl Pelleter s Mirandou na polorozpadlých schodech a spokojeně pojídali svačinu, kterou si s sebou vzali.

„Pane, ale co to má za smysl? Slyšel jste lesmistra. Sakker je mrtvý a já mám hlad!“ protestoval jsem.

Benjamin mě chytil za rukáv. „Já si nemyslím, že je Robert Sakker mrtvý,“ odpověděl a potom opatrně vyšel po dřevěných schodech nahoru.

Bručel jsem a váhavě šel za ním. Patro bylo nebezpečné, byly v něm díry a prověšené trámy. Benjamin procházel pokoji po obou stranách. Stále ještě jsem nevěděl, co hledá. Jak jsme pátrali dál, stíny se prodlužovaly a ten starý lovecký srub vrzal a skřípal. Zamrazilo mě v zádech strachem. Konec konců, byl to velmi starý dům. Bůh ví, jaké strašné věci tady Sakkerův klan prováděl. Nevyrazí na nás zpoza některého rohu jejich duchové? Nesledují nás jejich stíny v podobě ghoulů z pokoje do pokoje?

(Vidím, že se můj kaplan zase hihňá. Oh, když si spokojeně sedí v bezpečí mého bludiště a vyhřívá se na sluníčku, to se mu to chichotá, oslovi. Ale já ho viděl, jak se třásl na kraji mokřin při západu slunce, když se temné stíny ploužily od lesa! A než se zeptá, tak odpovím – ano, viděl jsem duchy. Procházel jsem se po velké galerii v Hampton Courtu, blízko královské kaple, kam utíkala Kateřina Howardová, pátá manželka Velké bestie, plakala a prosila svého bezcitného, syfilitického manžela, aby ji ušetřil katovy sekyry. Slyšel jsem její strašný, srdcervoucí křik a klapání vysokých podpatků, které se najednou zastavily těsně před vchodem do kaple. Oh, ano, viděl jsem duchy! Víc duchů, než se mi líbí. A nevzpomínám na ně rád. Moje vyprávění poskytlo Willu Shakespearovi inspiraci ke hře, kde Brutus vidí Césarova ducha v podobě stínu před bitvou u Filipi.)

A tam, v tom loveckém srubu, jsem cítil přítomnost duchů všude kolem sebe. Už jsem chtěl nechat svého pána pátrat samotného, když jsem uslyšel jeho triumfální výkřik. Našel jsem ho v malém pokojíku, jak dřepí u rozbořeného krbu.

„Podívej se, Rogere!“

Zvedl dva velké hrnce, pak je postavil na zem a ukázal na krb plný opálených hadrů a šedivého popela. Zvedl jsem klacek a šťoural se mezi zbytky v krbu.

„Jsou tu šaty,“ řekl jsem. „Někdo tu pálil šaty.“

„A podívej se na tohle, Rogere.“

Benjamin mi podal do ruky prasklou hliněnou misku. Byla uvnitř černá a na dně zůstal zbytek nějaké tekutiny, připomínající bláto z tůně. Dloubl jsem do toho prstem a přičichl.

„To je barva,“ řekl jsem a roztíral si ji mezi prsty. Znovu jsem k ní přičichl. „Ale bez jakéhokoliv zápachu.“

„Podívej na moje vlasy, Rogere!“

„Pane,“ zvolal jsem, „zbláznil jste se?“

Benjamin s úsměvem ukázal na svůj spánek. Měl tam už prošedivělé vlasy a teď byly na jednom spánku černé jako uhel.

„Jsou nabarvené,“ vysvětloval. „Robert Sakker sem přišel. Mám podezření, že Sakker zabil toho muže v Maidstonu a zanechal tam takový důkaz, aby si všichni mysleli, že byl zabit on. Potom přišel

sem. Možná proto, aby si vyzvedl kořist, kterou pan Pelleter se svými biřici nenašli, protože byla zakopána v zemi. Převlékl si také šaty a obarvil své kaštanové vlasy na černo.“

„Ovšem!“ vydechl jsem. „A ten mazaný lotr si pravděpodobně nechal narůst i plnovous, aby zakryl jizvu na bradě.“ Sedl jsem si na zem a opřel se zády o zeď, a zoufale jsem si snažil připomenout všechny, s nimiž jsem se setkal v Toweru. „Allardyce!“ zvolal jsem. „Philip Allardyce, zásobovací úředník. Nevzpomínáte si, pane? Vysoký, statný, černé vlasy, hustý plnovous a knír, to je popis, který jsme dostali.“

„Ale ten je mrtvý,“ namítl Benjamin. „Viděli ho nemocného potní nemocí. Ta stařena mu zkontrolovala tep na krku a biřic, který ohledával tělo na káře, konstatoval, že je mrtvý.“

Vzpomněl jsem si na Ragusu, jak na mě onehdy vřeštěla. Na její znecitlivělé ruce protkané žilami, které jsem tiskl ve svých.

„Ragusa je stará bába,“ odpověděl jsem pomalu. „Vsadil bych se, že kdyby kontrolovala můj nebo váš tep, prohlásila by nás taky za mrtvé. Já sám jsem měl potní nemoc, pane. Pro chytrého, mazaného člověka není těžké předstírat ji. Pocení, horečka, zvracení a dusnost. Allardyce neprohlížel lékař, ale stará bába, která nechce, aby někdo poznal, že se nevyzná v tom, co dělá.“

„A co když to nebylo Allardyceovo tělo, co vynesli? Kdyby byl živý, vojáci by si toho pravděpodobně všimli po cestě ke Lví bráně.“

„Takže ty tvrdíš, že Allardyce byl ve skutečnosti Sakker? Získal práci v Toweru, simuloval potní nemoc a předstíral smrt?“ zeptal se Benjamin. „Možné by to bylo. Jen málo lidí by se k němu odvážilo přiblížit. A navíc, jakmile bylo jeho tělo jednou zabaleno do prostěradel, nikdo se už o ně nestaral. Ale kdo mohl propašovat do Toweru jiné tělo místo něho?“

„Proč se nezeptat někoho z katů?“ odpověděl jsem. „Copak neodpovídají za těla svých obětí?“ Benjamin souhlasil.

„Takže, můj pane,“ pokračoval jsem a díval se na barvu v misce. „Sakker byl v Toweru pod jménem Allardyce a já mám podezření, že ten, kterého zabil v Maidstonu, byl pravý Allardyce. Později, když se potní nemoc rozšířila po Londýně, vyklouzl Sakker z Toweru. Teď

byl volný a mohl doručit svůj dopis do Westminsteru, vyvěsit to prohlášení u Svatého Pavla i u Panny Marie v Cheapside. Mohl položit tu nálož střelného prachu a vzít zlato, kvůli kterému je teď král tak rozzuřený. Jelikož ho nehledáme, může si chodit po libosti po městě, klást nám návnady a vysmívat se nám. Kdykoli chce, dostane se nazpět do Toweru v jiném přestrojení, aby zabil Horehounda a Wormwooda, stejně jako předtím zabil Hellbana a Undershafta."

„Ale kdo je jeho komplicem?" zeptal se Benjamin.

„Ah, pane, to je sporné." Odložil jsem misku na podlahu. „Jak vlastně víme, že nějakého má? Co když je jediným pachatelem?"

„Ale jak může vcházet a vycházet z Toweru, když není vojákem nebo členem posádky?" zeptal se Benjamin. „Lidé by si pamatovali cizího člověka. Musí mít komplice."

Sedl jsem si a se zavřenýma očima vzpomínal na Tower, jak jsem ho znal. Vojáci, jejich ženy, děti, úředníci, stará Ragusa, kati.

„Nezapomeň, Rogere, že toho dne, kdy jsme se vraceli do Toweru od Svatého Pavla, všichni byli zavřeni uvnitř a všichni nám řekli, co dělali, když byl Horehound rozdrcen pod těmi dveřmi ve sklepě Beauchampovy věže. Všichni, kromě…"

„Kromě katů!" vykřikl jsem. „Ti toho odpoledne všichni popíjeli a každý dělal něco jiného. Jeden z nich musí být Sakkerovým komplicem."

Benjamin si otřel prsty, dřepl si zpátky vedle mě a pohupoval se na patách. „Pokud ano, tak jak s ním Sakker navazuje kontakt?" Kousal se do rtu. „A kdo řekl Sakkerovi, kdy skutečný Allardyce pojede do Londýna, aby ho mohl přepadnout v Maidstonu? Někdo z úředníků, nebo z katů? Kterýkoliv z nich mohl snadno zjistit, kdy měl být skutečný Allardyce v Toweru."

„Nebo taky," přerušil jsem ho, „když se Sakker dověděl, že Allardyce pojede z doverského zámku, počkal si na něho jednoduše tam a sledoval ho do Maidstonu, pane."

Benjamin přikývl. „Rogere, klubko se začíná rozmotávat." Odkopl misku a tleskl. „Jsem si jistý, že ústřední postavou je Sakker. Naše návštěva tohoto místa stála za ten čas."

Seběhli jsme po schodech a řekli zástupci šerifa, co jsme našli. Vzrušilo ho to stejně jako nás a řekl, že by bylo dobré, abychom se vrátili do města. „Jestli Sakker ví, že jsme mu na stopě, a dostal další nápad, jak se přestrojit, mohlo by se nám třeba podařit stáhnout kolem něho síť," vysvětlil.

Miranda zatleskala a oči jí zazářily radostí. Postavila se na špičky a políbila Benjamina na obě tváře. Ten zrudl a ukázal na mě. Samozřejmě jsem také dostal polibek, ale už ne s tak zářivým úsměvem.

Nakonec jsme toho dne už do Londýna nedojeli. Obloha se zatáhla a nad kentskou krajinou se rozpoutala letní bouřka. Byli jsme nuceni vyhledat přístřeší v jedné z velkých a pohodlných krčem po cestě, kudy chodí poutníci. Dobře jsme pojedli a popili. Na chvíli jsme zapomněli na Sakkera, protože Benjamin bavil naši společnost historkami z našich dřívějších bádání na našem panství u Ipswiche. Dokonce i slepec by poznal, že Benjamin a Miranda se do sebe hluboce zamilovali. Měli oči jen pro sebe a nešlo o přátelství, jak tvrdil pan Pelleter. Oh, Benjamin byl gentleman. Popřál jí galantně dobrou noc, ale až poté, co si s ní hodiny šeptal a povídal v rohu výčepu. Já jsem seděl u stolu jako duch a vedl s Mirandiným otcem povrchní rozhovor o městě a následcích potní nemoci. Té noci jsem nemohl spát. Převracel jsem se na posteli, ale ne kvůli blechám, které skákaly po prostěradlech, ani kvůli krysám, které byly tak drzé, že mi očichávaly špičky vysokých bot. Jediné, co jsem mohl dělat, bylo pozorovat Benjamina, který spal jako dítě a zdály se mu sny o ženě, kterou jsem miloval, ale která sotva brala na vědomí mou existenci. Teprve v té chvíli jsem si uvědomil, proč lidé vraždí! Jak může bezmocný hněv zatemnit mozek, ubíjet duši a změnit člověka v bytost, která myslí jen na to, jak odstranit soka. Ze všech mužů, které jsem kdy znal, byl Benjamin jediný, kterého jsem miloval. Ale přiznám se, že té noci jsem dokonce uvažoval i o tom, že ho zabiju!

(Aha, vidím, že kaplan přestal psát. Kdykoliv se zmíním o Mirandě, jeho tvář kulatá jako měsíček v úplňku dostane zmatený výraz. Sedí a šimrá si perem nos a vrtí tím svým tlustým zadkem. Vzpomněl si totiž na obraz v mém tajném pokoji a na dopisy v

krabicích a teď mi je připomíná. Odečítám mu slova ze rtů: „Ale Miranda byla vaší ženou, vaší první ženou, ne? Viděl jsem její portrét!“ Oh, dívá se na mě, ten malý mužíček, hlavu nakloněnou na stranu, v očích výraz nejistoty a zmatku, který říká: „Vysvětli to! Vysvětli to!“ Jeho tělo je celé napjaté zvědavostí. Ale ten malý osel bude muset počkat. Bude na to muset přijít sám, jak se dívka, kterou Benjamin tolik miloval a která byla tolik zamilovaná do něho, stala mou ženou. Ale ne teď. Oh ne! Jak se praví v moudrých knihách, každá věc má své místo a čas a můj tlustý kaplan bude muset prostě počkat. A teď dost o lásce!)

Druhého dne ráno jsme časně vstali. Naši koně, teď odpočatí, nás rychle zanesli do Londýna. Když jsme přejeli přes Londýnský most a mířili ke Catte Street, Pelleter řekl, že jeho biřici už možná něco zjistili o Quicksilverovi, a pozval nás, abychom s ním zajeli do Guidhallu. Benjamin souhlasil. Souhlasil by s čímkoliv, jen aby mohl zůstat o něco déle s Mirandou! Povídali si spolu od chvíle, co jsme vyjeli z krčmy a pokračovali v tom i v úzkých, rušných a páchnoucích uličkách. Prodavači, kteří využívali teplého dne a ústupu potní nemoci, teď hlasitě vyvolávali a vychvalovali své zboží, aby přilákali ke svým stánkům co nejvíc lidí. Město se vrátilo k obvyklému životu. Lapkové, kapsáři, děvky a podobná verbež se shromažďovali v ústích uliček nebo ve vchodech do krčem. Potoky a strouhy páchly jako obvykle. Rozhlížel jsem se kolem dokola a najednou jsem cítil v kostech, že se starý Quicksilver vrátil a splynul s londýnským podsvětím. Když jsme dojeli ke Guildhallu, Pelleter seskočil z koně a řekl nám, abychom počkali. Byl pryč jen několik minut, takže jsem neměl moc času na to, abych se pokusil neúspěšně dvořit Mirandě. Za chvíli se vrátil a táhl za sebou robustního, statného biřice.

„Koně můžeme nechat tady,“ oznámil nám. „Mí muži našli Quicksilvera.“

Usmál jsem se, když jsem tu novinu uslyšel! Srdce mi poskočilo radostí. Krev se mi rozezpívala v těle! Zapomněl jsem dokonce i na své zklamání s Mirandou při představě, že uvidím starého kamaráda a budu mít možnost mu vřele stisknout krk! Jak jsme spěchali ulicemi k

Aldersgate a dál směrem k Charterhouse, představoval jsem si, co mu udělám. Nejdřív nehty na rukou, nebo na nohou? váhal jsem.

Pelleter poslal Mirandu domů. Totéž mohl ovšem poručit větru. Nebyla neposlušná, jen se neodolatelně usmála, zamrkala a jako mnoho žen se tvářila, jako by neslyšela. Pelleter se na ni zamračeně podíval, ale její jedinou reakcí byl zářivý úsměv, a tak jela s námi.

Po cestě nám bičic stručnými slovy pověděl, jak získali od různých grázlů a podvodníků popis Quicksilverova nového útočiště: malý domek na Beech Lane, mezi ulicemi Červeného a Bílého kříže, naproti Ramseyova hostince.

„Říká se, že si žije na vysoké noze," klevetil bičic. „Prý věří, že našel lék na potní nemoc."

„No ovšem," pokýval jsem hlavou. „Teď, když ta proklatá nákaza ustoupila, tak tvrdí, že ji umí vyléčit. Vy sám jste ho neviděl, nebo ano?"

Bičic na mě vycenil vykotlané, žluté zuby. „Pane Shallote, máme víc rozumu, než si myslíte. Kdyby Quicksilver vycítil, že je na něho nalíčena past, byl by do západu slunce v Doveru."

Pogratuloval jsem mu k jeho moudrosti a vtiskl mu do dlaně minci. Potom jsme dorazili na roh Beech Lane. Byla to široká a světlá ulice. Domy po obou stranách byly stíněny vysokými buky, jejichž větve byly propleteny tak, že tvořily přirozený oblouk. Byla to příjemná ulice, domy sněhobílé s černými trámy a zasklenými okny, rozdělenými na několik dílů. Všechny dveře byly správně zasazené a střechy s břidličnými taškami se leskly ve slunci. Hostinec byla blahobytně vyhlížející budova s čerstvou omítkou a její dřevěná část přímo zářila novotou. Uvnitř výčepu voněly byliny a popíjeli tam šerifovi muži. Vypadali jako banda povalečů, kteří si hojně dopřávají piva, ale při tom nespouštěli oči z domu naproti. Pelleter už jim chtěl vynadat za to, že plýtvají městskými penězi, ale Benjamin ho zarazil. Chápal mou nenávist ke „starému kamarádovi Quicksilverovi" a nabídl se, že za ty muže zaplatí, pokud se prokáže, že doktor Quicksilver je doma.

„To nevíme," řekl jeden z nich. „Byl tam včera v noci. Dnes ráno tam šla nějaká vznešená dáma zahalená v závojíčku."

„Možná potřebovala trochu rtuti nebo uspávači prostředek!“ zvolal jiný.

Já jen zíral přes ulici na velké, černě natřené dveře.

„No tak se půjdeme podívat,“ zabručel jsem, a než mě Benjamin či Pelleter mohli zadržet, byl jsem na druhé straně ulice a bušil na dveře. Měl jsem na hlavě kápi, takže kdyby měl ve dveřích kukátko, neviděl by, že jsem to já a tudíž by se nepokusil utéct přes plot. Zabouchal jsem znovu, ale nikdo neotevřel, proto jsem vzal za kliku a dveře se otevřely. Můj první dojem byl, že Quicksilver prodělal obrat k dobrému, protože předsíň vypadala zametená a uklizená, na stole byly hrnky s bylinami a háčky na zdech byly všechny z čisté mosazi a tak vyleštěné, že přímo zářily.

„Doktore Quicksilvere!“ volal jsem a měnil svůj hlas, aby zněl jako hlas nějakého halasného obchodníka.

Žádná odpověď. Zpočátku mě to neznepokojilo. Myslel jsem si, že třeba má Quicksilver nějakou schůzku, nebo si užívá čerstvě nabytého bohatství a leží opilý jako poleno. V domě nebyli žádní sluhové, ani děvečky. Člověk jako Quicksilver nemá kolem sebe rád někoho, kdo by mu mohl vidět do těch jeho podvodů a mohl ho vydírat nebo o něm rozhlašovat, že je šarlatán. Prošel jsem chodbou a stanul přede dveřmi do malého salonku. Podíval jsem se škvírou ve dveřích a neviděl jediné známky života. Vešel jsem do kuchyně. Napřed jsem se usmál, protože jsem si myslel, že jsem nachytal svou oběť ve spánku. Quicksilver seděl na židli, zády ke mně, hlavu položenou na rukou a odpočíval u kuchyňského stolu. Myslel jsem si, že pil a že ta lepkavá červená tekutina, která kapala ze stolu, je rozlité víno z převráceného poháru. Potom se mé radostné vzrušení změnilo v hněv. Quicksilver byl mrtvý. Někdo se k němu připlížil zezadu a prořízl mu hrdlo od ucha k uchu. Benjamin s Pelleterem vešli do domu za mnou. Vtrhli do kuchyně právě ve chvíli, kdy jsem vzal Quicksilvera za ty jeho mastné bílé vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu. Jeho oči, zapadlé v důlcích, na mě civěly bez života. Jeho ústa, tak zkušená ve lhaní, teď byla umlčena navždy. Podíval jsem se na krev, která mu vytekla na sametovou vestu, a pustil hlavu nazpět.

„Mrtvý jako špalek,“ konstatoval jsem.

„Možná šidil lidi tak dlouho, až někdo ztratil trpělivost," poznamenal Pelleter.

Benjamin přidřepl k jeho tělu a bedlivě ho prohlížel.

„Myslím, že tak to nebylo," řekl a zadíval se na mě. „Rogere, dopustili jsme se velké chyby tím, že jsme se o doktoru Quicksilverovi zmínili v Kembleově pracovně v Toweru."

Já jsem samozřejmě hlasitě protestoval a poukazoval na to, že nejsem jediný, kdo toužil po Quicksilverově krvi.

I když v hloubi duše jsem věděl, že jsem udělal osudovou chybu. Bylo jasné, že vrah, který byl s námi v Kembleově pracovně, nechtěl, abych Quicksilvera vyslechl. Proto se postaral o to, aby už nemohl mluvit. Vyšli jsme ven a vyptávali se Pelleterových biřiců, kteří střežili Quicksilverův dům zepředu i zezadu.

„Oh ano," prohlásil jejich velitel, „ke Quicksilverovi šla jen jedna návštěva. Byla to vysoká, zahalená žena. Vypadala jako vdova. Musela tu pobýt asi hodinu a potom odešla."

Benjamin mu poděkoval, potom tiše přesvědčoval Mirandu, že pro ni není vhodné stát v předsíni a že by možná bylo nejlepší, kdyby se vrátila domů. Poslechla ho, a když jsem se otočil, postavila se na špičky a políbila ho něžně na obě tváře. Něco mu pošeptala a potom dovolila jednomu z otcových mužů, aby ji doprovodil zpět do Catte Street. Dusil jsem se vztekem a žárlivostí. Ale i když jsem pěkné kvítko, nejsem zlý, a proto jsem se rychle přidal k pánovi a spolu s Pelleterem a ostatními vojáky jsme důkladně prohledávali dům. Víte možná, jak to při takových příležitostech chodí. Každý si hledí něco urvat. Pelleter ne, ten byl poctivý, ale ostatní… no, člověk to těm chlapům nemůže mít za zlé. Městská rada jim platila málo, a tak brali všechno, co nebylo přibito: svícny, krabičky na tablety, cokoliv. Dokonce jsem viděl jednoho, co si strčil pod kabátec polštář. Benjamin před tím zavíral oči a prohlásil, že když Quicksilver podváděl chudé lidi, všechno v jeho domě patří jim. Ale vydal příkaz, že všechny písemnosti, rukopisy a jakékoliv dokumenty mají přinést do kuchyně. Vrátili jsme se tam. Benjamin položil krví nasáklé tělo na podlahu a stáhl Quicksilverovi ze zápěstí širokou vyšívanou manžetu. Měl pod ní naběhlou, tmavě červenou jizvu.

„Vypadá to jako po ráně mečem," konstatoval Benjamin.

Zadíval jsem se starému Quicksilverovi do tváře. „Za svého života to byl hnusný smrad," poznamenal jsem, „a teď je mrtvý." Přikryl jsem mu obličej hadrem a podíval se na svého pána. „Myslíte si, že je to doopravdy Greene?" zeptal jsem se. „Ten muž, o němž Thomas More píše, že byl jedním z vrahů mladých princů?"

„Myslím, že ano," odpověděl Benjamin. „Tahle jizva to dokazuje. Greene musel být před čtyřiceti lety mladý výrostek, i když padouch musel být už tehdy. Musel mít prsty ve vraždách těch princů."

Benjamin vstal a zamířil ven z místnosti a naznačil mi, abych šel za ním. Zavřel dveře a oba jsme se posadili na židle. Nad námi rachotili Pelleterovi biřici.

„Po roce 1485," začal Benjamin, „když se na trůn dostali Tudorovci, se Greene musel skrývat."

„Ano, ano, to je pravda," odpověděl jsem. „Quicksilver mi jednou řekl, že hodně let prožil na velšské hranici."

„To je možné," odpověděl Benjamin. „Pak se vrátil do Londýna pod jménem Quicksilver. Byl rozený šarlatán, tak se dal na mastičkářství. Jeho jediným problémem byla ta jizva na zápěstí."

„Myslíte, že se zúčastnil i toho vydírání?" zeptal jsem se.

„Pochybuji," odpověděl Benjamin. „Quicksilver byl prevít od narození, a tak určitě nechtěl vzbudit nežádoucí pozornost. Což nás přivádí ke skutečným úmyslům a motivům těch, po kterých pátráme." Zamyšleně si přejížděl nehtem po rtech. „Sakker se toho zúčastnil zcela určitě. Úředník, který studoval v Oxfordu, věděl všechno o administrativě i o tom, jak sepsat úřední dopis." Benjamin mi poklepal na koleno. „Jsem si jistý, že tvoje teorie je správná. Pravděpodobně nějakou dobu pracoval v Toweru jako Philip Allardyce, zásobovací úředník. Nějak se mu podařilo předstírat vlastní smrt, což mu dopomohlo k tomu, aby si mohl volně pobíhat po městě a zveřejnit ty proklamace. A také zabít Undershafta a ostatní."

Benjamin se odmlčel a zahleděl se do vyhaslého popele v krbu. „Pro muže jako Sakker muselo být velkým zadostiučiněním, když mohl dělat dlouhý nos na vysoce postavené autority a při tom vést soukromou válku proti katům, kteří popravili jeho rodinu. Ale," zvedl

prst, „tu záhadu jsme ještě nevyřešili. Kdo je jeho komplicem?“ Benjamin se znovu odmlčel, aby nabral dech. „Víme, že Sakker katy musel nenávidět, a tak se jeden z nich mohl ze strachu či nějakého jiného důvodu stát jeho komplicem.“ Povzdechl si. „Ať je to tak či tak, zdá se, že Sakker se pohybuje po Toweru, jak se mu zamane. Ale pojď, půjdeme se podívat, co našli naši přátelé,“ řekl a vstal.

Takže se nám poněkud vyjasnilo, ale potom se do toho pustil starý Shallot. Jednou z výhod lidí jako já je, že vědí, kam se obvykle ukrývají věci. Biřici našli knihy lektvarů, elixírů a dokonce i knihu zaklínadel černé magie, ale nic, co by dokázalo, že Quicksilver byl ve skutečnosti Greene, nebo že měl prsty v těch temných činech, jež se odehrály v Toweru. Ale nevadí, já jsem to brzy napravil. Víte, že lidi neustále schovávají věci na stejných místech? Věří, že z nějakého důvodu je nejbezpečnějším místem v domě ložnice – úkryt pro všechna jejich tajemství. (Dokonce i můj kaplan si to myslí. Vím, že hýbal mou velkou postelí s nebesy. Ale nic tam nenajde. Já jsem se totiž během let naučil nikdy nic v ložnici neukrývat.)

Quicksilver nebyl tak chytrý. Jeho ložnici už prohledali, ale až já jsem odsunul postel. Nevšímal jsem si posměšků, když jsem nenašel žádné uvolněné prkno v podlaze. Pak jsem obrátil svou pozornost k samotné posteli. Prkno pod hlavou drželo pevně, ale když jsem vyndal slamník a obrátil jej, našel jsem kapsu, důmyslně přišitou ze spodní strany. Zalovil jsem v ní a vytáhl svazek dokumentů. Můj pán nechal vyklidit ložnici a šel je studovat k oknu. Pergamen byl zažloutlý a mastný, inkoust vybledlý. Byl tam milostný dopis, adresovaný Greenovi, pravděpodobně od nějaké dávno mrtvé dívky. Další byla smlouva mezi Robertem Brackenburym, konetáblem z Toweru, a Edwardem Greenem, členem královské stráže, datovaná v lednu 1484. Třetí doklad byl nejzajímavější. Byl to plán Toweru, nebo alespoň jeho hradeb, se všemi postranními vchody a branami. Benjamin ho podrobně prohlížel a začal být vzrušený.

„Podívej se, Rogere, tady! Ve zdi nedaleko Flintový věže je malá vodní propusť. Jsem si jist, že na Spurgeově plánku nebyla.“ Sroloval plánek. „Tady jsme skončili,“ oznámil.

Zavolal Pelletera a řekl mu, že odcházíme, a strkal mě ven z domu. Spěchali jsme k East Watergate, kde jsme si najali plachetnici, která nás odvezla k Toweru. Když jsme tam dorazili, Benjamin okamžitě svolal poradu u Kemblea, kam pozval i Vetché, Spurge, Mallowa a jeho zbylé podřízené. Sešli jsme se v konetáblově pracovně. Benjamin požádal Spurge o plánek a rozprostřel ji po stole vedle té vybledlé, kterou jsem našel v Quicksilverově posteli.

„Porovnejte je!“ vyzval je.

Spurge poslechl a sklonil se nad stůl. „Kde jste to našli?“ zeptal se.

„Na tom nezáleží! Na tom nezáleží!“ odpověděl Benjamin. „Prozraďte mi, pane Spurgei, nacházíte nějaké rozdíly?“

Chvíli bylo ticho. Nikdo se neodvážil něco namítat. Benjaminova přísná tvář a úsečné příkazy nedovolily nikomu zapomenout, že je zde z králova pověření, a proto ho musí všichni poslouchat. Všichni jsme čekali, zatímco Spurge jezdil prstem po plánku. Pak vytáhl ze sametového pouzdra brýle, nasadil si je a něco si mumlal pro sebe. Sem tam se ustrašeně podíval na Benjamina, který seděl naproti.

„Jsou stejné,“ zabručel, „až na…“

„Až na co?“ vyštěkl Benjamin.

„Tady, u Flintový věže je malá vodní propust. Tu jsem nikdy předtím neviděl.“ Pak vrhl vylekaný pohled na konstábla. „Nebyla ani na mapách, které jsem viděl při svém nástupu.“

Kemble jen zakroutil hlavou. Benjamin zarazil další diskusi a vedl nás na travnaté nádvoří. Po velkém hledání jsme našli vodní propust, pečlivě ukrytou ve vysoké trávě a křoví, které rostlo u zdí Flintový věže. Propust, či spíše malá branka u základů, nebyla víc než tři stopy vysoká. Ale přestože byla tak dobře ukrytá, Benjamin snadno odstrčil závoru, otevřel ji a vyhlédl dolů do vodního příkopu, kde pomalu plynul zelený kal.

„Tu branku někdo používal,“ konstatoval Benjamin. „Závěsy i zámek jsou dobře promazány, aby nevrzaly.“ Dřepl si a díval se přes příkop. „Jsem si jist, že někde na druhé straně najdeme malou nízkou loďku, se kterou se dá příkop za tmy přeplavat.“

„To nemůže být problém," přerušil ho Vetch. „Na hradbách je v těchto místech málo vojáků, protože nikdo z nás netušil, že ta propust tady je."

„A není ji vidět ani z druhého břehu," promluvil Snakeroot.

Všichni jsme se na něho zvědavě zahleděli. „No," vykoktal „přes ten příkop se sem dobře převážejí děvčata. Ale tu propust jsem nikdy neviděl."

Ostatní s ním sborem souhlasili. Benjamin se zaposlouchal, pak branku otevřel a prošel ven. Chvíli jsme čekali, pak jsme uslyšeli zaklepání z druhé strany. Když jsme branku otevřeli, uviděli jsme Benjamina v plášti pokrytém blátem a špínou, ale usmívajícího se od ucha k uchu.

„Když vyjdete ven," řekl, „roste po této straně bahnitého břehu hlodáš a jiné křoví. Je to velmi jednoduché: Když odtud někdo vyšel, nebo naopak sem vešel, tak se ztratil v křovinách a z opačného břehu bylo vidět jen zarostlou patu zdi. Na této straně zdi je to stejné." Narovnal se a setřepal si bláto z pláště. „Philip Allardyce byl úředníkem ve skladu zásob, že?" zeptal se.

Jeho otázka platila konetáblovi, který mlčky přikývl.

„A kdo ho najímal?" pokračoval Benjamin.

„Proč?" zajímal se Kemble.

„Pane konetáble, Allardyce, který sem přišel, byl ve skutečnosti Robert Sakker!"

„Pane Daunbey, najímal jsem ho já," vykoktal Kemble. „Myslel jsem si, že je ten, za koho se vydává."

„Ale proč zrovna jeho?"

V tu chvíli se Kembleova tvář se roztáhla úsměvem. „Protože mi ho nedoporučil nikdo méně významný, než váš milovaný strýček, kardinál Wolsey."

KAPITOLA

13

Nestávalo se často v mém životě, abych viděl Benjamina v situaci, kdy se mu nedostávalo slov, ale oněměl stejně jako já. Chvíli jen stál, zíral na Kemblea a potom vyšel ven. Vyběhl jsem za ním a Kemble nás dohnal.

„To, co říkám, je pravda," dušoval se. „Pane Daunbey," rozhlédl se kolem sebe, „pojďte se mnou."

Vrátili jsme se do jeho pracovny. Benjamin dopadl na židli u velkého oválného stolu, zatímco Kemble začal prohledávat skříňky a truhly. Vetch, Spurge, Mallow a ostatní kati byli ještě uvnitř. Byli ohromeni tím, co jim Benjamin odhalil.

„To bych do něho nikdy neřekl," pošeptal mi Vetch. „Byla to taková přátelská duše, ale spíš tichý, uzavřený do sebe."

„Moc toho s námi nenamluvil," ozval se Mallow. „Vážně, pane Daunbey, vy si vážně myslíte, že tenhle Philip Allardyce byl ve skutečnosti Robert Sakker?"

Benjamin přikývl a neustále sledoval očima Kemblea.

Nakonec konetábl vykřikl a vrátil se ke stolu s malým svitkem pergamenu v ruce. Podal ho Benjaminovi, který ho rozvinul. Pečeť i podpis jsme poznali okamžitě.

„Thomas Wolsey, kardinál, arcibiskup a kancléř, svému věrnému služebníkovi, siru Edwardu Kembleovi, konetáblovi Toweru, atd."

Dopis doporučoval Philipa Allardyce, zásobovacího úředníka na zámku v Doveru, aby byl přijat na uvolněné místo v Toweru. Dále byl v dopise uveden plat, ošacení, atd., na které měl z titulu své funkce nárok. Dopis byl zapečetěn před osmi měsíci písařem samotného Wolseyho.

„Není to falzifikát," konstatoval Benjamin.

„Ale dokáže-li Sakker zfalšovat dopisy od krále Edwarda V., proč by nemohl zfalšovat dopis našeho lorda kardinála?“ zvolal Vetch.

Benjamin zakroutil hlavou a položil ruku na dopis. „Znám podpis svého strýčka.“ Zadíval se na Kemblea, který seděl v čele stolu. „Tak tedy tenhle Allardyce sem přišel před osmi měsíci?“ zeptal se ho.

„Ano, hned po svátku Tří králů. Já jsem tu nebyl, když přišel. Byl jsem od Vánoc na svém panství.“

„Komu tedy ten dopis předal?“ zeptal se Benjamin.

„Mně,“ odpověděl Vetch. „Jsem zástupcem pana konetábla, ale musím říci, že mi na tom dopise nepřipadlo nic divného.“ Jeho hladká tvář se zakabonila. „Jak jsem to mohl tušit?“ Zvýšil hlas. „Mladý muž přijde to Toweru vybaven doporučujícím dopisem od Jeho Excelence kardinála, a to nezmiňuji ostatní dokumenty. Vzpomínám si na to dobře. Vzal jsem dopis a zavedl ho do přiděleného bytu.“ Pokrčil rameny. „Allardyce byl tichý, vzdělaný a velmi schopný úředník, ve všech směrech.“

„Odváděl dobrou práci,“ potvrdil jeho slova Spurge. „Sepsal katalogy zásob a zboží, udržoval všechno v pořádku, nikdy se nestalo, že by nenašel, co potřeboval.“

„Je to pravda, sire Edwarde?“ zeptal se Benjamin.

Kemble přikývl. „Já sám jsem s ním přišel málo do styku. Nemám k tomu, co bylo řečeno, co dodat. Muž, který si říkal Allardyce, byl čistě oblečený, loajální a poslušný.“

„A nemluvil s nikým z vás?“ vyptával se dál Benjamin. „Určitě se zde pořádaly oslavy. Zúčastnil se jich, jedl a pil?“

„Byl velmi rezervovaný,“ odpověděl Mallow. „A co na oslavě královych narozenin?“ zeptal jsem se já. „Nezapomínejte, pane Shallote, že ta oslava byla uspořádána pro katovský cech,“ pochlubil se Mallow tím, že je schopen opravit mě.

„Vykašli se na to!“ sjel jsem ho. „Byl na ní, nebo nebyl?“

„Ano, byl,“ zavrčel Snakeroot, „ale pil nezvykle hodně hned zvečera a brzy odešel.“

Viděl jsem, že Benjamin je zmatený, tak jsem mu pošeptal, že bychom měli raději odejít. Souhlasil s tím, vzal dopis, který mu dal

Kemble, zamumlal, že nikdo nesmí opustit Tower bez jeho svolení, a pak jsme se vrátili do svého pokoje.

Benjamin za námi zabouchl dveře. Sedl si ke stolu, hlavu v dlaních, a odmítal odpovídat na záplavu mých otázek. Nakonec si zhluboka povzdechl, narovnal záda a protáhl se.

„Myslíš, Rogere, že to může být jeden z triků milovaného strýčka?“

„Myslíte…?“

„Myslím, zda se drahý strýček se nepokouší zastrašit krále.“ Benjamin potřásl hlavou. „Ne, ne, to mi připadá ubohé.“ Zhluboka se nadechl. „Vytvořili jsme si hypotézu, Rogere, že Philip Allardyce byl ve skutečnosti Robert Sakker, který předstíral svou vlastní smrt, aby tak unikl jakémukoliv podezření a mohl tak nerušeně páchat alotria ve městě.“ Benjamin se odmlčel a třel si bradu. „Ale co když je naše hypotéza nesprávná? Co když Allardyce byl opravdu tím, za koho se prohlašoval? Co když zemřel na potní nemoc a jeho duše odešla ke Stvořiteli?“ Smutně se na mě díval. „Copak to nevidíš, Rogere? Myslel jsem si, že někdo z Toweru zařídil, aby Allardyce dostal to místo, ale je-li to dílo mého drahého strýčka…“

„Tak by o tom museli vědět i ostatní,“ vyhrkl jsem. „Kancelář vašeho strýčka by informovala Tower, koho posílá na volné místo.“

Vzpomněl jsem si na ten lovecký srub v lese a šaty spálené v krbu.

„Pane, já si myslím, že Sakkerovi to řekl někdo odtud, a proto si počkal na Allardyce v Maidstonu. Tam ho zabil, sebral mu dokumenty a utekl. Vzal Allardyceovi dopis od vašeho strýčka a všechno, co u sebe měl, převlékl se za něho a přišel do Toweru. Kdo by ho podezříval? Dover je pěkný kus cesty od Londýna, a pokud by si někdo vyžádal nějaké informace o něm, mohl Sakker kdykoliv uprchnout do Londýna.“ Přitáhl jsem si židli ke svému pánovi a sedl si proti němu. „Pane, váš strýček nemá s tím vydíráním nic společného. Je to příliš nebezpečné. Král by žádal jeho hlavu, kdyby se na to přišlo. Ne, Sakker zabil Allardyce, přišel do Toweru a vydával se za něho. Jak už jsem řekl, kdo by ho podezříval? Navíc je v Toweru i jeho komplic, připravený ho chránit. Jestli se nám podaří zjistit, kdo to je, dopadneme i Sakkera.“

„Já si to nemyslím," odpověděl Benjamin smutně. „Představ si, Rogere, kdybys byl tím záhadným Sakkerovým komplicem ty, a uvědomoval si, že se blížíme odhalení pravdy. Sakker byl odhalen jako hledaný zločinec, nejen pro ta přepadení na cestě do Canterbury, ale také pro vraždu skutečného Allardyce, pro vraždu katů a pro velezradu a vydírání krále." Benjamin nervózně luskal konečky prstů.

„Sakker je nestoudný ničema," přerušil jsem ho, „schopný přesouvat se z místa na místo jako mlha. Je také mistrem převleku. Jsem si jist, že ta žena v závojíčku, která navštívila mistra Quicksilvera, nebyl nikdo jiný než Sakker osobně. Já věřím, že v sobě má dost drzosti na to, aby celou věc dotáhl do konce."

„V kterémžto případě se tě znovu ptám, Rogere: co bys dělal na místě Sakkerova komplice?"

Mlčel jsem a díval se na světlo, dopadající do pokoje pootevřeným oknem.

„Ten je v jiné situaci," řekl jsem. „Je v bezpečí, dokud mu někdo nestrhne masku z obličeje. Ví, že cupitáme okolo jako myš ve tmě. Uvědomujete si to, pane? Ani tentokrát jsme nenašli žádný důkaz, který bychom mohli použít proti někomu z lidí, se kterými jsme byli v Kembleově pracovně."

„Tak kde je to slabé místo?" zeptal se netrpělivě Benjamin.

„Třeba o něco zakopneme," usmál jsem se. „Nebo bychom mohli chytit Sakkera!"

„Pokračujme v naší hypotéze, Rogere," odpověděl Benjamin. „Co by se stalo, kdyby si ten dosud neznámý komplic začal myslet, že Sakker pro něho začíná být nebezpečný a že ho musí odstranit? Jenže Sakker *je* velmi nebezpečný člověk. Co bys udělal, Rogere?"

„Pravděpodobně bych si s ním dal schůzku. Ale ne ve městě, někde poblíž Toweru, možná o kousek dál proti proudu řeky, na některém ze zarostlých břehů."

„A on to udělá dnes v noci," zamumlal si Benjamin. „Teď lituji toho, že jsem jim ukázal ten tajný vchod." Vzal do ruky plášť. „Měli bychom jít!" řekl.

Vyšli jsme z Wakefieldovy věže. Benjamin se rozhodl, že nejdřív zajdeme za Ragusou. Našli jsme ji nataženou na posteli z hrubé

pytloviny. Na první pohled jsem si myslel, že je mrtvá. Benjamin se k ní sklonil, pokrčil nos nad zápachem piva a jemně ji popleskal po tvářích. Stařena jen otevřela ústa a tiše mluvila ze spaní. Vzal jsem její ruce do svých a zjistil, že je má studené jako led, prsty úplně ztuhlé a pokroucené.

„Je to tak, jak jsem si to myslel," poznamenal Benjamin. „Ragusa nemůže nahmatat ničí tep." Narovnal se a zakroutil hlavou. „Já stále podezřívám Spurge," řekl duchem nepřítomně. „Musel vědět o té postranní brance a nějakým způsobem sem propašoval to mrtvé tělo, aby zmátl tuhle stařenu."

Nechali jsme Ragusu jejímu pivnímu opojení a sešli na břeh řeky, kde jsme si najali pramici, aby nás dopravila proti proudu. Víte, zúčastnil jsem se mnoha lovů na divoké husy, a tohle se tomu velice podobalo. Oba převozníci byli neochotní a hlasitě lamentovali, kam až chceme jet. Severní břeh Temže západně od Toweru je opuštěný a po celé délce se táhne husté rákosí. Jediné zvuky, které tu můžete slyšet, vydávají vodní ptáci, kteří zde hnízdí a vychovávají mladé. Benjamin už měl dost nářků, a tak dal převozníkům další stříbrňák a přikázal jim, aby si přestali stěžovat a vezli nás podél břehu. Převozníci zmlkli a drželi se vesel. Po krátké chvíli jsem si uvědomil to ticho: jak rychle odezněl všechen hluk i pach města. Nakonec Benjamin převozníky požádal, aby nás odvezli k hrubě přitesanému přístavnímu molu. Vydrápali jsme se na břeh, vyšli o kousek výš a rozhlíželi se po nekonečném rákosu. V ubývajícím světle jsem viděl v dálce roztroušené farmy a malé shluky stromů.

„Zmýlili jsme se, pane," zašeptal jsem. „Tady nikdo není."

Benjamin se dotkl rukojeti své dýky. „Vrah z Toweru zaútočí," pronesl. „Vím to. Nepůjde do města, nemůže si dovolit, aby ho tam někdo viděl. Ať už je to Spurge, nebo někdo z katů, ***musí*** umlčet Sakkera. Myslím si, že to udělá tady."

„Copak by Sakker byl tak hloupý?" namítl jsem. „Je to přece velmi chytrý ničema. Uvědomil by si, jak je nebezpečné jít na opuštěné místo, jako je tohle." Ukázal jsem na široké okolí. „Sem by nešel přenocovat ani chudý pocestný."

„Oh, Bože pomoz nám, dopustil jsem se omylu, Rogere!“ vykřikl najednou Benjamin, chytil mě za rukáv a táhl mě zpátky na molo k pramici. „Zapomněl jsem na ty zedníky v Toweru. Můžeme najít Sakkera mezi nimi.“

Vrátili jsme se nazpět, právě když zapadalo slunce. Zedníci a jejich pomocníci odkládali nářadí do hrubých plátěných pytlů, pokřikovali na sebe a žertovali. Benjamin k nim zamířil a ptal se po mistrovi, se kterým mluvil posledně. Byl k nerozeznání od ostatních, protože byl celý pokrytý jemným, bílým prachem. Nejprve nebyl ochoten zůstat déle a utíral si suché rty hřbetem ruky.

„Pane,“ protestoval, „mám za sebou celodenní práci. Toužím po pivu jako každý jiný.“

„Jen okamžik,“ ujišťoval ho Benjamin a vedl ho pryč od ostatních. „Kdo najímal ty dělníky?“ zeptal se ho.

„No, já jsem je najímal. Patří to k povinnostem zednického mistra.“

„A znáte je všechny?“

„Ne, najal jsem je u Svatého Pavla. Ale většinu z nich znám. Jsou to dobří zedníci.“

„Chybí někdo z nich?“ pokračoval Benjamin.

Mistr už chtěl zavrtět hlavou a odejít, když se náhle zarazil a řekl: „Vlastně ano, Ealdred tu není.“

„Ealdred?“ opakoval Benjamin.

„Nevím, odkud přišel,“ odpověděl mistr. „Přišli jsme do Toweru, když skončila ta potní nemoc. Postavili jsme lešení a začali pracovat. Jednoho dne se objevil takový vysoký, robustní chlap v hadrech, vlasy a vousy pokryté prachem. Ptali jsme se ho, kde se tady vzal. Odpověděl nám, že pracuje jako dělník v Toweru po celou dobu. Prý ho k nám poslal pan Spurge. Měl s sebou nějaký dopis.“ Mistr pokrčil rameny. „Já ho neplatím a on se ukázal jako dobrý pracant.“

„Po celou dobu?“ zeptal jsem se já.

„Ne, někdy zmizel. Ale když byl tady, byl hbitý jako lasice, lezl po lešení jako opice.“

„Sakker!“ vydechl Benjamin.

„Kdo?“ zeptal se zednický mistr.

„Nepředpokládám, že je ten Ealdred teď tady," nadhodil Benjamin.

„Ne, naposledy jsem ho viděl včera odpoledne." Benjamin mu poděkoval a spěchal pryč, přičemž v běhu volal Vetché.

„Svolejte celou posádku!" přikázal mu. „Chci tady mít všechny muže z posádky, kteří jsou schopni pohybu." Vetch se chystal protestovat. Můj pán vytáhl z měšce kardinálův příkaz a strčil mu ho před obličej.

„Co se děje? Co se děje?" volal Kemble, který vyběhl ze svého příbytku se Spurgem v patách.

„Chci nechat prohledat Tower," odpověděl Benjamin. „Každou haldu odpadků, hromadu hnoje, každý kout, škvíru, zákoutí, všechno prohledat." Zadíval se upřeně na Spurge. „Budeme hledat tělo Roberta Sakkera, rozeného herce, mistra převleku, kterého někteří znají jako zásobovacího úředníka Philipa Allardyce, jiní jako dělníka Ealdreda."

Spurge zůstal stát s pokleslou spodní čelistí. Benjamin ukázal na skupinu zedníků, které upoutal rozruch, jež můj pán způsobil.

„Oh, pro Boha svatého!" zvolal Kemble. „To chcete říci, že ten Sakker, který se nechal vynést z Toweru jako mrtvola, měl tu drzost se sem vrátit v převleku dělníka Ealdreda? To by ho určitě někdo poznal!"

Benjamin se zahleděl na oblohu, kde kroužili havrani a hlasitě krákali, protože byli vyrušeni.

„Tower je ponurá a velká pevnost se spoustou dveří a vchodů, tajných průchodů a temných uliček. Pane konetáble, je velmi jednoduché pro muže, aby proklouzl ven i dovnitř, zejména když si ten muž obarvil vlasy, změnil chůzi, dokonce i hlas." Ukázal směrem, kudy teď odcházeli zedníci ke Lví bráně. „Rozeznáte je od sebe? Díváte se někdy, sire Edwarde, na dělníky tak pozorně, jako byste se díval na některou z dvorních dam? Všímáte si barvy jejich očí nebo tvaru úst, zastřižení vousů? Pane Spurgei!" oslovil Benjamin dozorčího nad pracemi. „Dal jste dělníkovi, který se představil jako Ealdred, povolení pracovat na opravě zdi?"

Spurge ustrašeně přikývl. „Přišel, když jsme otevřeli Tower, říkal, že je zedník, a že je ochoten pracovat jen za stravu."

„A vy jste na to přistoupil?“

„Ovšem,“ vykoktal Spurge. „Zkušený dělník je vzácnost, práce pak postupují rychleji. Není to poprvé…“

„Ano,“ přerušil ho Benjamin, „ale vykážete ve svých účtech, že byl placen?“

Spurge se začervenal, protože byl přistižen při starém triku: zápisu dělníka, který nedostal ani penny, do výplatní listiny.

„Ano,“ Benjamin se podíval na rozhněvaného Kemblea, „byl to skutečně Sakker!“

Můj pán se otočil na podpatku a kráčel přes trávník, kde se to teď hemžilo kuchyňskými pomocníky, muži ve zbrani a dokonce i čeledíny ze stájí. Někteří tam stáli a ospale mžourali, jiní remcali, že byli vyrušeni uprostřed práce. Benjamin vyšel po schodech vedoucích na Velkou věž. Zastavil se uprostřed, tleskl a přikázal jim, aby přistoupili blíž. Rozvázal měšec a vytáhl z něho zlaťák. Všichni okamžitě zpozorněli.

„Ryzí zlato,“ zvolal Benjamin. „Tento zlaťák bude patřit tomu, kdo najde muže, jehož hledám.“

„Kdo je to?“ zvolal Vetch.

„Mrtvé tělo!“ odpověděl Benjamin.

„Kde by mohlo být?“ křičel jeden voják.

„Kdekoliv,“ odpověděl Benjamin. „Nevím, ani jak vypadá, ani jak je oblečen, ale je to nedávno zabitý člověk. Tento zlaťák připadne tomu, kdo ho najde.“ Zvýšil hlas. „A pro ty, co pomáhali, šilink od Jeho Excelence kardinála. Pro všechny pak k tomu sud vína na oslavu.“

Řeknu vám, že kdyby se je byl Kemble nebo Vetch pokusili zadržet, vypukla by vzpoura. Všechno, co mělo v Toweru nohy, vylezlo ven, dokonce i stará Ragusa se vyšourala, když se probrala z opice, aby se zúčastnila hledání.

Stmívalo se, a tak všichni zapálili louče a začali hledat. Kemble se svými úředníky se otráveně vrátili do svých pokojů. Abyste věděli, ještě ani nenastal večer, když voják, který se šťoural v hromadě hnoje, našel, co jsme hledali. Tělo muže s šípem z kuše zabodnutým ze strany do krku. Jeho tělo bylo hozeno mezi odpadky, přikryto hnojem

a shnilou slámou ze stájí. Benjamin muži pogratuloval, dal mu slíbený zlaťák a ostatním rozdělil stříbrňáky. Tělo bylo nalezeno v jednom z temných koutů Toweru, proto ho nechal přenést na trávník. Nesli ho jako zasloužilého válečníka, obklopeného loučemi. Když ho položili na zem, nechal přinést vodu ze studny a omýt tělo od špíny a hnoje. Když skončili s mytím, poklekli jsme každý z jedné strany a zapomněli na lidi kolem sebe.

„Robert Sakker!“ zvolal Benjamin. „Já věděl, že je to on.“

Dotkl se hluboké jizvy, která zřetelně vystupovala zpod mokrého a hustého vousu. Nemohl jsem odtrhnout oči od té přísné, chytré tváře, ve smrti tak vyrovnané. Tvář zločince, který nás vedl jako polární zář. Upozornil jsem Benjamina na prach na jeho rukou.

„Vaše hypotéza byla správná, pane. Pracoval na zdi.“

„Já jsem ho viděl! Já jsem ho tam viděl!“ ozval se nějaký hlas. Čeledín ze stáje si prorážel cestu k nám kolem stojícím davem. „Zahlédl jsem ho na lešení, ale proč někdo zabil chudáka dělníka?“

Prohlížel jsem šíp z kuše, který vyrval velkou díru ze Sakkerova krku. Na jednom konci byl ozdoben peřím, na druhém konci měl ostrý kovový hrot. Krev z rány mu už zaschla na límečku barchetové tuniky.

„Musel být zabit před pár hodinami,“ zašeptal Benjamin. „Pravděpodobně během dne, hned poté, co se postaral o doktora Quicksilvera. Máme štěstí,“ dodal Benjamin. „Jsem si jist, že kdybychom po něm nezačali pátrat tak pohotově, zmizelo by tohle tělo těmi tajnými dvířky.“ Vytáhl nůž a rozřízl hrubou tkaninu. „Raguso!“ zavolal.

Stařena se vyšourala z davu. Benjamin jí něco pošeptal do ucha. Ragusa si dřepla a roztáhla látku.

„Je to on,“ zamumlala. „Allardyce. Ale vždyť umřel na tu nákazu!“

„Jste si jistá?“ zeptal jsem se.

Obrátila hlavu a cenila zuby jako pes. „Nejsem hloupá, jen přiopilá,“ zaskuhrala. „Má znamení na boku, moc dobře si ho pamatuju.“

„A vy jste ho zabalila do prostěradel, že?“

„Ano a nechala ho tam. Pak přišli strážní a tělo odnesli."

Ragusa si utřela slinu z úst a vrátila se mezi ostatní. Něco si pro sebe mumlala a vrtěla hlavou. Benjamin rozdělil další mince a nechal Sakkerovo tělo odnést do márnice. Potom jsme se vrátili do našeho pokoje do Wakefieldovy věže. Benjamin dlouhou dobu mlčky vyhlížel z okna. Když jsem se ho na něco zeptal, jen potřásl hlavou a vrátil se ke svému meditování. Musel tam stát aspoň hodinu. Já jsem v polospánku ležel na posteli a snažil se přijít na to, kdo může být tím komplicem a jaké máme důkazy.

„Zůstaň tady," přistoupil ke mně Benjamin a přitiskl mi rameno k posteli. „Zůstaň tady v pokoji, Rogere. Dnes v noci by bylo velmi nebezpečné potulovat se po Toweru."

„A kam jdete vy?" zeptal jsem ho a opřel se o lokty. „Půjdeme zatknout Spurge?" dodal jsem. „Musel vědět o tom tajném vchodu. Propašoval sem tudy to tělo, aby si Ragusa myslela, že jde o Allardyce. Najal Sakkera jako dělníka. Musel také vědět, kdy sem měl přijet pravý Allardyce."

Benjamin si dal ukazováček na rty. „Jdu nastražit past na vraha," zašeptal, a než jsem stihl něco namítnout, nebo ho zadržet, sebral plášť a vyšel z pokoje.

Přiznávám, že nejsem právě trpělivý v čekání, ani se nedovedu sám zabavit. Bez holky, bez hezkého děvčete, které bych houpal na kolenou, bez Benjamina, kterého bych se mohl vyptávat, bez kumpána, se kterým bych mohl popíjet celé hodiny až do půlnočního odbíjení zvonu. Slyšel jsem zvenku bouchání dveří, povely setníků na hradbách, dokonce si někdo prozpěvoval, jak se stráže střídaly. Začal jsem přemýšlet, kam asi Benjamin šel, a najednou jsem zneklidněl. Rozhodl jsem se, že mám hlad a potřebuji se napít vína, proto jsem sešel do kuchyně. Podařilo se mi ukořistit chleba, sýr, jablka a džbánek vína. Ospalý kuchař neprotestoval a já si to pomalu odnášel k sobě do pokoje. Noční obloha vypadala jako velké černé prostěradlo, postříkané zlatými tečkami. Tower byl tichý, jen sem tam zaštěkal někde pes nebo se ozval tlumený hlas setníka na hradbách. Věděl jsem, že mě někdo pozoruje. Naježily se mi chloupky na šíji a já vzpomínal na všechny ty děsivé události, které se zde staly. Chodí

tady duchové, přemýšlel jsem? Včetně duchů těch dvou mladých princů? Dorazil jsem do Wakefieldovy věže, zabouchl za sebou dveře a stoupal po točitém schodišti tonoucím ve tmě. Došel jsem až nahoru. Dveře mého pokoje byly zavřené. Kopl jsem do nich a vešel. Nečíhal tu na mě nikdo, ani za gobelínem, ani pod postelí. Ale můj nepříjemný pocit sílil. Jako správný pes jsem věděl, že se něco děje. Viděl mě někdo vycházet a zosnoval nějaký plán? Ale jaký? Přešel jsem pokoj ke džbánu s vodou, ale ten byl prázdný. Prohledal jsem pečlivě celou postel, jestli tam netrčí zamaskovaná dýka. Kousek tvrdého chleba ležel na podnosu, ale kromě toho, že na něm byly stopy po krysích zubech, jsem neobjevil nic podezřelého.

Pokoj měl kruhový půdorys a několik oken s lomeným obloukem nahoře. Vydal jsem se na obchůzku a vyhlížel jimi ven, přičemž se můj nepříjemný pocit změnil v děs.

„Někdo tady byl," zašeptal jsem.

Nechal jsem pootevřené dveře, ale když jsem se vrátil, byly zavřené. Venku někdo nebo něco vyrušilo ze spánku havrana, který rozespale vzlétl a proletěl kolem okna jako anděl smrti. Nadskočil jsem a téměř upustil chleba a víno, které jsem si přinesl. Co se děje? Žádný jed, žádná skrytá dýka, žádný číhající vrah! Díval jsem se na postel a nedokázal říct, zda byla rozházená, nebo ne. Zvedl jsem se a šel se podívat na Benjaminovu. Ta byla pečlivě upravená, jako vždycky. Pokrývka byla urovnaná, až na místo, kde jsem ji stáhl a pátral po ukryté dýce v matraci. Zadíval jsem se na podhlavníky a pomalu ustupoval pozpátku. Neseděl předtím Benjamin na posteli? A nepodložil si záda podhlavníky, takže je opřel o zeď? A neodhodil něco? Rozhlížel jsem se po pokoji. Péřový polštář, ozdobený střapci, ležel v koutě. Byl tam, když jsem odcházel? Vytasil jsem dlouhý meč s ostrou čepelí a drátěným chráničem. Vrátil jsem se k Benjaminově posteli. Hrotem meče jsem stáhl přikrývku, odsunul jeden podhlavník, pak druhý.

Bože, jak jsem zaječel, když zmije vztyčila svou hladkou hlavu, vystřelila jazyk a vystříkla jed na toho, kdo seji opovážil vyrušit z klidu. Už jsem se bránil proti krysám, honili mě vlci, leopardi, psi a všemožní zabijáci, jací se najdou na tom božím světě. Ale z hadů

mám mimořádnou hrůzu. Tak jsem zavřel oči a sekal mečem znovu a znovu naslepo. Když jsem je znovu otevřel, byl had nasekaný asi na pět kusů a Benjaminova postel byla k nepoužití. Přiznávám, že jsem zbabělec, a nic se nevyrovná zbabělci, který právě unikl smrti. Chodil jsem po pokoji a sekal do všeho. Do podhlavníků, polštářů, prostěradel, přikrývek, do židlí, až z nich vylézala sláma. Když jsem skončil, bolely mě ruce a koupal jsem se v potu. Sáhl jsem po džbánu s vínem, sedl si na židli u dveří a zpil se do němoty. Toho dne jsem málo jedl, měl jsem prázdné břicho a do hodiny jsem byl opilý jako Dán. Mlhavě si vzpomínám na Benjaminův návrat, jeho překvapený výkřik nad tím, co našel. Vzpomínám si, že jsem se zvedl a slavnostně mu vyprávěl, jak mě navštívil sám Satan v hadí podobě, a pak jsem mu tuhý padl k nohám.

Ráno jsem se vzbudil živý a Benjamin seděl na kraji mé postele. V ústech jsem měl sucho, v hlavě mi dunělo tisíc bubnů a žaludek se mi obracel. Benjamin mě požádal, abych si sedl. Dal mi napít vody a pak mě začal krmit nahořklou ovesnou kaší.

„Dostal jsem to od Ragusy," vysvětloval. „Nevím, co v tom je, ale ona tvrdí, že je to univerzální lék proti jedu." Krmil mě jako dítě. „Našel jsem toho hada," usmíval se. „Nebo to, co z něj zůstalo. Říkal jsem ti, že nemáš nikam chodit."

„Jak se sem dostal?" zeptal jsem se a odstrčil kostěnou lžíci.

„Když se vydáš severně od Toweru," odpověděl Benjamin, „tam můžeš zmijemi naplnit celý sud." Nutil mě jíst. „Ragusa říká, že to účinkuje velmi rychle."

Najednou se mi udělalo špatně a vyrazil jsem k latrínám jako lovecký pes. Bůh ví, co v té kaši bylo, ale ukázala se být téměř zázračným lékem. Hlava se mi konečně vyjasnila, žaludek uklidnil, dokonce i v ústech jsem měl příjemně. Rychle jsem se umyl, oholil, převlékl a na Benjaminovo naléhání jsem mu pomohl uklidit pokoj.

„Nemusíme spěchat," poznamenal. „Naše schůzka se všemi našimi známými z Toweru se koná až ve čtyři."

„Ve čtyři, pane!" zvolal jsem. „A kolik je teď?"

„Nechal jsem tě spát až do poledne," odpověděl.

Dokončil jsem úklid pokoje. Benjamin mi odmítl prozradit, kde byl v noci, ale vypadal spokojený sám se sebou. Sedl si ke stolu, dokud nezačal zvonit zvon a my neodešli na místo schůzky.

Vzpomínám si, že nebe bylo zatažené, pršelo a foukal čerstvý a dost silný vítr. Natáhl jsem se, až mi zapraskalo v kloubech, a pozoroval jsem ostatní, včetně Ragusy, kulhající o holi, jak se trousí do konetáblovy pracovny. Kemble, Vetch a Spurge už na nás čekali, kolem kulatého stolu byly rozestavěné židle, louče a svíčky hořely a propůjčovaly místnosti tajuplnou atmosféru. Mallow a jeho zbylí dva kati seděli v uctivé vzdálenosti od Ragusy, která dopadla na židli a houpala se dopředu a dozadu. Benjamin a já jsme se posadili po Kemblově levici.

„Nuže, pane Daunbey," zabubnoval Kemble prsty do stolu, „svolal jste nás sem vy."

„Ano, pane konetáble," odpověděl Benjamin rychle. „Požádal jsem vás, abyste sem všichni přišli a byli přítomni výkonu královské spravedlnosti."

Potom pán vstal a obešel stůl. Zastavil se u Mallowa a položil mu ruku na rameno.

„Johne Mallowe, dříve známý jako John Dighton, stoupence uzurpátora Richarda z Yorku, zatýkám vás pro vraždu, spiknutí a zradu vašeho svrchovaného pána, krále Jindřicha VIII."

V tu chvíli by bylo v místnosti slyšet spadnout špendlík. Dokonce i stará Ragusa jako by znovu nabyla zdravého rozumu a s otevřenými ústy zírala na Mallowa. Ten zůstal sedět s pevně stisknutými čelistmi a rychle polykal.

„Máte důkaz, pane Daunbey?" zeptal se Kemble, oči rozšířené překvapením. „Mallow zrádce a vrah?!"

„To vám hned vysvětlím. Pane Vetchi, byl bych vám vděčný, kdybyste se posadil po Mallowově pravici a zůstal sedět." Benjamin se rychle sehnul, vytáhl Mallowovu dýku a zabodl ji do stolu.

Vetch rychle poslechl.

„Pane Mallowe," zakvílel Spurge, „znám vás několik lei." Položil ruce na stůl a pronesl prosebným hlasem: „Pro lásku boží, řekněte nám, že to není pravda!"

„Jmenuji se John Dighton," přiznal se Mallow a třel si obličej rukama. „Před čtyřiceti lety, když jsem byl ještě výrostek, si mě najal jeden z dvořanů Richarda III. Pracoval jsem tady v Toweru jako sluha obou princů." Zadíval se na Benjamina a já poznal podle záblesku v jeho očích, že tady něco nehraje. „Když byl Richard zavražděn, uprchl jsem na Scillské ostrovy. Oženil jsem se, ale žena mi zemřela. Zapletl jsem se do rvačky a utekl zpátky do Londýna, kde jsem se stal katovským pacholkem."

„Ne, ne," přerušil ho Benjamin, „to není celý příběh, pane Mallowe. Ve zmatku, který následoval po bitvě u Bosworthu, a předtím, než jste utekl do Toweru, jste našel kožený váček s pečetěmi mladého krále, Edwarda V. Vzal jste si ten poklad a pečlivě se o něj staral, aby se nepoškodil. Když jste se vrátil, zapletl jste se Sakkerovým klanem, hlavně s Robertem, schopným, ale zločinným úředníkem. Kdybyste se byli setkali dřív, nebyla by jeho rodina oběšena ani tady, ani jinde." Benjamin otáčel prstenem na prstě. Úmyslně se vyhýbal pohledu na mě. „Nikdo nikdy nedokázal vysvětlit, proč zástupce šerifa, pan Pelleter, nezajal i Roberta." Benjamin se napřímil. „Ať už je to jakkoliv, z vašeho přátelství se Sakkerem vzešlo celé to strašné spiknutí. Měl sem přijet nový zásobovací úředník, svobodný, s nepočetným příbuzenstvem, Philip Allardyce. Věděl jste, kdy má přijet z Doveru a kterou cestou pojede. Sakker ho buď sledoval, nebo na něho čekal na cestě. Zabil ho a vzal mu jeho věci. Změnil svůj vzhled a s jeho doklady a doporučením přijel sem jako kompetentní, vzdělaný úředník."

Benjamin se odmlčel. Rozhlížel jsem se po ostatních. Všichni upírali zrak na Benjamina, což mi připomnělo jeho žáčky ve škole v Ipswichi.

„Potom jste rozvíjeli své zrádcovské plány. Ale v tu noc, kdy jste slavili královy narozeniny, se něco stalo. Co, to ví jen Bůh. Já se domnívám, že vy a pan Sakker jste se tak zabrali do hovoru, že vás někdo slyšel. Jenže při tak špatném osvětlení, a ještě když všichni měli kápi na hlavě, jste nevěděli, kdo to byl." V té chvíli Benjamin vytáhl z měšce pergamen, který mu dala paní Undershaftová. Zvedl ho tak, aby ho všichni viděli. „Toto je nákres, který pořídil jeden z

mrtvých katů. Já si myslím, že ho kreslil z galerie a je na něm ta místnost, kde jste vedli se Sakkerem ten zrádcovský rozhovor.“

Musel jsem skrývat překvapení nad Benjaminovým vysvětlením a zadíval se na mistra kata, který tam seděl jako vytesaný z kamene.

„Ale Sakkerovi stačil,“ pokračoval Benjamin. „Nejen že chtěl vydírat krále a přijít k bohatství, ale chtěl se také pomstít těm, kteří mu popravili rodinu. Vy jste se stal jeho komplicem. Sakker byl prohnaný. Věděl, že nemůže roztáčet kolo štěstí příliš rychle. Až začnou kati umírat, lidi by si na něho mohli vzpomenout a mohlo by se začít vyšetřovat. Znovu tedy předstíral svou smrt, tentokrát ze sebe udělal oběť potní nemoci.“ Benjamin mě poklepal po rameni. „Pan Shallot se nákaze také nevyhnul a ví, že za pomoci jistých bylin není těžké ji předstírat.“

„Ale tady Ragusa ho ošetřovala,“ přerušil ho Snakeroot.

„Ne, ne,“ ozvala se stará Ragusa. „Byl jste to vy.“ Ukázala na Benjamina. „Vy s tou úzkou tváří a chytrýma očima, měl jste pravdu. Já jsem jen zabalila jeho tělo do prostěradel.“

„Ale lidi se za ním chodili dívat,“ namítl Spurge.

„Jen nahlédli do dveří,“ odpověděl Benjamin. „Každý se bál potní nemoci, proto se nikdo neodvážil do jeho blízkosti.“

„Pravda, pravda,“ přisvědčovala Ragusa. „Tak je to vždycky.“ Usmála se mazaně na Benjamina a zvedla ruce. „Víte, zkoušela jsem jeho tep, ale s těma starýma rukama, prolezlýma artritidou už skoro nic necítím. Ležel tam natažený, oči polootevřené, tak jsem ho zabalila do prostěradla a odešla.“

„A tehdy zasáhl Mallow,“ prohlásil Benjamin. „Paní Ragusa se ráda napije. Někdy po takovém pití upadne do spánku, jindy se vydá na obchůzku po Toweru. Mallow měl připraveno jiné tělo, které protáhl tajnými dvířky. Sakker vyskočil, živ a zdráv, a do prostěradel bylo zabaleno a provazy ovázáno jiné mrtvé tělo. Vojáci si pro ně přišli a odnesli je ke Lví bráně. Sakker byl volný. Smyl si barvu z vlasů, oblékl si jiné šaty a opustil Tower tajným východem. Ted měl možnost uskutečnit svou mstu a jiné zločiny. Když nákaza dosáhla svého vrcholu, zabil Undershafta. Buď ho probodl, uškrtil, nebo ho jen praštil do hlavy. Pod rouškou noci strčil jeho bezvládné tělo do

klece na Smithfieldu a rozdělal pod ním oheň.“ Benjamin pokrčil rameny. „Koho ve městě to tehdy zajímalo, když stovky lidí umíraly každý den?“

„Ale v tu stejnou dobu,“ ozval se Vetch, „zanechal Sakker ta prohlášení u Svatého Pavla, ve Westminsteru a v Cheapside.“

„Správně,“ souhlasil Benjamin. „Čas dozrál, po městě řádila nemoc. Jeho Výsost král se bál, že pokud by se ty dopisy dostaly na veřejnost, lidé by mohli považovat nákazu za boží trest za to, že se jeho rodina zmocnila trůnu. Nakonec potní nemoc ustoupila. Tower byl otevřen a Sakker mohl vcházet a vycházet, kdy se mu zachtělo. Někdy sem chodil těmi stejnými tajnými dvířky, jako vycházel ven. Mallow o tom věděl. V dobách svého mládí tady sloužil a znal tu každý kout. Tentokrát se sem Sakker vrátil v převleku za zednického pomocníka, byl v tom ohledu přece mistr převleku. Zedníci neprotestovali. Mysleli si, že ho poslal Spurge. A proč by měli protestovat proti další pomoci?“

„Sakker teď měl volnou ruku,“ pokračoval Benjamin. „Chodil si do Toweru a ven, jak potřeboval, zatímco Mallow sledoval, co se děje. Sakker sledoval i mého společníka, když vás navštívil, paní Raguso, a shodil ho do vlčí jámy. To už měl ve své moci Hellbanea a zabil ho, strčil do pytle a hodil do Temže. Horehound, zpitý do němoty, byl snadnou obětí. Zato Wormwooda musel pravděpodobně omráčit, než ho uvázal na skřipec.“ Benjamin rozpažil ruce. „A nejhezčí na tom je, že Sakker je teď dělníkem, jehož vlasy i otrhané šaty jsou pokryty prachem, a nikdo ho ani v nejmenším nepodezírá, že kdysi mohl být zásobovacím úředníkem. Jakmile vyjde z Toweru, může páchat další zločiny, například vyvěšoval proklamace, vyzvednout zlato a vodit nás za nos. Bylo to velmi chytré. Sakker uskutečnil svou pomstu na katech, dopustil se velezrady vůči koruně a stal se bohatým mužem.“ Benjamin ukázal přes stůl. „Vy, pane Mallowe, jako bývalý opatrovník královských princů, jste dobře věděl o strachu našeho současného krále z jakýchkoli řečí o jejich existenci.“

Mistr kat vstal od stolu. „Kde máte pro to všechno důkazy, pane Daunbey? Něco z toho je pravda, ale…“

„Důkazy přijdou," ujistil ho Benjamin. „Stačí, když řeknu, že jste nakonec pochopil, že máme podezření na Sakkera. Začal jste mít strach ze svého starého kamaráda Greena, který si teď říkal doktor Quicksilver. Řekl jste o tom Sakkerovi. Ten neváhal, v přestrojení za ženu se vetřel k němu do domu a prořízl mu hrdlo. Pak se vrátil do Toweru. Ale tou dobou už jste se rozhodl, že i Sakker pro vás začal být nebezpečný. Celá záležitost začala být příliš nebezpečná, a tak jste mu prostřelil hrdlo šípem z kuše, kterou jste měl ve svém pokoji." Benjamin odsunul židli. „John Mallow, královský kat, bude muset přiznat celou pravdu. Já jsem s vámi skončil. Pane Vetchi, zavolejte stráže! Ať ho odvedou! Já jsem případ ukončil!"

„Mýlíte se!" zvolal Mallow. „Ano, jmenuji se Dighton, ale Sakker nebyl mým přítelem. Ty pečeti jsem nenašel. Jediné, co jsem si přál, bylo uniknout před minulostí."

„To stačí!" zarazil ho Benjamin. „Král chtěl, abych našel pachatele, a to jsem udělal! Odveďte ho!"

KAPITOLA

14

a chvíli nastalo zděšení a zmatek. Vetch se chopil Mallowa a strkal ho ke dveřím. Mistr kat křičel, že je nevinný, ještě po chodbě. Benjamin se postavil do dveří a volal za Vetchém: „Do nejbližší cely s ním, pane Vetchi! Vy osobně mi zodpovídáte za to, že neuteče! Rozuměl jste? Bude dostávat vydatnou stravu a dobře ho hlídejte! Nikdo se ho nesmí dotknout, dokud nebude známo královo rozhodnutí."

Zbývající kati s Ragusou v patách odcházeli. Odhalení jejich mistra jimi očividně otřáslo.

„Sire Edwarde, mohu si půjčit nějaké psací potřeby?" zeptal se můj pán.

Kemble přikývl. Benjamin přešel k psacímu stolu, kde napsal dvě věty a rychle pergamen zapečetil.

„Pane Spurgei!"

Královský dozorčí k němu dost neochotně přistoupil. „Toto odevzdáte králi ve Windsoru. Nastupte na kteroukoliv bárku či loď, kterou si zvolíte!"

S tím Spurge velmi ochotně souhlasil, nadmul se nově nabytou důležitostí a vyběhl z místnosti. Benjamin se obrátil ke konetáblovi.

„A vy, sire Edwarde, předejte prosím tento dopis zástupci šerifa, panu Pelleterovi, jehož dům najdete v Catte Street. Vyřiďte mu, že Sakker je mrtvý a vrah odhalen. Já se sejdu s ním a jeho dcerou Mirandou za hodinu při večeři."

Kemble to bez protestů přijal, vzal Benjamina za ruku a pevně ji stiskl. „Pane Daunbey, král bude potěšen. Zmíníte se mu o mně?"

„Ovšem!"

Když Kemble odešel, Benjamin přešel ke dveřím a přibouchl je za ním.

„Pane, opravdu jste s tím skončil?“ zeptal jsem se.

Benjamin naplnil dva poháry vínem, jeden mi podal a řekl: „Ne, Rogere, toto je jen začátek. Pojď se mnou!“

Vyšli jsme do prázdné chodby. Slyšeli jsme zespodu výkřiky údivu, jak se zpráva šířila. Benjamin mě vedl dlouhou galerií. Asi v polovině cesty jsme se zastavili.

„Podívej se na zeď!“ přikázal mi.

Byla obložena tmavým dubem, přičemž jednotlivá prkna do sebe přesně zapadala.

„Vidím dřevem obloženou zeď,“ řekl jsem.

„Teď ustup, Rogere. Je tu málo vidět, ale pořádně si prohlédni tato místa,“ ukázal přibližně doprostřed zdi.

Učinil jsem, oč mě žádal, připomínaje si tajný pokojík, který jsem objevil ve Windsoru. Ustupoval jsem dál od zdi.

„Vidíš něco neobvyklého?“ zeptal se Benjamin.

Zpočátku jsem neviděl, ale potom jsem si všiml, že některé desky jsou tmavšího odstínu. Mhouřil jsem oči v příšeří a Benjamin přiblížil louč k obložení.

„Undershaft!“ vykřikl jsem. „Ten nákres, co nám dala jeho žena. Podívejte se, pane, některé desky jsou tmavší než ostatní a tvoří písmeno ‚T‘. Co je za nimi?“ zeptal jsem se.

„To nevím,“ odpověděl Benjamin. „Ale byl jsem venku a mezi tím obložením a zdí je mezera a pak konec budovy.“

„Tajný pokoj?“ zeptal jsem se.

„Možná,“ odpověděl Benjamin. „Ale než se zeptáš, proč se tam nepodíváme, řeknu ti, že nejprve musíme na někoho počkat.“

Šli jsme o kousek dál a sedli si na okenní parapet.

Benjamin ukázal na dřevěné obložení. „To je ono. co té noci viděl Undershaft,“ vysvětloval. „Tam někde je skryté tlačítko nebo páčka, kterou se otevírají tajné dveře. A já si myslím, že té noci při oslavě královych narozenin Undershaft viděl ty dveře otevřené. Pachatel všech zločinů si uvědomil, že se dopustil chyby, ale v přítmí nedokázal rozeznat, který z katů to je.“

Rozhlížel jsem se po galerii. Benjamin měl pravdu. Venku se stmívalo a na zdech hořelo jen pár loučí. Kdyby někdo stál na

schodech, bylo by těžké rozeznat rysy jeho tváře. A té noci to bylo úplně vyloučeno, protože Undershaft měl na hlavě kápi a na obličeji masku. „To pravděpodobně vzbudilo Undershaftovu zvědavost," pokračoval Benjamin šeptem. „Jako vyučený tesař nakreslil ten náčrtek a přemýšlel, kde může být to tajné tlačítko. Ale Undershaft nechtěl, aby ho někdo přistihl, že se plete do cizích záležitostí, tak to nakonec nechal být."

„A ten příběh, který jste vyprávěl o Sakkerovi, který se vydával za Allardyce a později za zednického pomocníka?"

„Oh, ten je pravdivý," odpověděl Benjamin. „Nezapomeň, Rogere, že k pochytání Sakkerova klanu byly nasazeny oddíly z Toweru. Mám podezření, že Roberta někdo varoval, aby se mohl ukrýt." Benjamin si mnul rty. „A také by mě zajímalo, co se stalo se zásobovacím úředníkem, který tu byl před Allardycem. Potkala ho nějaká nehoda? Jsem si jist, že kdybychom se začali vyptávat, zjistili bychom, že Allardyce byl svobodný mládenec s nepočetnou rodinou." Odmlčel se, aby si uspořádal myšlenky. „Víš, Allardyce se do Sakkerova plánu dostal čirou náhodou. Sakker by si dříve či později našel způsob, jak se do Toweru dostat." Benjamin se zadíval po galerii. „Zbytek se odehrál, jak jsem řekl. Sakker sem přijel jako Allardyce. Dopustil se chyby o oslavě královych narozenin, ale nevadí. Vždyť přísahal pomstu katům. Undershaft a ostatní stejně měli zemřít."

„A je pravda i to, že Sakker předstíral smrt?"

„Oh ano, Ragusa je stará, nemocná a neustále opilá. Ta vůbec nepozná, zdaje člověk živý nebo mrtvý. Když zabalila tělo do prostěradel, odbelhala se a výměna mohla být provedena. Sakker byl volný a mohl doručit ty dopisy do Westminsteru a Cheapside. To on položil tu nálož střelného prachu, když si měl vyzvednou peníze u Svatého Pavla. Potom sem proklouzl tím tajným vchodem ve svém přestrojení za dělníka, aby se poradil se svým komplicem, a také proto, aby spáchal vraždu na Hellbanovi a Wormwoodovi a tebe shodil k vlkům. Velmi temný charakter, ten pan Sakker. Střílet z kuše se naučil od svého komplice v Toweru, kde mu teď hrozilo největší nebezpečí. Proto nás sledoval a pokusil se nás zabít."

„Ale kdo byl ve skutečnosti Sakkerovým komplicem?“ zvolal jsem.

„Nechal jsem zatknout pana Mallowa,“ odpověděl Benjamin.

„Jenže proti němu nemáme žádný jednoznačný důkaz! Dokonce vůbec žádný důkaz! Nenašli jsme ani pečeti, ani královo zlato!“

„Správně,“ odpověděl Benjamin. „A proto tady čekáme.“ Musel něco zaslechnout, protože mě zatahal za rukáv. „Teď přichází ten pravý vrah.“

Po špičkách jsme se šli skrýt, prošli kolem dřevěného obložení a dál do chodby. Zůstali jsme stát ve stínu a dívali se na ten obložený kousek zdi, osvětlený světlem louče, umístěné nad ním. Nás pochopitelně halila svým pláštěm tma. Modlil jsem se, aby osoba, která právě tiše kráčela po galerii, nebyl nikdo ze strážných nebo služebnictva. Uviděl jsem černou postavu v místě, kam dopadalo světlo louče. Muž se ohlédl přes rameno a potom rychle stiskl tlačítko ukryté v dřevěném obložení. To se otevřelo jako malé okno. Postava vsunula ruku dovnitř a vtom se část obložení tiše odsunula po dobře namazaných kolejničkách. Neznámý vytáhl z kapsy klíč, vsunul ho do zámku a chystal se otevřít tajné dveře, když Benjamin tiše vyrazil k němu. Muž ustoupil a zadíval se směrem k nám. Zahlédl jsem tlustou tvář, ruku sahající za opasek, ale to už byl Benjamin u něho a poslal ho pěstí k zemi.

„Rogere, pro lásku boží, pomoz mi!“ zvolal.

To mě vytrhlo ze strnulosti. Musím se přiznat, že jsem tam jen stál a zíral jako hlupák. (Vidím, že můj kaplan už se zase hihňá. Tak jsem ho rychle přetáhl rákoskou přes prsty.) Vyrazil jsem po galerii a viděl, že Benjamin leží na siru Edwardu Kembleovi, který rázem ztratil veškerou vznešenost. Pomohl jsem Benjaminovi vstát a oba jsme uchopili konetábla pod paží.

„Myslel jsem si, že se vrátíte,“ řekl udýchaně Benjamin, lapaje po dechu.

Kemble jen neslyšně pohyboval rty.

„Stráže venku podléhají mému velení,“ oznámil mu Benjamin. „Dostaly jednoznačné příkazy, aby vám oznámily, že jsme odešli do města.“

Protlačili jsme konetábla dveřmi do tmy. Potom ho Benjamin vytaseným mečem popostrčil.

„Zapalte svíce a louče, pane konetáble. Podíváme se, co tahle skrýš obsahuje.“

Když Kemble sahal po křesadle, uvědomil jsem si to mrtvé ticho. Vzduch byl zatuchlý a vlhký, ale něco mi sevřelo srdce a zmrazilo duši, jako by se na nás ze tmy dívala sama Smrt. Nejdřív si mé oči jen pomalu přivykaly na blikající plameny svíček a tančící stíny na zdech ještě zvyšovaly pocit strachu. Když jsem se rozhlédl, ztuhl jsem hrůzou. Oh, jaká hrůza, co to bylo za pokoj! Znáte už starého Shallota, viděl už dost hrůz. Pronásledovali mě už i démoni, kteří se zjevují za poledne, ale ještě i dnes po desítkách let nemohu zapomenout na to strašné místo. Byl to pokojík s cihlovými zdmi, bez oken, bez ozdob, bez ničeho, na čem by mohlo oko spočinout. Podlaha byla dřevěná, někdo na ni položil tlustý vlněný koberec, ale ten začínal hnít vlhkostí. Uprostřed stál silný sloup a v něm byly zaraženy háky. Visely na nich otrhané, zaprášené kusy oděvu, plné pavučin. Byl tu vratký stůl a židle, ale nejhroznější pohled byl na postel částečně zastíněnou sloupem. Teprve až jsem o kousek ustoupil, pochopil jsem překvapený povzdech svého pána. Oh, nebesa! Bože, slituj se! Postel byla široká, stála na čtyřech silných nohách, matrace byly pokryté vrstvou prachu a pavučinami. Uprostřed, bok po boku, ležely smutné pozůstatky obou princů. Dvě nepochybně dětské kostry ležící vedle sebe. Poklekl jsem u postele a zvedl před sebe meč jako kříž.

„O Jesus miserere!“ zašeptal jsem.

Viděl jsem už konec jiných princů a vznešených životů na popravčím špalku nebo na šibenici. Mocné muže, zavražděné dýkou zákeřného vraha nebo otráveným pohárem. Viděl jsem paláce v plamenech a mramorové sály Konstantinopole, zatopené potoky krve. Ale nic se nedalo srovnat s tichou hrůzou těch dvou malých koster, ještě oblečených v zašlých pozůstatcích své bývalé slávy. Na jednom kabátci jsem zahlédl umělou perlu, dýku posázenou drahokamy vedle zažloutlých šatů druhého. Mezi žebry ležel stříbrný křížek, mezi lebkami čapka vyšívaná drahokamy, zplesnivělá a polorozpadlá. Vstal jsem a podíval se zblízka. Obě lebky měly mírně pokleslé čelisti.

Všiml jsem si, že jedna z nich měla nahoře všechny zuby zkažené. Bůh je mi svědkem, nevěděl jsem, zda mám křičet, plakat nebo se modlit. Nakonec jsem sundal plášť a přikryl je.

„Vy ničemo!“ Benjamin přistoupil ke Kemblovi a dal mu políček. „Synu Satanův! To nemáte ani kouska soucitu?“ Znovu vyletěla Benjaminova ruka a Kembleovi vytryskla krev ze rtů.

Ale konetáblova tvář zůstávala nehybná. Benjamin ho přitlačil ke zdi a prohledal mu kabátec, zda v něm nemá ukrytou dýku či jinou zbraň. Potom vzal židli a postavil ji do dveří, aby se nezavřely.

„Proč to obviňování?“ promluvil Kemble tichým hlasem. „Chtěl váš vznešený král opravdu najít vzácné prince?“

„Copak ve vás není ani kouska soucitu?“ opakoval Benjamin. „Nemyslíte si, že ti malí chlapci si přinejmenším zasloužili řádný pohřeb?“ Rozhlédl se po pokoji. „Ale nyní máme důkaz. Dopadli jsme vás při činu. Ted už nemůžete zpochybnit naše obvinění, sire Edwarde Kemble, konetáble Toweru, bývalý správce královského paláce ve Woodstocku, kde svého času pracoval jako úředník i Robert Sakker. Dvě černé duše uzavřely spojenectví ukované peklem.“

„No ovšem,“ řekl jsem, „Pelleter nám přece řekl, že Sakker býval úředníkem v královském paláci. Oni se tam narodili?“

„Záznamy potvrdí mé předpoklady,“ odpověděl Benjamin. „A když Kemble přišel sem, začal se zajímat o to, co se povídá, a pátral na vlastní pěst. Sehnal si všechny mapy a nákresy a přišel na dvě věci. Zaprvé, na tu propust nad vodním příkopem a zadruhé, na tento tajný pokoj. Potom mapu zničil a Spurgeovi dal takovou, kde jeho objevy nebyly vyznačeny.“ Odkašlal si a pokračoval. „Spurge si nakreslil nové plány, určitě na konetáblův příkaz, a tento pokoj a ona propust, nebo spíš tajná dvířka, zůstaly Kembleovým tajemstvím. Nemohl se přiznat, že když sem přišel, našel měšec z nejjemnější kůže, nahoře svázaný, obsahující osobní a velkou pečeť Edwarda V, který panoval jen několik měsíců. Našel jste je zde, viďte, Kemble? Byly uloženy v měšci a pravděpodobně ve skříňce z cedrového dřeva, aby přestály vliv času a zůstaly v původním stavu.“

„Ale proč?“ přerušil jsem ho. „Proč tu ty pečeti a mladí princové byli zavřeni před tolika lety?“

„Domnívám se," odpověděl Benjamin s pohledem neustále upřeným na Kemblea, „že prince nenechal zardousit Richard III. Byli zde uvězněni, protože v létě 1485, když otec našeho dnešního krále přistál v Milfordu, Richard III. shromáždil vojska a utkal se s ním u Bosworthu. Princové byli narychlo přestěhováni do tohoto pokojíku, pravděpodobně pod dohledem jeho důvěrníků Dightona a Greena. Jak Kemble ví, Richard III. měl nedostatek vojáků a Robert Brackenbury, tehdy konetábl v Toweru, odvedl většinu posádky do Leicesterského hrabství, kde se připojili ke královským vojskům, v domnění, že v bitvě zvítězí." Benjamin se opřel o dřevěný sloup. „Ale všechno dopadlo špatně. Richard i Brackenbury padli u Bosworthu. Všichni yorkisté, kteří zůstali v Toweru, uprchli, když se blížilo tudorovo vojsko, včetně Dightona a Greena."

„A Mallow je Dighton?"

Benjamin zavrtěl hlavou. „Ne ne, to byla jen lest, kterou jsem vymyslel včera v noci. Všiml jsem si toho obložení na zdi, a když jsem si uvědomil, že Undershaft byl původně tesařem, jsem byl zvědav, jestli to vzbudilo jeho zájem. Samozřejmě jsem se sem nemohl dostat, aniž bych vzbudil pozornost Kemblea, kterého jsem chtěl vlákat do pasti. Šel jsem za Mallowem a přesvědčil ho zajisté výhody od krále, aby sehrál tu komedii, jíž jste před chvílí byli svědky."

„Tak kdo je Dighton?"

„Ten pravděpodobně zemřel," odpověděl Benjamin. „Domnívám se, že prince zřejmě otrávil Greene, kterého jsme znali pod jménem doktor Quicksilver. Potom pokoj zamkl a uzavřel obložení. Sám se uklidil do ústraní, dokud vzpomínky nevybledly a lidé nezapomněli." Ukázal na Kembla. „Dokud se neobjevil tenhle zlosyn. Našel tento tajný pokoj, vzal pečeti a začal kout plán, jak se stát bohatým mužem. Jako správce královského paláce ve Woodstocku věděl o králově skrývaném strachu z každého, komu koluje v žilách byť jen kapka krve Yorků. Epidemie potní nemoci poskytlo jemu i Sakkerovi ideální příležitost." Benjamin přistoupil ke konetáblovi. „To vy jste zorganizoval vraždu Allardyce v Maidstonu. Viděl jste v tom výjimečnou příležitost, jak dostat Sakkera do Toweru. Kdyby se vám

nenaskytlo toto, vymyslel byste něco jiného. Zařídil jste, aby sem Sakker přijel na Tři krále, když jste nebyl přítomen a nikdo tedy nemohl později dostat sebemenší podezření.“ Benjamin šťouchl Kemblea do hrudi. „A co dál? Sakker nemohl hrát Allardyce navěky. Chtěl se pomstít, zatímco vy jste chtěl královo zlato. Jsem si jist, že jste měl svůj plán, ale potom přišla ta epidemie.“

„Musel jste být jediným člověkem v Londýně, který uvítal potní nemoc,“ poznamenal jsem ironicky. „Nebylo zapotřebí uzavírat Tower tak dokonale, ale vy jste využil údajné nemoci svého komplice, abyste pro to měl důvod. Pro vás a pro Sakkera nebylo těžké propašovat do Toweru mrtvolu, kterou jste někde našli. Váš komplic byl volný a mohl provést všechny zločiny, zatímco vy jste si hrál na neviňátko a mohl dělníku Ealdredovi poskytnout veškerou ochranu.“

„A ještě jste z toho udělal záhadu, co?“ vmísil se Benjamin. „Odkud se vzaly ty pečeti? Jsou princové opravdu mrtví? Jak může jeden zločinec být zároveň v Toweru, aby sem dopravil první vyděračský dopis, a ve městě, kde zveřejní prohlášení? Ovšemže jste si byl vědom toho, že král začne vyšetřovat, ale jako konetábl jste přesně věděl, co se bude dít. Nadále jste využíval Sakkerových převleků a těch tajných dvířek, aby celá věc byla ještě záhadnější. Útok na Shallota, vyděračské dopisy, vraždy katů, vyzvednutí zlata. Pokaždé jste měl dokonalé alibi a mohl nám přesně říct, kde jste v tu dobu byl. Dovedu si představit, jak vás muselo vyděsit, když jsme začali mít podezření, že je do celého případu zapletený Sakker. Použil jste ho ke spáchání poslední vraždy, odstranil šarlatána Quicksilvera. Potom už vám zbývalo jen tiše sedět a čekat.“

Benjamin chytil Kemblea, který se nebránil, za kabátec a přitlačil ho ke zdi. „Jak jste se musel smát, když jsem nechal zatknout Mallowa! Co byste dělal, sire Edwarde? Počkal, až prach usedne a potom přijal nové místo vyslance v Brugqách? Řekl jste nám, že tady končíte ve svém úřadu a odjíždíte tam. Ale ve skutečnosti jste měl v úmyslu vyklouznout za hranice s nově nabytým bohatstvím.“

Kemble otevřel ústa k protestu, ale Benjamin do něho strčil.

„Teď už nám zbývá jen jedno, sire Edwarde, to zlato. Kde je?“

Konetábl, který se nacházel ve stavu podivné apatie, si olízl rty. Sledoval jsem jeho pohled a všiml si starého kufru, který se rýsoval v temném koutě. Šel jsem k němu. Měl nový zámek. Otevřel jsem ho svou dýkou a odklopil víko. Uvnitř byl svitek pergamenu, toho nejlepšího, jaký se dal za peníze koupit, kalamář s inkoustem, pera a velký měšec, v němž to cinkalo, když jsem jím zatřásl.

„Královo zlato!“ konstatoval jsem.

Byl tu ještě jeden měšec ze silné kůže, nahoře pevně svázaný. Přeřízl jsem tkaničku. Uvnitř byly dvě pečeti, jedna velikosti tenisového míčku, to byla velká pečeť krále Edwarda V., druhá byla jeho osobní pečeť. Vzal jsem je pod světlo a prohlížel si je. Byly zachovalé, jako nové, jako by byly vyryté teprve včera.

„Nech je u sebe, Rogere,“ řekl Benjamin a sám vytáhl dýku a přitiskl ji špičkou ke Kembleovu masitému krku. „Zabil jste Sakkera na tom opuštěném místě v Toweru, nám jste dal do pokoje zmiji. Jste stejně zlý jako sám Satan, ale zaplatíte za své činy i za své omyly.“ Vystrkal Kemblea ze dveří.

Já jsem sfoukl svíčky a louče. Naposledy jsem se smutně zadíval na postel a pak zavřel tajné dveře. Vrátil jsem obložení do původní polohy, až se ozvalo tiché cvaknutí, a kráčel jsem za svým pánem po galerii, po schodech dolů a ven na travnaté nádvoří.

No a ostatní už je snadné. Vetch byl odvolán a Benjamin nařídil, aby propustili Mallowa. Mistr kat se k nám připojil ve strážním domku, kde Benjamin přikázal udiveným strážím, aby Kembleovi spoutali ruce i nohy řetězy. Mistr kat radostí šoupal nohama, když mu Benjamin slíbil víc zlaťáků a dopis od krále, odpouštějící mu všechny přestupky, kterých se dopustil. Mallow dostal pokyny, aby řekl ostatním, že jim Benjamin slíbil více stříbrňáků, aby mohli oslavovat. Obrátil se na Vetché, který tam stál jako solný sloup, a znovu mu vysvětlil, jak nachytal Kemblea při činu.

„Tower je váš, Vetchi. Tady pan Shallot potřebuje ty nejlepší vojáky, jaké máte. Vězeň musí být okamžitě eskortován do Windsoru. Já mám ještě nějaké řízení ve městě.“

Musím přiznat, že jsem tím byl překvapen neméně než ostatní, a démon žárlivosti se vrátil. Uvědomil jsem si, že Benjamin půjde k

Pelleterovým, aby oslavil vyřešení případu s Mirandou. Oh, tak vypadá Shallotovo štěstí! Přišla noc a Benjamin trval na tom, že vězeň musí být odveden. Neměl jsem tedy na vybranou. Zatímco Benjamin se šel hřát v teple Mirandiných úsměvů, deset nejstatnějších vojáků z Toweru odvádělo tiše plačícího Kemblea k soudu do Windsoru.

Té noci bylo chladno a my před sebou měli dlouhou cestu. Když jsme dorazili ke dvoru, byl jsem opilý vínem, které jsem si vezl v měchu. Velká bestie a jeho důvěrník, v hedvábí zahalený kardinál, nás čekali. S Kemblem, který mi klečel u nohou, jsem jim prostě popsal, co se stalo, a jak jsme ho nachytali. Nu ano, měl jsem zlost na Benjamina, tak jsem hodně zdůrazňoval vlastní zásluhy. Král s Kemblem neplýtval slovy. Jednoduše se zvedl z trůnu, přistoupil k němu a kopl ho do tváře. Když ho stráže odváděly, spokojeně se usmíval.

Do týdne byl Kemble věšen, topen a nakonec rozčtvrcen. Jedna část jeho těla byla vystavena ve Windsoru, druhá v Yorku, třetí ve Winchesteru a jeho hlava naražena na kůl nad strážním domkem u Lví brány v Toweru. Já jsem strávil několik dní ve Windsoru, kde mě Jindřich hladil a popleskával jako jednoho ze svých psů. Dostal jsem několik měšců zlaťáků, hedvábné vesty, boty z nejjemnější kůže, nejrychlejší koně ze stájí, právo vybírat nájemné z jistých nemovitostí v Suffolku. Hladil mě po vlasech a jeho prasečí očka zářila spokojeností, když mě štípal do brady.

„Jsi dobrý pes, Shallote," bručel. „Ostrý jako ohař. Nechceš si vyjet na lov, Rogere?"

Samozřejmě jsem jeho nabídku zdvořile odmítl a Velká bestie mohla puknout smíchy. (Mimochodem, vzal si ode mě měšec se zlaťáky a zničil pečeti. Pokud šlo o ten tajný pokoj a jeho hrůzný obsah, řekl, že se stal hrobem obou princů a tak že to i zůstane.) Kardinál byl rezervovanější. Jednoho večera při večeři jsem ho přistihl, jak si mě prohlíží těma svýma černýma, vychytralýma očima. Tehdy se rozhodl, že se stane mým přítelem, nejen patronem. Druhého dne mě vzal na procházku do zámeckých zahrad a vyprávěl mi, jak růže vždy nejvíc kvetou počátkem podzimu a jak malá jabloň a hrušeň slibují velkou úrodu, větve pod tíhou dozrávajících plodů skloněné až

k zemi. Mluvil o státních záležitostech a o smrti papeže Adriana VI. a já se poprvé zúčastni] jeho pletich. Nikdo nás nemohl slyšet. Doktor Agrippa byl bůhvíkde a já, Roger Shallot, dobrodruh nejprostšího původu, jsem se stal Wolseyho důvěrníkem. O dva dny později jsem odcestoval z Windsoru do Londýna. Našel jsem Benjamina v Toweru nad knihou o alchymii, kterou našel v knihovně. Vyprávěl jsem mu o přijetí ve Windsoru, o králově radosti a štědrosti. Benjamin se usmál a objal mě. „A drahý strýček?“ zeptal se.

Vytáhl jsem z měšce zapečetěný dopis. „Co je v něm, Rogere?“

„Nevím, pane,“ lhal jsem, „ale Jeho Excelence mi nařídila, abych odešel, až ho budete číst.“

A tak jsem ho nechal o samotě a šel se projít do parku. Najednou mi ta ponurá pevnost přestala nahánět strach. Děti si hrály na mangonelách a pracích, ženy vojáků si povídaly a zpívaly při praní prádla ve velkých otevřených kádích. Ragusa kolem mě prošla houpavým krokem. Vetch se Spurgem se slunili na lavičkách a užívali si nového postavení. Dokonce i černí havrani mi připadali přátelštější. jak přede mnou skákali a hledali nějaké to sousto. Zadíval jsem se na nebe, počítal do sta a pak zašel do našeho pokoje.

Benjamin se usmíval od ucha k uchu. Srdce mi poskočilo. Že by se kardinál řídil mou radou?

„Dobré zprávy, pane?“

„Rogere, blahopřej mi.“ Vstal. „Strýček mi svěřil vedení vyslanectví v Římě v období voleb nového papeže.“

„Pane!“ zvolal jsem. „Vidět znovu Itálii a slávu Říma!“

Benjaminova tvář posmutněla. „Rogere, moc mě to mrzí, ale drahý strýček píše, že musím jet sám. Ty máš zůstat v Anglii a plnit jiné úkoly.“

Řeknu vám, že ani největší Jidáš by nemohl jednat jako já. Padl jsem na postel s obličejem v dlaních. Benjamin ke mně přiskočil, sedl si vedle mě a objal mě kolem ramen. Vzhlédl jsem k němu a po tvářích se mi kutálely slzy.

„On mi nevěří, pane?“ plakal jsem. „Nepovažuje mě za dost dobrého na to, abych byl jeho vyslancem?“

„Pšš, pšš, Rogere! Drahý strýček píše, že může poslat jen jednoho z nás. Druhý musí dohlížet na panství.“ Pošimral mě pod bradou. „A někdo musí taky dohlížet na Mirandu.“

Schoval jsem tvář do dlaní: past sklapla.

Co že to říká starý Mackbeth? „Čas je blázen a všechny zaprášené včerejšky…“ Můj kaplan se na mě dívá s očekáváním. Budu mu teď vyprávět o Mirandě, své milované první ženě? Jak jsem si mohl vzít snoubenku svého nejlepšího přítele? Nuže, na to si bude muset počkat, nemyslíte? To je jiná historie. Slunce se chýlí k západu. Stíny se dlouží. Starému Shallotovi začíná být zima, ale v ložnici už Margot a Phoebe ohřívají víno.

POZNÁMKA AUTORA

I tentokrát musím říci, že Shallotovy příběhy nejsou možná jen čirá fantazie. V knize Thomase Mora *Historie panování Richarda III.*, se píše, že těla princů byla pohřbena pod schody Velké věže. Na druhé straně v přepisu Delavalova rukopisného překladu, publikovaném L. A. Du Maurierem v r. 1680, se říká, že prince Maurice z Naussau, princ Oranžský, se dověděl od královny Alžběty o zamčené, zazděné komůrce v Toweru, ve které jsou kostry dětí Edwarda IV. Stejný příběh se opakuje ve vynikající knize Audrey Williamsonové *Záhada princů*, publikované Alanem Suttonem v roce 1990.

Michael Clynes

STÍNY TOWERSKÝCH KOBEK

Z anglického originálu
The Gallows Murders
poprvé vydaného
HEADLINE BOOK PUBLISHING
přeložila Alena Smolíková

Ilustrace na obálce Peter Goodfellow

Odpovědná redaktorka Květa Matoušková
Technický redaktor Aleš Macek

Vydalo nakladatelství MOBA
Kotlářská 53, 602 00 Brno

DTP studio MOBA

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno, 2000
© 1995 Michael Clynes

ISBN 80-243-0159-8

Cena včetně DPH 189 Kč